

Мотундски завоеватели

“Камерън” книга 1
“Мъри” книга 10

Ralna

ХАНА
ХАУЪЛ

ХАНА ХАУЪЛ ШОТЛАНДСКИ ЗАВОЕВАТЕЛ

Превод: Ralna

chitanka.info

Времето на лейди Джолийн Джералд изтича... всяка секунда, през която остава зад стените на замъка Дръмуич, животът ѝ е изложен на риск.

Единственият ѝ шанс за оцеляване лежи в ръцете на пленника, окован за стената на тъмницата — шотландец, който в замяна на свободата си обещава да помогне на лейди Джолийн и малкия ѝ племенник да избягат от жестоките лапи на братовчед ѝ.

Преследвана от яростни убийци, Джолийн е готова да се бори за живота си. Но в обятията на Сигимор Камерън много скоро тя ще отдаде сърцето си.

Той беше закъснял да спаси англичанина, на когото дължи живота си, но не бе късно за прелестната сестра на мъжа. Удивен от желанието, което събуждаше в него смелата английска девойка, Сигимор го потиска, за да може да изведе всички в безопасност, далеч от злия им враг.

Докато желанието между тях нараства, тайните, които копнеят да споделят един с друг, остават заключени в битката между упоритостта и волята им. Когато, за да спаси Джолийн, Сигимор се оказва задължен да я вземе за жена, сделката, родена от страстта, може да бъде подпечатана единствено от целувката на истинската любов.

ГЛАВА 1

Англия, пролетта на 1473 г.

— Спри да се взираш така в мен!

Лиъм Камерън повдигна едната си вежда, щом братовчед му Сигимор изръмжа командата.

— Просто чаках да измислиш план, който да ни измъкне от тази каша.

Сигимор изгрухтя и отпусна глава назад върху студената каменна стена, за която бе окован. Подозираше, че Лиъм знае, че няма план. Той, по-малкият му брат Тейт, братът на зет му Нанти Макенрой и братовчедите му Лиъм, Маркърс и Дейвид бяха оковани в подземие то дълбоко под владенията на английски лорд. Имаха нужда от нещо повече от план, за да се измъкнат от оковите. Имаха нужда от чудо. Сигимор не мислеше, че напоследък е сторил нещо, с което да заслужи подобна съдба.

Това щеше да е последният път, в който решава да направи добро дело, помисли си той и направи гримаса. Но не благотворителността го доведе в крепостта Дръмуич, а дълга. Сигимор дължеше живота си на лорд Питър Джералд и когато мъжът помоли за помощта му, нямаше никакъв шанс да откаже. За нещастие, молбата бе пристигнала прекалено късно и проблемът, за който Питър бе писал, бе отнел живота му няколко дни преди Сигимор да поведе мъжете си към портите на Дръмуич. Беше кристално ясно, че братовчедът на Питър, Харолд, нямаше никакво намерение да уважи обетите, дадени от мъртвия му роднина. Сигимор се зачуди дали не е ирония това, че щеше да умре в дома на мъжа, който някога спаси живота му.

— Нямах план, нали?

— Не, Лиъм, нямам план — отвърна Сигимор. — Ако знаех, че Питър може да е мъртъв, докато пристигнем, бих съставил такъв, в случай че изникнат усложнения, но нито за миг не се замислих над подобна възможност.

— Господи — промърмори Нанти, — ако трябва да умра в тази проклетата страна, бих предпочел да е на бойното поле, а не окован като някой крадец подобно на Армстронг или Греъм.

— Твоята Джили нямаше ли някои роднини обвързани с клана Армстронг? — попита Сигимор.

— О, да. Забравих за тях. Армстронг от Ейгбал. Кормак, леърдът им, се ожени за Елспет, братовчедката на Джили.

— Те крадци ли са?

— Не. Е, поне не всички от тях. Защо?

— Ако стане някакво чудо и успеем да избягаме, може да имаме нужда от някои съюзници по пътя обратно към дома.

— Сигимор, намираме се в проклетата Англия, в тъмницата на проклет английски лорд, под добре охраняемата му крепост, оковани за проклетата стена и осъдени да увиснем на бесилото след два дни. Не мисля, че се налага да се тревожим как може или какво не може да ни потрябва за пътя обратно към дома. Няма да има връщане у дома. Не и ако това копеле Харолд не изпрати пратеник вкъщи с искане за откуп.

— Предлагам, когато имаме нужда от ободряване, да не се обръщаме към теб. — Той игнорира тихите проклетия на Нанти. — Чудя се защо отвън няма пазач, който да ни наглежда.

— Може би защото сме оковани за стената? — провлече Лиъм.

— Вероятно бих могъл да откача веригите от стената с невероятната си мъжка сила — промърмори Сигимор.

— Ха! Тези стени са дебели три метра.

— Два метра и петдесет и девет сантиметра, ако искаме да сме точни — заяви дрезгав женски глас.

Сигимор погледна към дребната жена, застанала зад дебелите железни решетки на затвора му. Зачуди се как така никой нито я бе чул, нито я бе видял да приближава. Думата „моя“ отекна в ума му, карайки го да я погледне удивен. Жената, стояща пред него, нямаше нищо общо с жените, които бе срещал през тридесет и две годишния си живот. Освен това беше англичанка.

Ако това не беше достатъчно голям недостатък, тя бе с изключително деликатна структура. Беше поне с тридесет, ако не и с повече, сантиметра по-ниска от неговите метър и деветдесет и три и беше изключително слаба. Той обичаше жените му да са високи и приятно закръглени, тъй като смяташе, че това е наложително за мъж с

неговите размери. Косата ѝ бе тъмна, вероятно черна. А той обичаше жените му да са със светли коси. Тялото му обаче, изглежда неочаквано пренебрегна обичайните му предпочитания. Целият се напрегна от възбуда. Да бъде окован за стена явно бе повредило мозъка му.

— А шиповете, държащи оковите забити в стената, са дълги един метър и девет сантиметра — добави тя.

— Очевидно не си дошла тук да ни ободряваш — провлече Сигимор.

— Не съм сигурна, че има какво да каже човек, за да ободри шестима мъже, оковани за стена, докато чакат да бъдат обесени. И със сигурност няма какво да каже човек на шестима планинци, оковани в тъмницата на англичанин.

— Да, има някаква истина в това. Коя си ти?

— Аз съм лейди Джолийн Джералд.

Ако си мислеше, че като седи пред тях и им се представя, би могла да изглежда по-внушителна, много грешеше, помисли си Сигимор.

— Сестрата на Питър или съпругата му?

— Сестра му. Питър беше убит от Харолд. Дойдохте прекалено късно, за да го спасите.

Макар да нямаше и следа от обвинение в думите ѝ, Сигимор почувства силна вина.

— Напуснах Дъбхайдленд още на сутринта, след като получих съобщението му.

— Знам. Боя се, че Харолд се е досетил, че Питър ще поиска помощ. Братовчед ни наблюдаваше внимателно всички пътища, водещи до роднините ни, затова Питър изпрати вест на вас. Не знам откъде Харолд е успял да научи за това.

— Имаш ли доказателство, че братовчед ви го е убил?

Джолийн поклати глава.

— Боя се, че не. Но не се съмнявам, че той е виновен. Питър беше здрав и енергичен, а сега е мъртъв. Умря, крещейки от болка в стомаха си. Харолд заяви, че рибата била развалена. Умряха още двама мъже.

— Хм! Възможно е.

— Така е. Такива трагедии се случват често. Но ако рибата е била развалена, две от кучетата, които ядоха от нея, трябваше да са мъртви, а те дори не се разболяха. Разбира се, Харолд не знае, че съм видяла това. Кучетата изядоха рибата на Питър, когато чинията му падна, щом той се строполи от внезапното си заболяване. Видях го, защото трябваше да избутам кучетата, за да се добера до брат ми.

— Кой друг умря заедно с Питър?

— Двама от най-лоялните му мъже. Готвачът заяви, че рибата е специално за тях тримата, тъй като била любимото им ястие. Беше ми казано, че не са успели да уловят достатъчно риба, че да има за всички на масата. Освен това беше сервирана последна с най-доброто вино. Мисля, че точно във виното е била отровата, или поне по-голямата ѝ част, но не успях да намеря доказателства. Не успях да взема чашите, преди да бъдат почистени.

— Разпита ли готвача? — попита Лиъм.

— Той изчезна — отвърна тя.

Сигимор изруга и поклати глава, докато представяше мъжете си.

— Тогава се боя, че Харолд ще се измъкне безнаказано. Нямах никакво доказателство за вината му, а ние не сме в позиция да ти помогнем да намериш такова. Може би ще е най-добре да намериш друго място, където да живееш сега, след като Харолд е лордът тук.

— Да, но той *не е* лорд на Дръмуич. Поне все още. Има малка пречка за това.

— Каква малка пречка?

— Синът на Питър.

— Законен?

— Разбира се. Рейнард сега е на почти три години. Майка му почина по време на раждането.

— Ако си сигурна, че Харолд е убил брат ти, най-добре ще е да отведеш момченцето далеч от него — каза Лиъм.

Сигимор забеляза, че Джолийн само хвърли бърз поглед към Лиъм, преди отново да насочи вниманието си към него. Братовчед му може да не бе във върховна форма, имайки предвид мръсотията, полепнала по него, и няколкото синини, но Сигимор бе удивен да види, че малката англичанка забеляза високо ценената му красота, прие я и ѝ обърна гръб. Това се случваше изключително рядко и Сигимор осъзна, че любопитството му бе възбудено.

— Скрила съм Рейнард — каза тя.

— И Харолд не се е опитал да измъкне истината от теб? — попита Сигимор.

— Не. Убедена съм, че ще го направи, но през цялото това време се криех от погледа му. Той не знае всички тайни на Дръмуич.

— Умно момиче, но това може да продължи много кратко време, нали знаеш? Лиъм е прав. Трябва да отдалечиш себе си и детето от обхвата му.

Джолийн гледаше към огромния мъж, от който Питър се надяваше да получи помощ. Този планинец уважаваше дълга си толкова много, че бе дошъл в Англия, и това беше силно доказателство, че е мъж на честта, такъв, на който да се довериш, че ще удържи на думата си. Определено беше обещаващо, че никой от мъжете не поиска от нея да им помогне, а вместо това я съветваха да отведе себе си и сина на Питър далеч от смъртоносната хватка на Харолд. Те бяха големи, силни мъже, които, ако се освободяха, със сигурност щяха да се насочат обратно към планините. На братовчед ѝ нямаше да му е никак лесно да ги проследи там.

Малко я тревожеше това, че изглежда не можеше да откъсне поглед от грамадния мъж на име Сигимор. Повечето жени вероятно биха били заплениени от красотата на този, който се казваше Лиъм. Въпреки мръсотията и синините, лесно разпозна мъжката му хубост, която изпъкваше още повече на трептящата светлина на факлите. И все пак, тя бе забелязала и приела красотата на мъжа, след което отново бе насочила погледа си към Сигимор. На двадесет и три години би трябвало да е надраснала възрастта, в която така глупаво би се заплеснала по един мъж, но се боеше, че въпреки всичко, бе станало именно това. А фактът, че не може да го види напълно ясно, правеше очарованието му по-силно.

Тя се разтърси мислено. Трябваше да мисли само за едно нещо и това бе нуждата да отведе Рейнард на безопасно място. От три дни и три нощи слушаше как Харолд вилнее, докато разпитва хората и кара мъжете си да ги търсят из целия замък. Миналата нощ разпитите на Харолд бяха станали брутални, изпълвайки залата с писъците на жертвите, които измъчваше. Много скоро някой от малцината, които знаеха тайните на Дръмуич, щеше да се пречупи и да каже на Харолд как да ги открие с Рейнард. Болката може да развърже езика и на най-

лоялния човек. Беше жизненоважно да отведе детето в безопасност, и след като не можеше да поиска помощ от останалата част от семейството си, тези мъже бяха единствената ѝ надежда.

— Да, трябва да отведе племенника си далеч от тук, на място, където за Харолд ще бъде прекалено трудно и опасно, дори и невъзможно, да ни проследи — каза тя и по начина, по който я погледна Сигимор, тя знаеше, че е започнал да разбира защо бе дошла в тъмницата.

Цялото тяло на Сигимор се напрегна и надежда изпълни мислите му. Тя бе казала, че се крие и все пак стоеше пред тях, очевидно без да се тревожи, че може да бъде открита. Освен това имаше нещо в начина, по който казваше, че иска да отведе момчето много далеч на място, където на Харолд ще му бъде изключително трудно да ги проследи, и като се добавеше към това и интензивния ѝ поглед, насочен към него, Сигимор осъзна, че тя ще поиска помощта му. Той осъзна, че придружителите му също застинаха напрегнати, насочили погледи към лейди Джолийн. Той не бе единственият, чийто надежди бяха пробудени.

— Няма много места в Англия, където би могла да се скриеш от Харолд, без да те открие — каза Сигимор.

— Да, само няколко са. Не, истината е, че няма нито едно. При опита ми да изпратя вест на роднините си един мъж изгуби живота си. Тези пътища са затворени за мен, както бяха затворени за Питър, затова се налага да открива друг път.

— Момиче, не е възпитано да дразниш мъж, който е окован за стена, очаквайки да бъде обесен. — Той затаи дъх, когато жената се усмихна, добавяйки прекрасна усмивка към красотата на лицето ѝ, което така или иначе бе доста привлекателно.

— Може би се опитвам да те накарам да ми направиш оферта, за да не съм принудена да моля. Ако ми предложиш това, което търся, мога да обмисля предложението ти, да го приема и да си припомня всички причини, поради които трябва да направя това. Но ако попитам, това значи, че приемам поражението и признавам, че не мога да се справя сама. Прекалено горчив залък за преглъщане.

— Преглътни го.

— Сигимор! — Лиъм изглежда лошо братовчед си и се усмихна мило на лейди Джолийн. — Милейди, ако ни освободите от това тъмно

място, давам ви думата си, че ще ви помогнем да опазите живота и здравето на момчето по всички начини, които можем.

— Много щедро от ваша страна, сър — каза Джолийн и погледна отново към Сигимор, — но дали леърдът ви ви дава правото да изричате подобни обещания? Дали той би се съгласил да уважи клетвата ви и да я сподели?

Сигимор се ухили, игнорирайки погледите на мъжете, и след като измина цяла минута, отговори:

— Да, ще ги уважа и споделя. Ще вземем момчето.

— А мен?

— Защо трябва да взимаме и теб? Ти не си заплаха за Харолд и позицията му на лорд на крепостта. — Сигимор очакваше тя да започне да настоява да дойде с тях, но искаше да чуе причините й.

— О, но аз съм заплаха за Харолд — каза тя с мек, но леден глас — и той го знае много добре. Ако не беше Рейнард, нямаше да стоя тук, а щях да го накарам да плати прескъпо за смъртта на Питър. Обаче се заклех пред брат си, че ще пазя детето му с цената на живота си. Тъй като аз отгледах детето от раждането му, след като майка му почина, нямаше нужда да давам подобна клетва, но все пак го сторих.

И именно това бе причината да я вземат с тях, помисли си Сигимор. Може да не бе дала живот на Рейнард, но в сърцето и ума си тя беше негова майка и вероятно детето изпитваше същото към нея. Освен това осъзна, че е един добър начин да я контролира, макар да разбираше, че няма да му е никак лесно. Но нищо от това нямаше значение. Не бе успял да спаси Питър, но сега имаше шанса да спаси сестра му и детето му. И още по-важното бе, че така ще спаси и мъжете, които бе довел със себе си на тази смъртоносна мисия.

— Тогава ни освободи, момиче — каза Сигимор. — И всички ще споделим и уважим клетвата.

Ръцете й се разтрепериха от силата на облекчението, което премина през нея, и Джолийн започна да се опитва да открие кой от многото ключове, които държеше, ще отключи вратата на килията. Надеждата беше силно нещо, помисли си тя. За един кратък миг бе на крачка от това да припадне и безмълвно благодари на Господ, че не успя да се посрами, като покаже такава слабост пред тези мъже.

— Не знаеш ли кой ключ да използваш? — Сигимор почувства смесица от раздразнение и веселие, докато я гледаше как се бори с

ключовите.

— Защо трябва да знам? — промърмори тя. — Никога не съм заключвала някой в килията.

— Не попита ли този, от който взе ключовете, за да ни освободиш?

— Не. Той спеше.

— Разбирам. Е, да се молим, че някой пазач няма да реши да слезе тук долу, за да разбере защо се бавиш.

— Тук долу няма да слезе никакъв пазач. Спят.

— Всичките ли?

— Надявам се.

— И мъжете на пост ли? — Тя кимна. — Нима всички в Дръмуич спят?

— Почти всички. Оставих няколко човека будни, онези, които вероятно с радост ще изчезнат от Дръмуич, веднага щом им се отдаде възможност. — Тя извика триумфално, когато най-последно отключи вратата на килията, и се ухили на Сигимор.

Той само повдигна едната си вежда и нежно разклати оковите, които все още го държаха прикован за стената. Намусеният поглед, който му хвърли, и огромната връзка ключове, дрънчаща в ръката ѝ, почти го накараха да се усмихне. Той въздъхна шумно и дълго, когато тя започна отново един по един да изпробва ключовете, и я чу да си мърмори нещо, което доста приличаше на проклетия.

Веселието му се изпари, когато тя застана много близко до него. Въпреки деликатната ѝ структура, тялото му се развълнува от нежното чисто ухание, което се носеше от нея. Той прикова погледа си към малките ѝ ръце с тънки китки и дълги слаби пръсти, докато си повтаряше, че е прекалено крехка за него. Но тялото му продължи да игнорира тази истина. Освен това игнорираше факта, че косата ѝ, която висеше на гърба ѝ на дебела плитка, стигаща до средата на слабите ѝ бедра, бе изключително черна, цвят, който никога не бе харесвал. И също толкова сляпо подминаваше факта, че върхът на главата ѝ стигаше едва до гърдите му. Всичко в нея бе погрешно за мъж с неговите размери и предпочитания, но тялото му упорито отказваше да се съгласи с ума му. Това беше загадка, която едва ли някога щеше да разгадае.

— Напълно ли си сигурна, че мъжете на Харолд спят? — попита той в опит да насочи ума си към належащите проблеми и да игнорира нежната дъга, която образуваше дългата ѝ елегантна шия.

— Да. Ритнах няколко от тях, само за всеки случай. — Беше ѝ изключително трудно да се концентрира в търсенето на ключа и да игнорира огромния мъж, до когото стоеше толкова близо.

— И как го направи?

— Сложих отвара за сън в ейла и виното, което сервираха за вечеря. Освен това две от прислужниците дадоха вода с очистително на онези, които бяха в залата, но не пиеха от виното или ейла. Почти всички започнаха да заспиват само след миг.

— Почти всички? Какво се случи с онези, които не започнаха да заспиват?

— Наложих се да ги ударя по главата. Ето! — ухили му се тях, след като го освободи от оковите, но след миг се намръщи, когато той грабна ключовете от ръцете ѝ. — Напълно умея да използвам ключове.

— Да, когато успееш да намериш правилния — провлече той и бързо освободи останалите мъже. — Колко дълго мислиш, че ще действа отварата ти?

— До сутринта или малко до по-късно — отвърна тя, мислейки си, че шестима оковани за стената мъже са много по-малко заплашителни, отколкото шестима неоковани мъже, които са я наобиколили и не откъсват поглед от нея.

— Колко остава до зазоряване?

— Около два часа.

Сигимор сложи ръце на бедрата си и ѝ се намръщи.

— Защо чака толкова дълго, преди да дойдеш да ни освободиш?

— Трябваше да заключа няколко врати, да се погрижа за раните на хората, които Харолд нарани, и да помогна на онези, които ми помагаша, да избягат от Дръмуич. След това трябваше да събера провизии за пътуването ни, да взема всички неща, които мъжете на Харолд свалиха от вас. И имайки предвид това, че аз, една дребна жена, приспах всички мъже в Дръмуич с помощта само на две прислужници, смятам, че скритата ти критика е напълно незаслужена.

— Не беше скрита.

— Сигимор! — сопна му се Лиъм, преди да се усмихне на Джолийн: — Справила си се добре, момиче.

— Благодаря, мили господине — отвърна Джолийн, усмихвайки му се в отговор.

Едва доловимо, но твърдо, Сигимор избута Лиъм далеч от Джолийн. Може да не разбираше какво в тази кльощава англичанка го привлича така силно, но докато не се отървеше от тази лудост, нямаше да позволи на друг глупак да си разменя усмивки с нея. Особено ако това беше Лиъм, след който търчаха половината жени в Шотландия.

— Как планираш да ни измъкнеш оттук? — попита той.

— Може да измаршируваме направо през главните порти, ако искаш — отвърна Джолийн, — но аз мисля, че трябва да избягаме тук по възможно най-тихия и бърз начин. Ако няма никакви очевидни знаци за изчезването ни, може да отнеме известно време, докато се досетят, че ни няма.

— Някак подозирам, че щом Харолд открие замъка пълен със спящи мъже или такива, които тъкмо стават, веднага ще стане подозрителен.

— Да, разбира се. Прав си. А и си мисля, че липсващите коне и това, което направих в конюшните, също биха могли да ги подсетят.

Тя звучеше така, сякаш се давеше с думите, помисли си Сигимор, усмихвайки се вътрешно.

— Тогава ни води. Искам да се отдалечим възможно най-много, преди Харолд и мъжете му да се събудят.

Щом излезе от килията, а шотландците тръгнаха след нея, Джолийн каза:

— Да, колкото по-скоро стигнем до Шотландия, толкова по-скоро ще се отървем от Харолд.

Сигимор се съмняваше, че ще е толкова просто, но предпочете да не ѝ го казва, докато я следваха през тъмните тесни коридори, водещи към килиите. Харолд вече бе извършил убийство, за да присвои Дръмуич. Лейди Джолийн очевидно се боеше за собствения си живот, както и за този на племенника си. Ако писъците, които огласяха нощите, бяха някакъв знак, то Харолд използваше брутални методи в опита си да открие нея и момчето. Мъж като него нямаше да спре да я търси, просто защото е пресякла границата, влизайки в държава, в която хората не таят особено топли чувства към англичаните. Сигимор беше сигурен в това. Харолд щеше да им причинява проблеми още дълго време. И докато гледаше нежното поклащане на слабите бедра

пред себе си, Сигимор изруга безмълвно. Англичанинът нямаше да е единственият, който щеше да се сблъска с големи проблеми през идните дни.

ГЛАВА 2

Неочакваният блясък на светлина накара Сигимор да премигне, докато се опитваше да превъзмогне болката в очите и да види къде ги беше отвела малката англичанка. Докато не се озоват извън стените на Дръмуич и на път за Шотландия, най-добре щеше да бъде да бъде предпазлив около нея. Не беше сигурен какво може да е по-лошо от това да е окован в подземията в очакване на смъртта, но нямаше да остави нищо на случайността. Ако не друго, дължеше на петимата мъже със себе си силата, ума и разсъдливостта си, за да ги измъкне от Дръмуич живи и здрави.

Тих шум привлече вниманието му към леглото от одеяла и кожи на пода на малката стая. Той се приближи, виждайки малко момченце, което лежеше и го гледаше. Гарвановочерната, леко къдрава коса показваше, че е роднина на Джолийн, но очите му бяха блестящо светлосини. Когато момченцето му се усмихна, Сигимор отвърна на усмивката му.

— Невероятно — каза Джолийн, вдигайки на ръце племенника си. — Въобще не се изплаши от теб.

— Защо трябва да се плаши от мен? — поиска да узнае Сигимор.

— О, наистина, защо ли? Може би защото си грамаден като планина непознат, който мирише на нужник.

— Не мириша на нужник. — Той взе оръжията си от ухиления Лиъм. — Къде са провизиите?

Джолийн посочи към седемте внимателно подредени чанти.

— Ето, за всеки по една. Преди да избяга от крепостта, старият Томас подготви конете и напълни дисагите на седлата с всичките ви вещи и останалите неща, които биха могли да ни бъдат полезни за пътуването. За седлата има закачени мехове с вино и вода. — Тя се усмихна с благодарност на Лиъм, който се приближи, за да ѝ помогне да увие детето в одеяло, преди да притисне малкото телце към гърдите си.

В мига, в който всички сложиха наметалата си, Сигимор се обърна към Джолийн:

— Води ни, момиче!

Тя кимна и след като Сигимор взе чантата, която възнамеряваше тя да носи, Джолийн взе факлата и ги изведе от малкото си скривалище. Очевидно някой от мъжете зад нея също бе взел факла и тя бе благодарна за допълнителната светлина. Въпреки убежището, което ѝ бяха предоставили скритите коридори на крепостта, тя ги мразеше, мразеше задушавашата тъмнина в тях. Само в малката скрита стая си бе позволява да пали факли или свещи, за да прогони тъмнината. Единствената причина да се крие из студените скрити тунели на крепостта бе страхът ѝ от Харолд. Но сега, когато зад себе си имаше шестима огромни и силни мъже, страховете ѝ изчезнаха бързо, позволявайки ѝ да излезе навън от скривалището си.

Когато стигна до дебелата дъбова врата, вкопана в каменната стена, погледна назад към Сигимор:

— Тази врата води до тунел, който ще ни отведе до конюшните.
— Тя се намръщи леко. — Макар че е малко тясна за мъж с твоето телосложение.

— Не толкова тясна, колкото би била примката на палача — провлече Сигимор и пристъпи, за да отвори вратата.

Сигимор откряна тежката врата и през тунела премина вълна застоял въздух, Джолийн направи гримаса. Само веднъж, скоро след като Харолд дойде в Дръмуич, тя бе проверила прохода, за да се убеди, че може да бъде използван при нужда. Беше тъмен, влажен и тесен, а на места и доста нисък. Освен това я бе оставил разтреперана и толкова ужасена, че не се бе върнала през него, рискувайки да мине през конюшните. Не беше сигурна дали присъствието на шестимата огромни мъже ще направи промъкването по-лесно. Изправяйки се, тя стегна гръбнак и поведе шотландците през прохода. И все пак трепна, когато чу вратата да се затваря зад последния мъж.

Неравният под правеше невъзможно бързото придвижване и Джолийн постоянно се бореше с нуждата да се затича, да избяга от това място, което я смразяваше до мозъка на костите ѝ. Докато стигнат до вратата, водеща към конюшните, тя цялата трепереше. Усети, че Сигимор се приближава, за да отвори вратата, но не можеше да чака любезната му помощ. Тя я отвори толкова рязко, че се озова,

олюлявайки се, в задната част на конюшната и едва не падна върху балите сено и селскостопанските инструменти, които прикриваха вратата. Отне ѝ миг да осъзнае, че не е единствената, която бе навън и си поемаше дълбоко въздух. Когато видя, че Сигимор вече се насочва към конете, без да показва признаци, че току-що е излязъл от място, подобно на гробница, на нея ѝ се прииска да го ритне.

— Проклятие, Сигимор — изпуфтя Нанти, приближавайки се към него. — Има ли нещо, което е в състояние да те разтревожи?

— Да, мисълта за бесилото — отвърна Сигимор.

Той погледна към двамата мъже, които се бяха сринали върху бала сено и хъркаха шумно. Въпреки че се възхищаваше на всичко, което Джолийн бе направила, за да им помогне да избягат, той осъзна, че е малко обезпокоително как една дребна, фина жена бе победила всички силни мъже в крепостта. Освен това подозираше, че мъжете ще имат и друг мотив да тръгнат след нея, освен заповедите на Харолд. Много от тях ще поискат да си отмъстят за унижението.

Виждайки как Лиъм се насочва към Джолийн, за да ѝ помогне да се качи на коня си, Сигимор го пресрещна. Той обви ръце около тънката ѝ талия и я настани на гърба на коня ѝ. След като се наслади на слабите ѝ изваяни крака, той ѝ помогна да нагласи полите си така, че да ги прикрие. Поради причина, която не можеше да обясни, не искаше другите петима мъже да видят краката ѝ. Обърканият ѝ поглед и ухиленото изражение на Лиъм го подразниха. Не знаеше какво е направил, за да я подразни, а Лиъм очевидно бе видял прекалено много и прекалено ясно. Мърморейки за това, че губят време, той яхна коня си и ги поведе навън от конюшната, само за да извади меча си, когато близо до портите се появиха двама мъже.

— Не! — проплака Джолийн и приближи до него. — Това са стария Том и сина му. — Тя подкара коня пред този на Сигимор към възрастния мъж. — Казах ви да напуснете това място.

— Ще заминем веднага щом тръгнете, милейди — каза слугата. — Просто помислихме, че портите трябва да бъдат затворени плътно след вас и решихме да го направим ние, за да не се бавите. Не съм сигурен дали ще спечелите много, ако оставите нещата така, сякаш не се е случило нищо, но като намерят портите затворени, може би няма да се сетят на мига, че всички вие сте избягали, нали?

— Ти си добър мъж, Томас. Много ти благодаря. Просто гледайте да се отдалечите от тук възможно най-бързо.

— Ще го направя милейди, веднага щом се убедя, че всички са тръгнали, точно както наредихте, докато бяхме в конюшните. Вие заминавайте и не се тревожете. Копелето ще си плати за това.

— От твоите уста в божии уши. Пазете се и двамата!

Когато преминаха през портите, Сигимор попита:

— И какво *точно* си направила в конюшните?

— Отрязала е всички ремъци на седлата и е омазала с нещо много мазно юздите — отвърна Нанти и се ухили към Джолийн.

— Умно момиче — промърмори Сигимор. — Това може да ни спечели ден, дори повече.

Джолийн кимна.

— И ние на това се надявахме, но Харолд може да бъде много находчив. — Тя целуна главичката на Рейнард. — И докато това момченце е живо, Дръмуич никога няма да бъде напълно във властта на Харолд.

Сигимор кимна бавно, обмисляйки това.

— Гняв и алчност. Могат да накарат един злодей да бъде безскрупулен. Най-добре да се отдалечим от Дръмуич възможно най-бързо.

Едва изрекъл тези думи той пришпори коня си в галоп, а останалите го последваха бързо. Сигимор прокле тъмнината на нощта, която забавяше бягството им, карайки ги да яздят много по-бавно, отколкото можеха. Това, за което копнееше той, бе преминаване на границата в пълен галоп, но щяха да изминат няколко часа, преди да може да го направи. Поглеждайки към Джолийн и момчето, той знаеше, че ще има и други пъти, в които щеше да им се наложи да спират или да яздят по-бавно, отколкото му се искаше. И дори тези забавяния да бяха малко, все пак можеха да ги накарат да изгубят преднината, която имаха. Навярно щеше да се окаже, че това е едно много трудно за печелене състезание към безопасността зад стените на Дъбхайдленд.

С помощта на красивия Нанти Джолийн бързо подаде в обятията му немирния Рейнард и слезе от коня си. Беше едва обед, а тя вече чувстваше болка от дългите, неудобни часове на седлото. Никой от мъжете не се оплака, но тя знаеше, че не им допада това, че се наложи

да починат заради племенника й. Спираха едва за втори път и тя действаше възможно най-бързо, но можеше да усети почти физически нуждата на мъжете да продължат пътуването. Тя подозираше, че ако не бяха двамата с Рейнард, шотландците щяха да спрат препускането си към границата единствено заради конете си. Беше й трудно да прикрие трепването си, когато Сигимор отново ги поведе в галоп, явно преценил, че конете са си починали достатъчно за още едно дълго, няколкочасово препускане.

Тя се молеше братовчед й да не ги последва, но имаше вледеняващото чувство, че молбите й няма да бъдат чути. Харолд нямаше да повярва, че ще го остави на мира, и че не би му поискала сметка за стореното в мига, в който намери безопасност и съюзници. Нямаше да позволи синът на Питър да продължи да живее и да бъде използван срещу него, щом възмъжее и потърси правата над наследството си. Джолийн се съмняваше, че мъжът дори би се замислил, преди да хукне след тях, за да ги открие. Единственото й преимущество бе, че той нямаше как за кратко време да претърси цяла Шотландия, а и нямаше да получи помощ отникъде, щом истината за делата му започне да излиза наяве.

Но тя се бе сдобила със съюзници, помисли си, поглеждайки към шестимата мъже, с които яздеше. Въпреки че сър Сигимор Камерън дължеше живота си на брат й и сега имаше същия дълг към нея, тя се чувстваше гузна, задето го въвлеча в неприятностите си. Харолд беше покварен, хитър и смъртоносен. Тя излагаше на риск живота на тези мъже и започваше да се пита дали това е редно и дали е справедливо. Английските земи и титли не значеха нищо за тях и никога нямаше да значат. Дори би могла да се обзаложи, че всички тези шотландци биха били доволни да видят цялата английска аристокрация издавена в морето.

Рейнард избъбри нещо за това, че бил видял елен, и Джолийн въздъхна, докато отговаряше. Беше невъзможно да отдели внимание на детето, когато бе уловена между тревожните си мисли и лудото препускане към границата. Краткият размисъл обаче й напомни за какво правеше всичко това. Можеше да изгаря от нужда да накара Харолд да си плати за смъртта на Питър, но опазването на живота на Рейнард бе най-важното в момента. Той бе част от Питър, живия спомен за брат й. Копнежите и всички планове, които брат й бе имал за

Дръмуич, бяха свързани с детето му. Докато не победяха Харолд, всяка нейна стъпка, всяко нейно действие и всяка мисъл щяха да са насочени към това да опази Рейнард жив и здрав. Но това не можеше напълно да успокои тревогите ѝ що се отнасяше до тези Камерън. Силно се надяваше, че щом Питър им се бе доверил, за да поиска помощта им срещу врага си, то и тя би могла да стори същото. И все пак, мъжете явно нямаха никакъв проблем да искат един от друг помощ, да искат един от друг да рискуват живота си. Честта и величието на битката, без значение каква е каузата, бяха като храната и водата за мъжете. Подозираше, че те не се замислят много върху вероятността да бъдат победени или да загинат. Но за нещастие, тя се замисляше над това. В мига, в който бе поискала помощта на тези мъже, бе поела отговорността за живота им и не бе сигурна дали може да понесе подобен товар. Но какъв избор имаше?

Все още се измъчваше от тези въпроси, когато слънцето залезе и те спряха, за да направят лагер за през нощта. Мъчителната болка в тялото ѝ бързо бе отблъсната настрана. Джолийн трябваше да остане вкопчена в седлото няколко дълги минути след като слезе от коня, тъй като не бе сигурна, че краката ѝ ще успеят да я задържат права. След като Рейнард беше заспал веднага след краткото спиране на обед, не бяха спирали нито за миг. Едва бяха забавили конете си, когато момчето се събуди и трябваше да се облекчи. Джолийн все още бе шокирана от начина, по който Сигимор бе държал детето, докато то свърши това, което трябваше да свърши, без да слизат или да спират хода на конете, макар че трябваше да признае, че Рейнард много се бе забавлявал. Тогава Сигимор беше взел малкото момче при него, а Джолийн неохотно бе признала, че му е благодарна за добротата.

Насочвайки се към огъня, който Лиъм бе запалил, Джолийн се зачуди дали би могла да седне поне с някакво подобие на грация. Положението не беше добро, реши тя, щом направи една крачка встрани от коня, а краката ѝ започнаха да треперят. Притискайки се към коня си, тя се зачуди кога или дали въобще някой от мъжете ще забележи, че не се е присъединила към тях и че все още не се е погрижила за горкия си изтощен кон.

— Мисля, че момичето има малък проблем, Сигимор — каза Нанти, докато сядаше пред огъня.

Сигимор погледна към лейди Джолийн, която не бе направила нито една малка крачка встрани от коня си, след като бе слезла от гърба му.

— Не е свикнала да язди. Подозирам, че е яздила само на кратки разстояния в границите на земите на брат й.

— Дори аз се чувствам леко протрит. Никога не съм обичал да прекарвам цял ден на седлото. — Когато Нанти започна да се изправя, очевидно възнамерявайки да помогне на Джолийн, очите му се разшириха леко, тъй като Сигимор сложи ръка на рамото му, не позволявайки му да се изправи. — Ако не друго, то поне някой трябва да се погрижи за коня й.

— Аз ще се погрижа за нея. Наблюдавай детето!

Сигимор изучаваше внимателно лейди Джолийн, докато се приближаваше към нея. Тя изглеждаше изтощена, бледа и раздърпана. За нещастие и в този си вид му се виждаше прекалено привлекателна. Макар и изморено, лицето й все още бе изключително красиво. Красиви гъсти мигли, сребристосиви очи, малко право носле и уста, която със своята плътност и красиво изписани устни можеше да изкуши и светец. Искаше му се да е подразнен от очевидната й слабост, от очевидната й неспособност да поддържа темпото им. Но вместо това изпитваше нужда да се погрижи за нея и да й отдаде уважението си за това как бе дала всичко от себе си, без да се оплаква. Това не беше никак добре, помисли си той и й се намръщи.

— Най-добре се поразходи малко, иначе ще се схванеш така, че няма да може да помръднеш — каза той и почти се ухили, когато тя му хвърли убийствен поглед.

— Много благодаря за милия съвет — отвърна Джолийн, неспособна да прикрие сарказма в думите си. — В мига, в който краката ми решат да правят това, което трябва, ще се погрижа да последвам съвета ти. — Тя си помисли, че с тежката си въздишка мъжът току-що си спечели силен ритник в пиццала, но точно сега не можеше да си достави това удоволствие. — Какво правиш? — изписка тя, когато той обви силните си ръце около раменете й и я отдалечи от коня.

— Помагам ти да ходиш. — Той се престори, че не забеляза как тя се препъна и обви пръсти около китката му, за да запази равновесие, макар че тялото му откликна на мига на докосването й. — Лиъм,

погрижи се за коня ѝ! — нареди той на братовчед си и започна да обикаля с Джолийн из малкото сечище, където бяха избрали да лагеруват.

— Мислех, че съм добре привикнала с язденето — промърмори тя, когато част от неудобството изчезна.

— Отнема години да се научиш да яздиш с дни.

— Дни?

— Да. Дни. Ако не е напълно наложително, ще яздим направо към Дъбхайдленд. Единствените съюзници, които имам по този път, са роднините ми Макфингал. Ако Харолд не успее да ни настигне, бихме могли да починем малко там.

— Колко далеч оттук са тези Макфингал?

— На четири дни непрестанна езда, ако ние и конете ни можем да го понесем.

Четири дни като този и със сигурност щеше да им се наложи да я отнесат в крепостта на Макфингал на носилка. Краката ѝ най-последно се държаха така, както трябваше, но сега тя осъзна колко зле са натъртени задните ѝ части. Чу Рейнард да се кикоти и видя, че Нанти играе някаква игра с детето. Видяното не прогони мъката ѝ, но успокои малко тревогите ѝ. Момчето беше бъдещето на фамилията Джералд от Дръмуич. Малък физически дискомфорт бе нищожна цена за това.

— По-добре ли си? — попита Сигимор, когато застанаха пред огъня.

— Да. Малко. Дали има някъде малко вода, с която да отмия част от праха по себе си? — Тя почувства безпокойство от факта с каква неохота се отдръпна от мъжа, сякаш нещо вътре в нея не желаше да поставя дистанция между нея и голямото му силно тяло.

— Ангелите ви се усмихнаха, милейди. Наблизо има малък поток. Може да се изкъпете, макар че банята ще е доста студена.

— Дори повърхността да е замръзнала, ще изкопая дупка в леда, само и само да мога да се измия.

— Тогава взимам каквото ти е нужно и да вървим, ще те придружа.

— Просто трябва да ми посочиш накъде да...

— Не. Няма да ходиш никъде сама.

— Но не мога да се къпя пред очите на мъж!

— Ще се обърна с гръб към теб. Това е единственият компромис, който ще направя. Нито ти, нито момчето ще бъдете оставяни сами и незащитени, докато Харолд вече не е заплахата за живота ви. — Той скръсти ръце на гърдите си и безмълвно я предизвика да възрази.

Джолийн отвори уста да направи точно това и улови погледа в красивите му зелени очи. Той нямаше да отстъпи. За разлика от някои мъже, бе готов да спори с нея, но щеше да бъде загуба на време. Беше помолила за помощта и защитата му, и явно той имаше някои много твърди идеи относно това, което се включва. Тъй като вече се бе доказал като мъж на честта, тя реши да приеме обещанието му, че няма да гледа, и бързо събра това, което щеше да ѝ е нужно, за да отмие праха от пътуването и мръсотията, събрана през дните, в които се криеше в подземията на Дръмуич. След като погледна Рейнарда, за да се убеди, че той се чувства добре под грижите на мъжете, тя побърза да последва Сигимор.

Мъжът имаше доста дълги крака, реши тя, след като ѝ се наложи да подтичва след него, за да не изостава, въпреки че за шотландеца беше нормален ход. Дълги, добре оформени, силни крака, помисли си тя. Макар никога да не бе виждала и изучавала отблизо мъжките форми, трябваше да признае, че е истинско удоволствие да наблюдава мускулестите задни части на Сигимор, докато той вървеше. Беше облечен като англичанин, и макар дрехите му да не бяха много натруфени, той изглеждаше в тях много по-добре, отколкото други мъже, които бе виждала. Сигимор или беше малко суетен, или просто нямаше никаква идея колко перфектно са обгърнати краката му от тесните бричове, или колко добре подчертават оформените му задни части, които се виждаха под подгъва на късия му елек. Джолийн беше леко шокирана от факта колко ѝ допадаше да го наблюдава как се движи. Това я караше да се чувства странно, едновременно объркана и доволна.

Днес, с настъпването на деня, имаше възможност да го огледа добре, докато яздеха, за да се отдалечат от Дръмуич. Той не притежаваше хубостта на Лиъм, но все пак беше много красив мъж. Косата му беше гъста, стигаше малко над раменете му и бе в невероятен тъмночервен цвят. Чертите му бяха много близки с тези на прекалено красивия му братовчед, но Сигимор имаше дълъг, прав нос с лека извивка, челюстта му беше малко по-силна, а формите на лицето

му малко по-груби. Лиъм притежаваше сърце разбиваща красота, такава, която на мига улавяше погледа, докато тази на Сигимор имаше нужда от малко повече време, преди да има същия зашеметяващ ефект върху жените. Очите му бяха блестящо зелени, разположени под добре оформени вежди и обградени с кафяви мигли, толкова гъсти и дълги, че биха накарали всяка жена да му завиди. Освен това Сигимор имаше много привлекателна уста, нито твърде малка, нито твърде голяма, а устните му бяха достатъчно пълни, че събуждаха мисли за целувки. Джолийн реши, че той има лице, което никога не би се уморила да гледа, и се почувства малко разтревожена от тази мисъл.

Когато достигнаха до потока, Сигимор само махна с ръка към него и ѝ обърна гръб. Джолийн не губи време и бързо съблече дрехите си, надявайки се, че студената вода ще бъде достатъчно освежаваща, че да прогони топлината, която изведнъж бе изпълнила тялото ѝ. Тази горещина изчезна в мига, в който влезе в ледената вода, едва успявайки да потисне шокирания си вик. Банята ѝ щеше да е доста бърза, помисли си тя, докато измиваше праха от себе си. Беше се пошегувала, когато каза, че би пробила дупка в леда, само за да се изкъпе, но водата беше толкова студена, че тя се чувстваше така, сякаш бе сторила именно това.

Сигимор упорито си повтаряше, че няма да е никак възпитано, ако опита да погледне Джолийн, докато се къпе, но след миг вътрешно прогони угризенията си. Беше обещал, че просто ще се обърне с гръб към нея. Нуждата да надникне само за миг и да успее да зърне тялото ѝ бе прекалено силна, за да устои. Имаше шанс един бърз поглед към слабото ѝ тяло да му напомни защо винаги е предпочитал закръглени жени и да прогони неприятната похот, която го измъчваше.

Точно когато той завъртя леко глава, колкото да я види, тя се изправи във водата. Сигимор си пое дъх толкова дълбоко, че за малко да се задави и да се издаде. Един поглед не му беше достатъчен. Вместо това му се наложи да се бори с желанието да съдере дрехите си и да се присъедини към нея. Той успя да потуши част от похотта си, като си напомни, че тя е знатна дама, най-вероятно девица, което значеше, че ако се приближи толкова внезапно, колкото му се искаше, вероятно щеше да я накара да хукне през гората, крещейки с пълно гърло. Запита се кога и защо бе решил да бъде сляп към красотата на тази дребна жена.

Кожата ѝ бе красиво бледа и без никакви белези. Сигимор не мислеше, че някога е виждал толкова тесен кръст. И все пак нежната извивка на ханша и бедрата ѝ и закръглената форма на дупето ѝ бяха достатъчни да разпалят кръвта му. Краката ѝ бяха слаби, с разстояние между тях, карайки го да копнее да го запълни. Кичури мокра черна коса се спускаха по нежния ѝ гръб, подчертавайки деликатната бледност на прекрасната ѝ кожа. Когато тя започна да се обръща бавно, Сигимор забеляза извивката на гърдите ѝ. Бяха по-малки, отколкото си бе представял, но бяха прекрасно оформени, твърди и увенчани със светлорозови зърна, които се бяха втвърдили от студената вода. Когато тя започна да мие плоския си корем, той проследи как водата се стича към малкия триъгълник от черни къдрици между бедрата ѝ и едва не простена.

Колебливо откъсна поглед от нея. Трябваше да обуздае нарастващата си похот. Модните бричове, които бе облякъл за пътуването към Англия, не го прикриваха особено, а той не искаше да я шокира. Отне му няколко минути, преди възбудата му да спадне достатъчно, че да се показва в присъствието на една дама. Радваше се, че си бе донесъл дрехи за преобличане, тъй като, очевидно, щеше да му се наложи да се потопи и той в ледената вода, за да може напълно да прогони възбудата си. Беше убеден, че няма да може да прогони от ума си спомена за бледото ѝ слабо тяло, затова с радост щеше да се отърве от неудобните бричове, които само го ограничаваха. Лейди Джолийн може и да беше достатъчно невинна, за да не забележи знаците за възбудата му, но неговите мъже не бяха. Сигимор нямаше желание да подклажда веселието им.

— Точно от това имах нужда — каза Джолийн, щом се облече в чисти дрехи и започна да сресва косата си, за да я изсуши. — Беше доста студено, но си струваше.

Начинът, по който му се усмихваше, отново възбуди Сигимор и той нареди, ръмжейки.

— Обърни се! — Още докато изричаше думите, се приближи към брега и започна да се съблича.

Джолийн погледна към мъжа, стресната от рязката му команда. Очите ѝ се разшириха и тя усети как цялата се изчервява, щом го видя как започва да се съблича, но просто не можеше да се насили да погледне встрани от него. Прехапа долната си устна, когато той

разголи торса си. Раменете му бяха широки, гърбът — гладък и изправен, а кръстът изключително тесен. Кожата му не беше бледа, както би очаквала за мъж с червена коса, а с невероятен златист оттенък. Мускулите на ръцете му бяха огромни, но гладки, а не неравни и някак странни като мускулите на някои мъже, които бе виждала, а в горната част на всяка ръка имаше изрисувани интересни символи. В следващия миг той смъкна бричовите си и тя се почувства замаяна от пламъка, който се зароди в тялото ѝ. Прекрасната златиста кожа покриваше цялото му тяло. Задните му части бяха толкова изваяни и оформени, както си ги бе представяла, а бедрата му излъчваха същата гладка сила като ръцете му.

Неочаквано осъзнавайки колко лесно може да бъде хваната, че го наблюдава, Джолийн му обърна гръб, борейки се с желанието да опита да хвърли поглед и към предната част на тялото му. Този мъж я превръщаше в безсрамно, безнравствено същество. Никога преди не бе проявявала толкова силен интерес към мъжките форми, нито пък бе така дълбоко привлечена при вида им. Не беше никак успокояващо да осъзнае, че един червенокос шотландец бе първият, който събуди женските ѝ интереси и желания. Тя беше дъщеря, сестра и леля на английски графове. Да позволи кръвта ѝ да се сгорещява и сърцето ѝ да бие лудешки за един шотландски леърд бе пълна лудост. Мъртвите ѝ роднини сигурно сега се преобръщаха в гробовете си.

Това я обърка. Как беше възможно в един момент да обръща малко внимание на мъжете, а в следващия да е толкова силно заинтригувана и толкова привлечена от някакъв червенокос шотландец? Естествено, като всяко момиче си бе мечтала за красив, галантен любим, който да възбуди в нея бегла привързаност, но това не бе увлечение, което можеше да посрещне с усмивка и скоро да забрави. Това бяха силни чувства, бурни и нежелани. Времето не бе никак подходящо да изпитва подобно влечение, което вероятно бе и истинска похот.

Сега трябваше да си наложи контрол. Пред нея, може би, се очертаваха няколко дълги седмици в компанията на Сигимор, без закрилата на нито един неин роднина. Щеше да ѝ се наложи сама да брани добродетелта си. А това можеше да се окаже изключително трудно, имайки предвид, че я обливаха сладострастни вълни всеки път щом спреше поглед върху мъжа. За момента Сигимор не проявяваше

особен интерес към нея като към жена, която би искал да прелъсти. Джолийн реши, че трябва да използва това време, за да потуши увлечението си към него. Беше прекарала двадесет и трите години от живота си, без да бъде привличана от който и да е било мъж. Нямаше да е толкова трудно да превъзмогне това прехласване.

Сигимор посегна към нея, хвана ръката ѝ и я поведе обратно към лагера. Топлината от ръката му проникваше в тялото ѝ с всеки удар на сърцето ѝ. Жестът бе толкова невинен и все пак я накара да трепери вътрешно. Нямаше никакъв шанс да успее да погребее и тези свои чувства. Той седеше близо до нея, докато се хранеха, пазеше ги и им даваше сили. Когато тя нагласи примитивното си легло от одеяла върху твърдата земя, Сигимор подготви своята постеля на милиметри от нейната. Ако той възнамеряваше постоянно да стои толкова близо до нея, помисли си Джолийн, опитвайки се да игнорира мъжественото тяло, което бе на ръка разстояние от нея, тя бе убедена, че никога няма да излекува интереса, който изпитваше към него. Изглежда да опази Рейнард жив и в безопасност нямаше да бъде единствената трудна и опасна битка, пред която щеше да се изправи в бъдеще.

ГЛАВА 3

Джолийн изруга изненадано, когато изведнъж мъжете от ескорта ѝ изкресяха силно и пришпориха конете си в галоп. Конят ѝ не изчака нейната команда и се присъедини към лудото препускане. Тя погледна през рамо, докато се опитваше да усмири животното, но не видя някой да ги преследва. Бяха се движили бързо през целия ден, внимателно отбягвайки хора и градове, за да може на Харолд да му е по-трудно да ги проследи. Затова неочакваното и доста шумно поведение на мъжете бе повече от странно. Още по-странен бе начинът, по който Нанти и Лиъм се държаха, така сякаш изведнъж са полудели. Яздейки до Сигимор, Джолийн гледаше удивена как двамата мъже скочиха от конете си и започнаха да целуват земята.

— Глупаци — каза Сигимор, но на устните му се виждаше лека развеселена усмивка.

— Предполагам, че има някакво разумно обяснение за всичко това — каза Джолийн.

— Вече сме в Шотландия, момиче.

— Ах! Разбирам. — Искаше ѝ се и тя да се почувства толкова доволна, колкото и те, но сега Джолийн беше чужденката и знаеше, че всеки, когото срещнат, нямаше да я приеме топло.

— Не се плаши. Тук ще си в безопасност.

— Със сигурност в по-голяма безопасност, отколкото в Дръмуич — въздъхна тя. — Посещението ви в Англия не бе от най-приятните. Не е никаква изненада, че толкова се радвате на завръщането си на родна земя.

— Малко англичани биха посрещнали с радост някой шотландец.

— И малко шотландци биха посрещнали англичанин с усмивка.

— Но тъй като ти си едно дребно девойче, не мисля, че ще срещнеш много неприятности. — Той си пое дълбоко дъх. — Хубаво е да се върнеш в Шотландия. Ако не друго, то поне лесно ще знаем къде е врагът ни.

— Как така?

— В мига, в който Харолд прекрачи границата, ще бъде наблюдаван непрестанно. Всеки шотландец, който го зърне, на мига ще разпространи новината къде е, накъде пътува и кой язди с него. Освен това той и мъжете му ще бъдат голямо изкушение за доста хора. Ще разбере, че няма да му е никак лесно да ни залови тук. Дори тези, които не обичат клана Камерън, ще искат да му навредят. Никой няма да му помогне. Или поне никой, който е истински шотландец.

— Аха, обединени срещу общия враг.

Сигимор кимна, след което слезе от коня и помогна на Джолийн да слезе от своя.

— Мислиш ли, че Харолд ще ни последва в Шотландия? — попита Лиъм, като пристъпи към Сигимор, подавайки му меха си с вино.

— Да. — Сигимор не откъсна нито за миг поглед от дърветата, зад които бе изчезнала Джолийн, докато отпиваше от виното. — Мъжът вече си е позволил да убие човек, за да докопа Дръмуич в алчните си лапи. Не мисля, че границата ще го спре да стори всичко, което е нужно, за да се подсигури, че ще задържи крепостта.

— Значи мислиш, че ще ни се наложи да убием един английски лорд?

— Да. Това ще е бой до смърт. Мисля, че лейди Джолийн го знае. — Той се намръщи и потърка брадичката си. — Харолд няма да стои и да се надява, че тя просто ще изчезне и ще остане скрита от страх за живота си. Бягството ни от Дръмуич със сигурност ще му подсказва, че тя не е някое немошно девойче, което би могъл да смачка в юмрука си. Ако не я убие, ще се бои постоянно, че тя ще намери някой съюзник в Англия, някой лорд с достатъчно власт, че да го измъкне от Дръмуич и да го накара да плати за престъпленията си.

— Значи ще му се наложи да издири и всички слуги, които избягаха, нали?

— Не, не мисля така. Дори и някой от тях да посмее да се приближи до някой с титла, малко лордове биха повярвали на думите на един беден мъж срещу тези на някой, който им е равен. Това не значи, че той ще се поколебае да пререже гърлото на всеки слуга, който открие, но не мисля, че ще вижда в тях потенциална опасност.

— Арогантността ще го заслепи. Защото те са хората, които са помогнали на едно слабо момиче да победи него и войниците му.

— Да, и това със сигурност го е вбесило. Но той ще вини *нея* за това свое унижение. — Сигимор отпи още една глътка от виното, преди да го върне на Лиъм. — Не знам защо, но мисля, че в тази история има нещо повече, нещо, което момичето не ни казва.

— Защо? Защото лорд Харолд не я е убил, когато е убил брат й?

— Този въпрос кара човек да се замисли. Ако я беше убил, той щеше да стане попечител на момчето, поставяйки наследника в ръцете на убиеца, който да прави с него каквото пожелае. Ако организира всичко като хората, никой няма да се усъмни в смъртта на детето. Прекалено много деца умират като малки. Много лесно е могъл да й даде от смъртоносното ястие, което е погубило лорд Питър. Замислих се как би могъл да я използва, за да стегне хватката си около Дръмуич. Тя е сестрата на мъртвия лорд и дребната пленителна лейди на Дръмуич.

— Брак? — Лиъм се намръщи. — Те са братовчеди, при това не особено далечни. Имат много тясна кръвна връзка.

— Свещениците биха могли да си затворят очите, а хазната на Дръмуич е достатъчно пълна да ги купи. Освен това подозирам, че момичето има доста голяма зестра, която може да не остане в Харолд, ако е мъртва.

— Освен това е доста красиво, дребно девойче.

Сигимор се намръщи на Лиъм, щом забеляза как братовчед му наблюдава Джолийн, която се приближаваше към тях.

— Да, доста е хубава за едно толкова мъничко и кльощаво момиче. — Той игнорира усмивката, която цъфна на лицето на братовчед му. — Сигурен съм, че копелето иска дребната лейди мъртва, и то колкото се може по-скоро, но се чудя дали наистина е склонен да се отърве от нея.

— Смяташ ли да я притиснеш, за да ти отговори на някои от тези въпроси?

— Не. Все още не. Няма да промени нищо. А момичето е достатъчно умно да знае, че дори той да не е склонен още да я убие, накрая ще го стори. Ако не, тя ще го подтикне към това, защото няма да стои нито минута, без да се опита да му отмъсти за смъртта на брат си и племенника си. Може да е достатъчно глупав да мисли, че лесно ще я изплаши и подчини, но тя много скоро ще му покаже колко греши.

— И така ще го подтикне да я убие. Прав си. Без значение какво биха могли да направят, всички възможности водят към гроба, нейния и на детето.

Сигимор все още мислеше над този въпрос, когато тръгнаха отново на път, отдалечавайки се от границата достатъчно бързо, но без да изтощават конете. По тези земи се скитаха мъже, отхвърлени от обществото, и връзките на Нанти с клана Армстронг можеше да не са им от особена полза. Но те щяха да са още по-голяма заплаха за Харолд, помисли си Сигимор и почти се усмихна. Едва ли обаче щяха да имат късмета крадците и убийците по тези земи да го отърват от врага им. Тези мисли доведоха до други и той погледна към Джолийн, която яздеше до него.

— Защо не си омъжена или сгодена? — попита я той.

Джолийн се намръщи, въпреки че се почувства леко объркана от въпроса.

— Бях сгодена веднъж, но мъжът умря, когато бях на шестнадесет.

— И оттогава не е уреждано нищо друго? Сега си на колко, двадесет?

— Двадесет и три — призна тя, игнорирайки повдигнатата му вежда. — Татко почина, преди да успее да уреди съюз, който да му хареса. Питър възнамеряваше да направи нещо по въпроса, дори веднъж или два пъти се опита, но не излезе нищо. Питър искаше изборът да бъде както негов, така и мой. Когато съпругата му почина, аз станах господарка на дома. Питър възнамеряваше да се ожени отново, затова предполагам, че се е оглеждал за съпруг и за мен.

— Но тогава е дошъл Харолд.

— Да. Питър никога не го е харесвал, нито му се е доверявал, но той ни беше роднина, братовчед. — Тя сви рамене. — Без реално доказателство за предателство, Питър нямаше друг избор, освен да покани този убиец в залата си. Харолд обясни наличието на толкова много въоръжени мъже с това, че преследвал престъпници. Не ни отне много време да осъзнаем, че сме затворници в собствената си крепост, но горкият Питър нямаше време да измисли план, с който да ни освободи. Не искаше да започва открита битка, тъй като Харолд имаше повече преимущества. Едно от които бе, че е убиец. — Тя въздъхна и поклати глава, а в гърдите ѝ мъката се стегна в здрав възел. — Харолд

удари бързо, хората му бяха по местата си, а Питър беше мъртъв, преди да успеем да се отърсим от шока заради това предателство.

Сигимор кимна:

— Умно. И е използвал честта на Питър и уважението му към роднинската ви връзка срещу него. Вероятно е знаел, че макар брат ти да не му се е доверявал и да не го е харесвал, не би и помислил, че може да стане жертва на такова престъпление. Питър беше добър мъж, умен и силен, и никога не е играл нечестно.

— Мислиш ли, че ако беше нечестен, щеше да му е от полза?

— О, да. Ако имаше поне малко непочтеност в него, вероятно би предвидил какво може да направи Харолд и би бил подготвен за предателството.

Навярно имаше право, но Джолийн трябваше да защити брат си.

— Може би е предполагал нещо, след като е изпратил да те повикат.

— Да, но все пак го е пуснал в залата си, нали?

Фактът, че Питър бе направил сериозна грешка, беше неоспорим, грешка, която му бе коствала живота, но въпреки това тя не можеше да понесе да слуша критики за брат си.

— А ти нямаше ли?

— Не, особено с армията въоръжени мъже, които е водел със себе си. — Той й намигна. — Аз играя нечестно. Първата ми мисъл щеше да бъде защо мъж, който не харесвам и на който нямам пълно доверие, има нужда от толкова въоръжени мъже, за да посети свой роднина.

— И Питър се чудеше, но учтивостта...

— Учтивостта не изисква да поканиш един мъж да ти забие нож в гърба. Или да изложи наследника ти на опасност — добави той, поглеждайки към неспирно бърборещия Рейнард, който яздеше с Нанти. — Кръвен роднина или не, щях да оставя тези въоръжени мъже извън стените си и да ги наблюдавам внимателно. Мъжът не е стоял по-високо в йерархията от Питър и по тази причина не е могъл да изиска присъствието на всичките си мъже в крепостта.

Джолийн не бе сигурна в това, но реши да не спори. Беше умолявала Питър да не пуска всичките мъже на Харолд в крепостта, но той бе заявил, че е въпрос на чест и не би могъл да им откаже подслон без причина. Нямаше никакво съмнение, че Сигимор е мъж на честта,

но той очевидно не се тревожеше, че може да не бъде перфектният рицар, какъвто бе Питър. Брат ѝ, реши тя, се бе уповавал на високите си идеали. Докато Сигимор разчиташе на здравия разум. Питър беше високо ценен, перфектен и нежен рицар. Шотландецът беше мъж, който умееше да оцелява. Тя бе обичала брат си, но ѝ се искаше той да бе притежавал част от суровата практичност на Сигимор. Ако беше така, сега все още можеше да е жив.

— Ти си дяволита — каза Сигимор, усмихвайки ѝ се.

Джолийн бе толкова очарована от усмивката му, че ѝ трябваше минута да осъзнае какво бе казал и да му се намръщи.

— Не съм.

— Да, такава си. Начинът, по който изведе всички ни от Дръмуич, показва, че си доста дяволита. Беше много умен и хитър трик.

— Предполагам смяташ, че ми правиш комплимент.

— Така е, но след като си дребно нежно девойче, ми се струва, че не го виждаш по същия начин.

Погледът в красивите му зелени очи ѝ показваше, че той я предизвиква.

— В Англия една жена не се стреми да бъде дяволита и хитра.

— Така ли, а към какво се стремят жените?

— Към учтивост. Дамата трябва да говори и да се държи нежно, да е мила с всички, особено с тези, които работят под надзора ѝ, да умее да тъче и да шие, да може умело да води домакинството, да е пестелива, покорна и добра съпруга на своя лорд, да му осигурява спокойствие и удобство, когато си е у дома. — Джолийн не бе сигурна, че ѝ допада начина, по който Сигимор се беше ухилил срещу нея.

— Колко от тези качества смяташ, че притежаваш?

— Много от тях — отвърна му, опитвайки се да срещне погледа му, без да се изчерви от лъжата си.

В погледа на Джолийн имаше нещо, което предупреждаваше Сигимор, че няма да е мъдро от негова страна да се разсмее или да я нарече лъжкиня, а това го развесели още повече.

— Е, винаги съм вярвал, че англичаните могат да бъдат пълни идиоти. Ха! Като изключим уменията с иглата, управляването на домакинството и пестеливостта, изглежда английските мъже искат жените им да бъдат като моята Маги.

— Коя е Маги? — Джолийн не бе напълно сигурна, че е успяла да потисне ненадейно надигналата се ревност, така че да не проличи в гласа ѝ.

— Кучето ми. Е, подозирам, че повечето от вас ще миришат по-добре от нея.

Джолийн се загледа в широкия му гръб, когато той пришпори коня си напред. Раздразнението ѝ се прибави към факта, че не можеше да бъде сигурна дали току-що я бе обидил, че не е изискана дама, или ѝ бе направил комплимент по същата причина. В защита на английските жени, особено на тези, които се трудят много, за да станат идеала за женственост, тя се обиди на Сигимор, задето ги сравняваше с кучето си. Обикновено мислеше абсолютно същото, но това бе нейно право като жена, която е страдала под тези правила и вярвания. Тя си каза, че като мъж присмехът му е лицемерен, тъй като бе един от онези, които държаха жените си в подчинение, но ѝ беше трудно да повярва, че и той се държи като останалите мъже. В опит да прогони тези свои мисли, тя пришпори коня сѐм към Нанти с намерението да насочи вниманието си върху Рейнард.

Сигимор погледна нагоре, докато завиваше с допълнително одеяло спящите Джолийн и Рейнард, и улови развеселения поглед на Лиъм.

— Студено е, а те са много слаби — измърмори той и се насочи към дърветата около тях, ругаейки, щом Лиъм го последва.

— Да, тя е дребно, слабо момиче — провлече Лиъм.

— Да, освен това е и глезена английска дама.

— Обаче е красива. Има толкова хубава кожа. Забеляза млечнобялата ѝ нежна кожа, нали?

— Забелязах я — изръмжа той през стиснати зъби, и макар да знаеше, че го предизвикват, не успя напълно да скрие факта, че Лиъм се справя много добре.

— Е, добре е, че знам за предпочитанията ти към пълнички девойки със светли коси, иначе бих помислил, че изпитваш влечение към дребното девойче.

— Мислиш прекалено много. Това е задето си седял толкова време при монасите.

Лиъм се засмя.

— След като не се интересувааш от кльощавото момиче, тогава може би аз...

Сигимор се завъртя толкова бързо към Лиъм, че накара братовчед си да се отстъпи няколко крачки назад, препъвайки се със задоволителна липса на грация.

— И може би ще е най-добре да се замислиш как твоята така очарователна усмивка ще успее да омае някое момиче, ако останеш без зъби. Спри да се хилиш. Приличаш на глупак. — Той се насочи обратно към лагера и въздъхна тежко, когато Лиъм го последва.

— Защо си толкова сприхав, братовчедо? — попита Лиъм. — Къде е проблемът в това да бъдеш привлечен от едно толкова красиво дребно девойче? Тя ти е равна по рождение, целомъдрена е и вероятно има много доба зестра.

— Това подозрително ми приличат на качества, за които човек трябва да се оглежда, когато си търси съпруга. — Сигимор почувства лека тревога, задето на мига не отхвърли и не се възпротиви срещу мисълта да се ожени за Джолийн.

— Крайно време е да си вземеш съпруга.

— Защо? Нямам нужда от наследник. Дъбхайдленд е пълен с тях.

— Така е, но това не значи, че нямаш нужда от жена и собствени деца.

Сигимор спря, обърна се бавно към Лиъм и скръсти ръце на гърдите си. Беше силно изкушен да навре лицето на братовчед си в калта, задето вкарва подобни идеи в ума му, тъй като Лиъм бе прав, и така събуждаше в него нужди, които Сигимор се опитваше да отрече. Логиката му казваше, че лейди Джолийн Джералд бе възможно най-грешният избор за него, и въпреки това всичко в него продължаваше да нашепва „моя“.

— Забеляза размерите й, нали? А моите? — Фактът, че очевидният сарказъм в думите му изглежда нямаше никакъв ефект върху Лиъм, само подразни още повече Сигимор — Ако създам дете в утробата й, то вероятно ще я разкъса на две.

Лиъм скръсти ръце на гърдите си и погледна отвратено към Сигимор.

— Това са глупости и ти много добре го знаеш.

— Тя е англичанка. Вероятно дори е нелегално да се женя за нея.

— Може би в Англия е така, макар че там законите се променят с всеки изминал ден. Подозирам, че вероятно няма да можеш да предявиш претенции над земите й, ако има такива, но ти така или иначе няма да ги искаш, нали?

— Защо си впил така зъби в тази тема?

— Може би защото това е първата благородна лейди, към която показваш някакъв интерес. Не си прави труда да го отричаш и вероятно тя е прекалено наивна да го забележи, но всички останали виждаме кристално ясно, че я желаеш. На моменти желанието, което изпитваш към нея, е направо осезаемо. Ти си на тридесет и три години и никога не си правил повече от това да задоволиш нуждите си с някоя закръглена курва. Никога не си си вземал любовница. Ти, братовчеде, си мъж, който трябва да се ожени.

Сигимор знаеше, че Лиъм е прав, но по-скоро би предпочел да счупят всичките му пръсти, отколкото да го признае. Той имаше силен апетит към плътските страсти, но не задоволяваше често тези свои нужди. Макар да се наслаждаваше на случайните забежки с добре закръглени слугинчета от кръчмите, те не можеха да го задоволят напълно. Винаги бе напълно наясно, че парите му са тези, които са довели жените в леглото му, и че всеки друг мъж би бил толкова добре дошъл, колкото и той. Няколкото пъти, в които се бе опитал да ухажва дами от добри семейства, се бе провалял. Такива жени или се бояха от размерите му, или нелюбезно се присмиваха на характера му, или просто с тях не се чувстваше така, сякаш е правилно. Това не бе нещо, което би признал пред друг човек, тъй като звучеше противно романтично, но му харесваше идеята да има жена, която е само негова, такава, с която би могъл да говори, жена, с която да споделя проблемите в дома и семейството. Той искаше своята друга половинка. Само веднъж, преди десет години, бе помислил, че е открил такава жена, и се бе оказало, че е сгрешил ужасно. Поради това сега бе предпазлив и предпочиташе да не изпитва това, което изпитваше към деликатната англичанка.

— И какво те кара да мислиш, че тази дама е добрият избор? — попита той, вътрешно проклинайки нотката на любопитство, с която бе пропит въпроса му.

— Тя те гледа.

— Вероятно за да бъде сигурна, че няма да се спъна и да падна върху нея, смачквайки я на земята.

— Идиот. Тя те гледа. Не показва никакъв интерес към останалите мъже в този малък поход.

— Дори не и към теб — промърмори Сигимор, спомняйки си изненадата от този факт.

— Да, дори не и към мен. Не е уплашена от размерите или маниерите ти. Ако начинът, по който те гледаше днес, е някаква индикация, тя има и волята да се изправи смело пред теб, когато се наложи. Впрочем какво ѝ каза?

Все още в плен на приятните мисли за това, че Джолийн го е гледала, Сигимор махна с ръка.

— Казваше ми какви качества според англичаните трябва да притежават жените им, а аз ѝ отвърнах, че глупаците явно искат да се размножават с куче, не с жена.

— Нищо чудно, че изглеждаше готова да те изкорми. Надявах се, че знаеш как да ухажваш едно момиче, но започвам да се боя, че нямаш никаква идея.

— Казах ѝ, че подозирам, че повечето английски жени миришат по-добре от кучето ми.

— Виждам защо не е припаднала от удоволствие — промърмори Лиъм и поклати глава. — Правиш го нарочно, нали? Винаги трябва да провокираш хората и след това да чакаш да видиш какво ще се случи.

— В това ми е чара. — Сигимор спря, щом влязоха в лагера и погледът му веднага се насочи към дребните форми на лейди Джолийн. — Остави тази тема, Лиъм. Може би между нас наистина има нещо, някакво споделено привличане, но не съм сигурен, че би трябвало или би могло да прерасне в повече от няколко погледа и мисли. Тя е английска дама, а аз съм шотландски леърд. Алчен мъж иска нея и детето мъртви. Малкото момченце е английски лорд, а тя е почти като негова майка, обвързана с него по кръв и любов. Да, все още вярвам, че не ни е казала всичко, и че крие не една и две тайни. Но това няма значение. Нещата ще продължат така, както е писано. Можем само да чакаме и да наблюдаваме. — Той започна да подготвя леглото си с намерението да легне отново до Джолийн.

— Добре, ще почакаме и ще видим. Просто внимавай и си отваряй и двете очи. Както трябва да отвориш сърцето и ума си.

Ако последните дни бяха някакво доказателство, помисли си Сигимор, вероятно нямаше да може да направи нищо друго. Сърцето и умът му няма да му позволят.

Сигимор се събуди с проклетие, когато един малък юмрук го удари по главата. Докато се опитваше да избяга летящите към него юмруци, той осъзна, че жената до него не се е превърнала изведнъж в кавгаджийка, опитваща се да го убие, а е уловена в кошмарен сън. Рейнард започна да плаче и Нанти веднага се появи до него. Сигимор каза на мъжа да вземе детето в леглото си и след това се зае със задачата да изтръгне Джолийн от кошмара, преди да успее да го нарани истински.

Отне му повече, отколкото очакваше, да усмири извиващото ѝ се тяло, приковавайки я под своето, опитвайки се с всички сили да не ѝ остави синини. Беше леко изненадан от силата ѝ и от разнородните проклетия, които се сипеха от устата ѝ, докато се бореше с врага от сънищата си. Заслепяващата паника, която видя да изкривява деликатните ѝ черти, щом най-после отвори очи и го видя над себе си, го прониза направо в сърцето. С нежен, спокоен глас, както бе свикнал да говори през годините с роднините и братовчедките си, които бяха израсли под неговата опека, той ѝ каза кой е и къде се намира тя.

В мига, в който тя се успокои, той осъзна интимността на позицията, в която се намираха, със слабите ѝ бедра под неговите и слабите им, притиснати едни в други. Реакцията на тялото ѝ към тази еротична поза бе моментална и доста силна. Сигимор не бе изненадан да види, че очите ѝ се разшириха, а бузите ѝ се покриха с руменина. Дори когато гласът в главата му крещеше да не го прави, той потърка устните си в нейните, усещайки мекотата и сладостта им.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Джолийн, разтреперана от топлината, която устните му бяха оставили върху нейните.

— Целувам те, за да се почувстваш по-добре? — Сигимор повдигна глава само толкова колкото да потърка нос в нейния.

— Щом съм будна, значи съм значително по-добре. — Борейки се срещу импулса да се отърка в твърдото тяло, така интимно

притиснато към нейното, тя го изглежда намръщено и твърдо, или поне се надяваше да изглежда така.

— Какво обсебва сънищата ви, милейди? — Тъй като я бе чул да проклина Харолд в съня си, той имаше едно-две подозрения, но се чудеше дали тя би му казала истината.

Докато се чудеше как нежните като перце целувки, с които бе покрил лицето ѝ, можеха да накарат тялото ѝ да тръпне, Джолийн отговори:

— Смъртта на Питър. — Не бе напълно лъжа, тъй като бе доловил ужаса ѝ, примесен със страховете и болезнените ѝ спомени.

— Значи затова проклинаше Харолд?

— Да.

— Започвам да мисля, че не си ми казала всичко, момиче, и по тази причина реших, че трябва да платиш глоба.

— Глоба ли?

Джолийн едва бе изрекла думите, когато той я целуна отново. Този път целувката не бе нежна и едва доловима, а такава, която разпали цялото ѝ тяло. Тя опита да се бори с чувствата, които изпълваха тялото ѝ, но изгуби напълно битката, когато неочаквано езикът му помилва вътрешната страна на устата ѝ. Нямаше идея как се бе озовал там, но щом се отдръпна, тя на мига закопня да се върне. Вместо това Сигимор я освободи рязко и легна отново, този път с гръб към нея. Изръмжа ѝ нещо за това, че Рейнард щял да остане при Нанти за през нощта и не каза нищо повече. Джолийн се загледа към звездите, чувствайки странна, нарастваща болка вътре в себе си и се зачуди защо ѝ се прииска да започне да ритамъжа до себе си. Явно ѝ предстояха дни с много проблеми, и то не само заради смъртоносния узурпатор Харолд.

ГЛАВА 4

— Харолд е в Шотландия.

Думите на Лиъм накараха Джолийн да потръпне ужасена, смразявайки я до мозъка на костите ѝ. Само допреди миг тя яздеше до Сигимор, чудейки се дали трябва да му се скара, задето бе дръзнал да я целуне миналата нощ, или трябва да опита да го накара да го стори отново. Сега бруталната реалност ѝ напомни защо е със Сигимор и мъжете му, и защо бе отпътувала за Шотландия. Несъзнателно стисна юздите на коня си, карайки го да се завърти в нервното си объркване.

Сигимор се пресегна и погали бедрото ѝ, без да откъсва поглед от Лиъм. За удивление на Джолийн, тя почувства, че се успокоява от докосването му. То бе като безмълвно напомняне, че не е сама. Все още изпитваше лека вина за това, че ги бе замесила в проблемите си, но тя малко по малко избледняваше. Всеки път щом някой от мъжете изрече името на Харолд, в гласовете им се долавяше такъв гняв и омраза, че тя осъзна, че и мъжете също като нея искат да си отмъстят. Все пак бяха на крачка да умрат в ръцете му. Джолийн знаеше, че никой от тях не би се поколебал да помогне на жена или дете, но те също така възнамеряваха да накарат Харолд да си плати, задето ги бе затворил и за намерението му да ги обеси.

— Сигурен ли си? — попита Сигимор, неохотно отдръпвайки ръка от бедрото на Джолийн, щом видя, че се е успокоила.

— Да. Доста е безочлив в търсенето си. — Лиъм се ухили и поклати глава. — Питал е за нас. Разправя, че преследва изчезналата си съпруга, и че жената е избягала с теб заедно с детето им. Глупакът вероятно си мисли, че с подобна история ще предизвика достатъчно възмущение, че хората да го насочат по следите ни.

— И получава ли се?

— Пред него, да. Но не и зад гърба му. Той е англичанин и мнозина смятат, че това е достатъчна причина, за да го заблудят. Фактът, че английски лорд е изгубил дамата си заради смел шотландец,

буди възхита в повечето мъже, с които говорих. Само се чудя колко дълго ще успяват да го заблудят.

— Дълго, но се боя, че няма да е достатъчно. — Джолийн най-после се усмихна, когато двамата мъже я погледнаха. — Харолд презира всеки с низше потекло и всеки, който не е англичанин. — Тя направи гримаса. — Смята, че всички шотландци са невежи варвари.

— Да, той показва това много ясно, когато ни хвърли в тъмницата — каза Сигимор.

— За нещастие не е пълен глупак. Скоро ще осъзнае, че го подвеждат, и ще смени тактиката си.

Сигимор се замисли над това за миг и кимна.

— Да, така е. Може да реши да се покрие.

— Мислиш ли, че ще успее? — попита Лиъм.

— Мисля, че ще се справи достатъчно добре, че да не ни е толкова лесно да знаем къде се намира. Ако има и пари, може да успее да си купи един-двама, които да му помагат или да разпитват вместо него. Някои мъже биха направили всичко за пълна с монети торбичка, дори и да помогнат на англичанин. Колко мъже яздят с него?

— Не знам точно, но съдейки по това, което чух, би трябвало да са около дузина.

— Достатъчно, за да са заплаха, но не достатъчно, че да разтревожат хората и някой да помисли, че Англия ни напада. Освен това е много вероятно вече да знае накъде яздим, затова не е наложително да се опитва да ни настигне.

Джолийн се намръщи, чудейки се кога и как Харолд би могъл да научи откъде е Сигимор.

— Сигурен ли си, че знае накъде пътуваме? Не вярвам Питър да му е казал нещо. Когато изпрати да те повикат, брат ми вече изпитваше силни подозрения към него.

— Дори Харолд да не знае откъде точно сме или къде е Дъбхайдленд, няма да му отнеме много време да научи — отвърна Сигимор. — Може да не сме много богати и много влиятелни, но почти всички знаят кои сме и откъде идваме.

Сигимор й обърна гръб, насочвайки вниманието си към Нанти, преди Джолийн да попита откъде хората ще ги знаят, след като не са нито богати, нито влиятелни. Тя не можеше да повярва, че са познати с шокиращо или зло поведение. Мъж, който би предложил помощта си

на жена и дете, имайки предвид, че са от държавата, която шотландците вероятно проклинат ежедневно, не можеше да е зъл. Откакто бе с тях, никой от мъжете не се бе държал с нея невъзпитано, като изключим целувката, която си бе откраднал Сигимор. Но със сигурност някой скандален мъж не би се отнесъл по такъв джентълменски начин. И все пак Сигимор звучеше доста убеден, че Камерън от Дъбхайдленд са добре известни. Поглеждайки към шестимата си пазители, тя се зачуди разсеяно дали невероятната красота на мъжете от Дъбхайдленд не е причината за известността им. Мислите ѝ бяха рязко прекъснати от това, което Сигимор казваше на Нанти.

— Мисля, че трябва да разпространим вестта, че Харолд ни преследва, и че не искаме да ни хване неподготвени. Колко далеч са Армстронг от Ейгбал?

— Разбирам. — Нанти се ухили и подаде заспалия Рейнард на Джолийн. — Не са далече. Въобще не са далеч.

— Много добре. Заминавай и им кажи за проблемите ни и за това, че трябва да държим под око копелето.

— Не искаш ли да го ограбят?

— Би ми харесало, но е най-добре никой друг да не цапа мечата си с кръвта на английски лорд. Ако Харолд е достатъчно глупав да продължи да ни преследва и да предизвиква тази конфронтация, то ние ще се изправим пред него и ще го погребем. Поне ние имаме правото да го сторим, тъй като той ни заплашва. Но не искаме проблема между нас да се разпростре и към други.

Нанти кимна в съгласие:

— Ако мина по правилния път, мога да разпространя новината и към други кланове. На Мъри и със сигурност на братята му. Къде да се срещна отново с теб?

— Мисля да спрем за ден или два в Скарглас при братовчед ми. След това заминаваме към Дъбхайдленд.

— Ако не ви настигна в Скарглас, ще дойда в Дъбхайдленд.

Джолийн отиде при останалите, за да се сбогува с Нанти, когато Рейнард започна да плаче. Детето изричаше името на Нанти и не откъсваше поглед от отпътуващия мъж. Тя почувства лека ревност, но

си каза, че се държи глупаво. Рейнард харесваше всички мъже и след всичко, което бе преживяло клетото дете след идването на Харолд в Дръмуич, не бе изненадващо, че се разстройва, виждайки един от мъжете да си тръгва. Но ѝ беше трудно да потисне ревността, когато Сигимор взе Рейнард от ръцете ѝ и детето на мига спря да плаче.

— Нанти има много важна работа — каза Сигимор, настанявайки детето пред себе си на седлото. — Когато я свърши, той ще се върне, за да те види отново.

— Нанти ми е приятел — каза Рейнард.

— Да, такъв е — съгласи се Сигимор и подкара коня си в лек галоп, — но също така е и мъж с много важна работа. Понякога, когато един мъж има работа, се налага да напусне за кратко приятелите и семейството си.

— Като татко ли?

— Да, точно като татко ти.

— Но татко няма да се върне.

— Не, сега той трябва да работи за ангелите.

— Кога ангелите ще му позволят да се върне?

— О, дете, ангелите няма да го изпратят у дома. — Сигимор погали гъстата черна коса на детето. — За жалост никой не се връща от Рая, но баща ти те гледа и чува. Той винаги ще бди над теб и ще те наблюдава как порастваш хубав силен мъж, който ще се грижи за хората и земите му.

— Ще изритаме братовчеда Харолд по задника, защото той открадна Дръмуич и изпрати татко при ангелите.

Сигимор едва не се ухили, виждайки шокираното изражение на Джолийн.

— Да, момчето ми, ще направим точно това.

Джолийн насочи коня си напред, далеч от Сигимор и Рейнард, борейки се със сълзите, изпълнили очите ѝ и завързали възел в гърлото ѝ. Племенникът ѝ осъзнаваше много повече, отколкото бе предполагала. Освен това, очевидно бе чул и някои не особено възпитани изрази. И бе дълбоко трогната от начина, по който Сигимор обясни на детето загубата на Питър. Той беше грамаден, силен мъж без изискани обноски, който често казваше възмутителни неща, и все пак бе мил и нежен към малкото момченце, бе готов да се грижи за него и бе изненадващо търпелив.

В интерес на истината всички мъже, които яздеха с нея, бяха много добри към Рейнард. Макар никой в Дръмуич да не е бил лош към детето, единствено Питър и двамата мъже, които бяха убити с него, отделяха време да общуват с него. С неохота обаче трябваше да признае, че Питър и приятелите му не бяха толкова търпеливи и разбиращи като тези шотландци. Те се държаха почти майчински, помисли си тя и се ухили, знаейки, че вероятно ще паднат от седлата си от ужас, ако им го кажеше.

Но най-много я удивяваше Сигимор и поведението му към Рейнард. Това бе мъжът, който бе сравнил английските дами с куче, и все пак говореше на детето за ангели. Тревожеше я най-вече начина, по който се чувстваше. Засилваше всички неканени копнежи, които изпитваше, карайки я да омеква, когато трябваше да затвори сърцето си за него. За бога, мъжът галеше косата на Рейнард и говореше за ангели. Как би могла да предпази сърцето си от това?

— На няколко часа от тук има село с чиста странноприемница — каза Сигимор, яздейки до нея. — Ще спрем там за през нощта.

Отърсвайки се от мислите си, Джолийн се намръщи леко:

— Ако спрем в странноприемницата, няма ли да могат да ни намерят по-лесно?

— Да, ако Харолд ни последва в селото, но не вярвам, че това има голямо значение. Сега, след като осъзнах, че той може и ще разбере къде е Дъбхайдленд, не виждам причина да не можем да се насладим на малкия комфорт, който е на една ръка разстояние. — Той погледна към небето. — Особено с приближаващата се буря.

Джолийн погледна към небето, но реши да не задава въпроси.

— Чисто легло и, може би, вана?

— Да. Изкушена ли си?

— Ужасно много. Но не бих искала комфорта ми да доведе Харолд пред вратата ни и да изложи Рейнард на опасност.

— Както казах, момиче, без значение колко сме умни, Харолд скоро ще е пред портите ни. Ако е решен да ни открие, ще го стори. А и откъде ти хрумна, че мисля за твоя комфорт?

Тя се загледа в гърба му, когато той пришпори коня си напред, заставайки начело до Лиъм. Този мъж щеше да я подлуди. В единия миг се чувстваше приятно и удобно до него, а в следващия ѝ се искаше да бъде грамадна и силна, за да може да го събори в калта.

Странноприемницата „Двата гарвана“ действително бе чиста и неочаквано красива, въпреки странното си име. От кухнята се носеше много изкусително ухание и Джолийн почувства как стомаха ѝ се свива в очакване. Единственото, което не разбираше, бе защо всички я гледаха със смесица от ужас и веселие. Вероятно щеше да е добре да беше запазила мълчание и да бе оставила Сигимор да поръча банята ѝ вместо нея.

— По дяволите, тя е англичанка — промърмори съдържателят и се намръщи на Сигимор. — Какво си мислиш, че водиш тук една проклета сасенак? И къде въобще я намери?

Сигимор скръсти ръце на гърдите си и погледна надолу към много по-ниския и много по-закръглен съдържател. Джолийн почти съжали мъжа, но той бе изключително груб. Поглеждайки към другите четирима огромни и силни мъже с нея, тя се зачуди как домакина Дънбар може да бъде така упорит. Силата на погледите им трябваше да го е накарала да трепери. Съдържателят явно не забелязваше колко тънък е ледът, по който се движеше. Макар останалите в странноприемницата да я гледаха недружелюбно, поне имаха здравия разум да запазят мълчание. Джолийн се почувства леко наранена от реакцията им на присъствието ѝ и се надяваше Сигимор да успее да промени държанието на съдържателя Дънбар.

— Да, тя е англичанка — провлече Сигимор. — Дребно, прекалено хилаво момиче сасенак.

Може би, помисли си Джолийн, щеше да е най-добре да го ритне.

— Не осъзнавах, че толкова много смели мъже биха се изплашили така силно от присъствието ѝ — Сигимор сви рамене, — но щом ви е страх от нея...

— Разбира се, че не ни е страх — сопна се съдържателя, говорейки силно, за да надвика гневната врява, надигнала се от клиентите му. — Дребно и кльощаво момиче като нея не може да е заплаха за един мъж. Значи е твоя?

— Да. — Сигимор бе разкъсван между това да се ухили на намусеното изражение на Джолийн и да удари един на съдържателя. Но така нямаше да получи нито мекото легло, нито топлатата вана, която искаше.

— Не можа ли да си намериш хубава шотландска девойка? Изглеждаш ми свестен момък.

— Такъв съм, но бях обвързан с кръвен дълг. Брат й спаси живота ми.

— Поискал е голяма цена.

— Да, така е — Сигимор не откъсваше поглед от Джолийн, — но не е толкова зле. Англичаните тренират добре жените си. Учат ги да говорят и да се държат нежно, да са мили с всички, да умеят да тъкат и да шият, да водят умело домакинството, да са пестеливи, покорни и добри съпруги на своите лордове, да им осигуряват спокойствие и удобство, когато са си у дома.

— Боже! Нима тези глупаци си мислят, че обучават някое куче?

— Да, човек може да се замисли над това.

Джолийн се подаде на желанието и ритна Сигимор по пищяла, игнорирайки преувеличената му гримаса. Това й спечели вниманието на всички в странноприемницата и те се обърнаха ухилени към нея. Щеше й се да са развеселени от факта, че е показала малко дух, но имаше неприятното чувство, че причината за усмивките им е в това, че една перфектна английска дама бе сравнена с куче... отново.

— Не мисля, че си е научила всичките уроци — промърмори съдържателят.

Сигимор едва успя да сдържи смеха си, виждайки погледа, с който Джолийн стрелна Дънбар. Той обви ръка около раменете ѝ, задържайки я близо до себе си, докато двамата със съдържателя се разберат за стаите, баните и цената. Докато следваха пълничката прислужница към стаите си, той се зачуди кога Джолийн ще осъзнае, че ще споделят една стая.

* * *

След като провери дали леглото е толкова чисто, колкото изглеждаше, Джолийн сложи задрямалия Рейнард на дебелия покривка. Щеше да е приятно да прекара нощта в хубаво легло, с хубав покрив над главата си. Тя свали наметалото си и го метна накрая на леглото, преди да осъзнае, че Сигимор все още е в стаята с нея. Той се

бе облегнал на затворената врата със скръстени на гърдите ръце, гледайки я очаквателно, което я накара да се почувства неловко.

— Стаята е приемлива, милорд — каза тя. — Не е нужно да стоите повече тук. Може да отидете да потърсите собствената си стая.

— Това е собствената ми стая — отвърна Сигимор и се ухили.

Джолийн премигна няколко пъти, шокирана, преди да поклати глава.

— Това е неприемливо. Не мога да прекарам нощта в една стая с мъж. Няма да е прилично.

— А да споделяш лагер с шестима мъже е прилично?

Разбира се, че не беше, но Джолийн би вървяла боса по нагорещени въглини, преди да го признае. И определено нямаше да му каже истинската причина, поради която не искаше да споделят една стая. Последното нещо, което трябваше да узнае, бе, че е чакала с нетърпение тези часове насаме, далеч от него, в които да опита да прогони желанието, което изпитваше към този шотландец. Беше странно, но имаше чувството, че да споделя стаята с него ще е много по-интимно, отколкото когато спяха един до друг на земята.

— Има само едно легло — каза тя и намусено си помисли защо изричането на думите я накара да се изчерви.

— Да, но не се бой. Достатъчно голямо е.

Преди да успее да му отвърне нещо, почукване на вратата обяви пристигането на водата за банята ѝ. Джолийн искаше да продължи да спори по този въпрос, но инстинктите ѝ нашепваха, че не бива да го прави пред прислужницата и двете момчета, които ѝ помагаша. Бързо стана очевидно, че те я смятаха за съпруга на Сигимор, а Рейнард за техни син. Когато Джолийн си припомни враждебното посрещане, което бе получила, реши, че объркването вероятно е за добро. Когато прислужницата разпъна параван пред кръглата дървена вана, Джолийн изпита желание да се намръщи както към него, така и към Сигимор. Имаше неприятното чувство, че мъжът не смята да напусне стаята, докато тя се къпе.

В мига, в който останаха насаме, тя сложи ръце на кръста си и му се намръщи:

— Е?

— Какво, е?

— Нямах ли намерение да отидеш другаде, за да се изкъпеш?

— Е, само тази вана е. След като си готова, момчетата ще донесат няколко кофи с топла вода и за мен. Лиъм и останалите също искаха да се изкъпят, а ваните в странноприемницата са само две. — Сигимор пристъпи към леглото и се излегна до Рейнард, повдигайки едната си вежда към Джолийн. — Е, залавяй се, жено. Не оставяй водата да изстине. О, и гледай да не направиш така, че водата да замирише прекалено много на цветя.

Джолийн отвори уста, за да спори, но след миг размисли. Инстинктите ѝ нашепваха, че този мъж няма намерение да се помръдне от мястото си, а горещата вана, за която копнееше, вече я чакаше. Хвърляйки му намръщен поглед, тя взе сапуна си с аромат на лавандула, чисти дрехи и пристъпи зад паравана. Той бе много по-добра защита от това да му се довери, че ще стои с гръб към нея, както когато бяха на потока. Това пътуване се оказа огромно изпитание за скромността ѝ.

Въпреки раздразнението си, тя въздъхна от удоволствие, след като се потопи в горещата вода. За няколко минути просто остана потопена във ваната, но скоро вроденото ѝ чувство за съобразителност и за справедливост я накараха да се забърза. Мъжът заслужаваше да се изкъпе в студена вода и тя започна да се мие, решавайки, че силният аромат на лавандула ще е достатъчно наказание. Докато се изкъпе, облече и подсуши косата си с кърпа, така че от нея спре да капе вода, настроението ѝ се бе подобрило значително. Тя подуши водата и все още се усмихваше, когато излезе иззад паравана.

— Надушвам цветя — заяви Сигимор, взе кофата с гореща вода и се насочи зад паравана за ваната си.

— Френска лавандула — заяви Джолийн, като седна пред малката камина, за да изсуши косата си. — Много хубав сапун.

Въздишайки шумно, Сигимор остави кофата до ваната и се приближи към нея, протягайки ръка.

— Нямам сапун.

— Оставих моя да съхне на стола до ваната. — Тя срещна смръщеното му изражение с усмивка, едва потискайки смеха си.

Щом отиде зад паравана, Сигимор изсипа едната кофа вода във ваната, а другата остави, за да може после да измие сапуна от косата

си. Съблече се, влезе във ваната и отново въздъхна тежко, когато около него се разнесе нежния аромат на лавандула. Ако не избягваше братята и братовчедите си, докато миризмата не изчезне, беше сигурен, че ще му се наложи да ги набие, за да ги накара да спрат да му се подиграват. Той изруга, когато взе сапуна и усети колко силен е ароматът му, а след това за малко да изругае повторно, когато чу зле прикрития смях на Джолийн. Докато се къпеше, той се закле безмълвно винаги да носи сапун със себе си, такъв с мъжествена миризма.

По времето, когато приключи с банята си и помогна на Джолийн да изкъпе Рейнарда и да изпере дрехите им, храната им бе донесена. Той погледна сериозно към младата жена, за да ѝ попречи да се шегува с него, и седна на леглото до детето, докато лакеите изнасяха ваната. Беше невъзможно да откъсне погледа си от Джолийн, докато тя бързо започна да сплита влажната си коса. Никога не бе харесвал жени с тъмни коси, но гъстата ѝ черна коса го изпълваше с копнеж. Искаше да я види разстлана под крехкото ѝ тяло, докато тя лежи върху чаршафите на леглото му и го приветства в обятията си. Лиъм вероятно бе прав. Със сигурност биха могли да почувстват желанието му. Изглежда то бе прекалено силно, за да се бори с него.

Осъзнавайки, че възбудата му ще стане по-очевидна, той пренасочи интереса си към Рейнарда. Помогна на Джолийн да нахрани детето, след което го постави в малкото легло, което съдържателят им бе донесъл, и насочи вниманието си към собствената си храна. Точно когато бе решил, че е възвърнал контрола си, той погледна през малката кръгла маса към Джолийн, която в същия миг облизваше капка вино от устните си. Простена вътрешно, когато желанието се завърна с пълна сила.

— Лиъм случайно научил ли е колко близо е Харолд? — попита Джолийн, когато започна да бели една ябълка със специално гравирания кинжал, който Питър ѝ бе подарил за осемнадесетия ѝ рожден ден.

— По-близо, отколкото ми допада — отвърна Сигимор.

— О! Изгубили сме преднината си, нали?

— По-голямата част от нея. Глупакът или е на крачка да убие конете си от изтощение, или ги сменя през целия път. — Той забеляза как Джолийн пребледня и се възхити на умението ѝ да държи страха си под контрол. — Не бъди толкова учудена. Подозирах, че ако ни

последва, ще го стори бързо. Ние не можем да поддържаме толкова брутален ход.

— Заради мен и Рейнард.

— Най-вече заради Рейнард. Ако беше само заради теб, щях да ти кажа да стегнеш малкото си дупе и да страдаш мълчаливо. Рейнард е силно, здраво момче, но все пак е прекалено малък, за да издържи на една бърза езда до Дъбхайдленд.

Джолийн погледна към спящото дете и въздъхна. Момченцето вече бе крайно изтощено. Те умишлено се движеха бавно заради племенника ѝ. На нея ѝ се искаше да препуска напред далеч от Харолд, но Сигимор беше прав. Едно толкова малко дете щеше да страда по време на тежко пътуване.

Тя с е опитваше да измисли някакъв компромис, когато прислужницата дойде, за да изнесе остатъците от вечерята им. Беше време да лягат и това остро напомни на Джолийн за наличието на само едно легло. Изражението на лицето на Сигимор ѝ подсказа, че и сега няма да има никакъв компромис от негова страна, но тя почувства нужда да го осведоми за възраженията си.

— Може да спиш на пода — каза му тя.

— Когато под ръка има чисто, меко, голямо легло? Не — заяви той и поклати глава щом видя, че е готова да спори. — Харолд е по петите ни, момиче. Ти и детето не трябва да оставате без надзор. Не можете да бъдете без защита и тук, където всички знаят, че си англичанка, и не са особено доволни от този факт. Сега лягай в леглото. Имаш нужда от почивка, както и аз. Ще спя върху завивките на леглото, а ти може да спиш в безопасност под тях.

Макар да не бе доволна от решението му, тя се приближи до леглото и съблече роклята си. Макар долната ѝ риза да бе много скромна и не разкриваше нищо повече от това, което и роклята, тя почувства как лицето ѝ пламна, докато бързо се шмугна под завивките. Скромността, каза си тя, беше нещо, което нямаше как да запази, имайки предвид обстоятелствата. Докато стигнеха до Дъбхайдленд, Сигимор и останалите шотландци щяха да са близо до нея и Рейнард. Беше глупаво от нейна страна да мисли, че мъже като тях ще се съобразяват със стеснителността на една жена.

Тя направи вътрешно гримаса и веднага затвори очи, когато Сигимор свали панталоните си. Виждайки го в почти цялата му силна

и мъжествена светлина, тя си спомни точно защо не желаше да споделя леглото с него. Изкушението да докосне стегнатото му тяло бе изключително силно. А ако му се отдадеше, щеше да си навлече само куп нови проблеми. Тя тъкмо се чудеше дали това не е някакъв вид тест за морала ѝ, когато го почувства да се движи близо до нея. Джолийн отвори очи, за да го смъмри, и откри, че той се е надвесил над нея, а красивото му лице е на милиметри от нейното. Погледът в прекрасните му зелени очи я накара да трепне вътрешно, от това, което според нея вероятно бе похот.

— Искаш ли да ми кажеш нещо, преди да заспим? — попита тя, доволна, че звучи изключително спокойна и възпитана.

— Не. Просто искам да си взема една малка целувка за лека нощ. — Той се ухили, когато очите ѝ се разшириха, и я целуна.

Джолийн сложи ръце на раменете му с намерението да го отблъсне, но се разсея от усещането на гладката, топла кожа под дланите си. Тя понечи да обвие ръце зад тила му, чувствайки отчаяна нужда да го държи близо до себе си, когато той се отдръпна. Сигимор ѝ се усмихна леко, пожела ѝ лека нощ и се върна в своята част на леглото, обръщайки ѝ гръб. Един много пленителен гръб, помисли си тя, докато се бореше да успокои лудо туптящото си сърце, да потуши огъня в кръвта си и да прогони замайването. Широк, силен и гладък. Когато забеляза как се повдига и спуска от дишането му, бавно и равно, реши, че в този безценен момент този красив мъжествен гръб щеше да изглежда още по-добре с кинжала ѝ, забит между лопатките на раменете му.

ГЛАВА 5

Джолийн се прозя толкова силно, че челюстта ѝ изпука, и очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се насочваше към близките дървета в търсене на скрито местенце, където да се облекчи. Сигимор беше виновен задето бе толкова изтощена. След трескавата му целувка той се бе обърнал и бе заспал. Напрегната от нужда, която не разбираше напълно, и прекалено наясно, че би могла без много мислене да отдаде на този мъж добродетелта, която бе пазила зорко двадесет и три години, бяха причините да не успее да заспи почти до зазоряване. Младата жена се съмняваше, че е спала повече от два-три часа, преди прекалено веселия Сигимор да я измъкне от леглото. Не можеше да разбере как в един момент мъжът можеше да разпали непозната страст в нея, а в следващия да я накара да мисли какви начини би могла да използва, за да го измъчва или убие.

След като задоволи нуждите си, тя се огледа и почувства лека тревога. Не можеше нито да види, нито да чуе Камерън. По-лошото бе, че бе толкова изморена и толкова оплетена в мислите си, че не бе гледала накъде върви и колко се отдалечава от тях. Поглеждайки към небето, тя се опита да си спомни уроците на Питър и да се ориентира за посоката. След като язدهа към планините, Джолийн смяташе, че трябва да се движат на север. Молейки се да е права, тя тръгна натам.

Измина доста време преди да приеме факта, че се движи в грешната посока. Дърветата ставаха все по-гъсто обрасли, а там, където я чакаха, не беше така. Тя си пое дълбоко дъх в опит да успокои нарастващия си страх, и продължи, казвайки си, че вероятно е навлязла по-дълбоко в гората, отколкото бе очаквала, и че вероятно скоро ще намери правилния път.

Точно си мислеше, че вероятно ще е най-мъдро да спре и да започне да вика за помощ, когато дърветата започнаха да оредяват. Тя чу потропване на конски копита и гласове на мъже. Облекчена, тя забърза натам, игнорирайки вътрешния си глас, който ѝ нашепваше да внимава. Предупреждението кънтеше все по-силно в главата ѝ, щом се

насочи към поляната, но тя продължи да го игнорира. Това бе просто заради страха, който бе изпитала, че се е изгубила, каза си тя. Лека усмивка изви устните ѝ, когато си помисли, че тревогата ѝ вероятно е причинена от мислите за това, че Сигимор със сигурност ще ѝ се скара, задето се бе забавила.

Усмивката замръзна на лицето ѝ, щом излезе на поляната. Трябваше да послуша инстинктите си. Вероятно някаква част от нея е била достатъчно разтревожена да забележи, че нещо не е наред, че нещо в гласовете, към които тичаше, не бе както трябва. Те бяха английски.

По-късно, помисли си тя, вероятно щеше да се засмее на начина, по който тримата мъже се задавиха, щом я видяха. А и някой трябваше да научи шотландците как да броят. С Харолд имаше само двама мъже, не дванадесет. Тогава неотложната мисъл да бяга най-после стигна от мозъка до тялото ѝ. Проклинайки, тя се обърна и хукна, но англичаните явно успяха да се отърсят от изненадата си миг преди нея.

Джолийн имаше неприятното усещане, че няма да успее да спечели тази надпревара, но имаше намерението да направи всичко по силите си. Щеше да накара Харолд да се изпоти, преди да докопа наградата си. Единственото ѝ успокоение бе, че Рейнард все още е далеч от обсега на Харолд.

Мъжете доказаха, че са доста по-бързи, отколкото бе предполагала. Те постоянно блокираха пътя ѝ за бягство, карайки я да се насочи в друга посока. Скоро Джолийн осъзна, че бяга в кръг. Тогава, за един кратък миг, видя пролука между дърветата. Точно когато хукна натам, Харолд се хвърли върху нея. Младата жена изруга, когато тялото му се удари в гърба ѝ. Тя падна на земята с такава сила, че бе изненадана, че въобще все още е в съзнание. Искаше ѝ се да отхвърли Харолд от себе си, но вместо това ѝ се наложи да се бори да поеме дъх.

— Не мога да повярвам, че просто сама дойде в ръцете ми — каза Харолд, като измъкна кинжала от канията на кръста ѝ и се изправи на крака.

Незаинтересувана от достойнството си в този миг, Джолийн се превъртя по гръб и пое няколко дълбоко глътки въздух.

— Не беше чак толкова просто — успя да каже тя.

— Къде е копелето на Питър?

— Наследникът на Питър е далеч от смъртоносния ти обхват. — Тъй като вече можеше да диша по-нормално, Джолийн бавно седна на земята.

— Нима? Сега имам теб. Така много по-лесно ще се справя с проблема с момчето. — Харолд я сграбчи за ръката и я изправи на крака. — Къде са проклетите ти защитници?

— Наистина ли мислиш, че щях да съм тук, ако знаех? Разделих се с тях и се изгубих в гората. — Тя му се усмихна студено. — Да ги повикам ли?

— Направи го и ще е последния звук, който ще издадеш, преди да ти отрежа езика. Макар че това е алтернатива, над която си струва да се замисли човек. Макар със сигурност да бих могъл да намеря добър начин за използване на езика ти, изкушението да те накарам завинаги да замълчиш е доста голямо.

Тръпките от думите му нямаше да изчезнат скоро, помисли си тя, докато той я влачеше към лагерния огън. Бутна я надолу и ѝ се наложи да сдържи проклятието си, когато задните ѝ части се удариха силно в земята. Два заека се печаха набодени на пръчки над огъня и Джолийн осъзна, че мъжете са възнамерявали да останат известно време на тази поляна. Това щеше да е в нейна полза, тъй като Камерън скоро щяха да започнат да я търсят.

— Милорд — каза един от мъжете, висок и слаб, с ужасни белези от шарка по лицето, — не трябва ли да се махнем от тук?

— Защо? — попита Харолд, сядайки близо до Джолийн.

— Шотландците сигурно не са далеч.

— Достатъчно далеч са, че да ги чуем да приближават. Ще изчакаме тук останалата част от мъжете ми, както планирахме.

— Милорд...

— Ще чакаме тук. За бога, Мартин, жената е при нас. Дори онези глупаци да се домъкнат преди хората ми, тя ще ни бъде щит. Сега ми донеси уискито.

Джолийн издиша тихо от облекчение. На Мартин му беше наредено да мълчи, а разумните му тревоги бяха игнорирани. Беше истински благодарна на арогантността на Харолд, защото така щеше да остане на място, на което Камерън с лекота щяха да я проследят. Сега единствено трябваше да се тревожи за Харолд и за другите му

мъже. Надяваше се Сигимор и останалите да я намерят, преди да се окаже в по-голяма беда.

* * *

— Няма я от доста време — промърмори Сигимор, поглеждайки към дърветата, зад които бе изчезнала Джолийн.

— На жените им трябва повече време — каза Лиъм и предложи вода на Сигимор.

— Не чак толкова дълго. — Сигимор отпи голяма глътка и върна мяха на Лиъм, потърквайки леко брадичка, докато се мръщеше към дърветата.

— Може да е... ами... болна. Изглеждаше бледа и много изтощена. — Лиъм погледна внимателно Сигимор.

— Защо ме гледаш така?

— Прекара нощта в нейната стая, където имаше само едно легло. Да не би...

— Не! Спахме на едно легло, тя под завивките, аз върху тях. Нищо повече.

Той се опита да не мисли колко повече бе искал и все още иска. Да споделя легло с нея бе мъчение, което не би искал да изпита отново. Освен, разбира се, докато не го допусне под завивките при нея. Където и двамата да са голи. Щеше да докосва красивата ѝ кожа, да пирува с перфектните ѝ гърди... Сигимор побърза да прогони тези мисли от ума си. Беше грешка да се поддава на изкушението отново да я целуне. Не само, че го бе възбудило толкова много, та сънят бе само мираж, но и през целия ден усещаше вкуса ѝ върху устните си. Бе почти сигурен, което бе единственото му успокоение, че тя споделяше страстта му.

Тази мисъл го накара да се намръщи и засили тревогата му за нея. Джолийн беше благородна дама, девствена, и ако невинната целувка бе някакъв показател, непривикнала към страстта. Може ли да бе избягала, изплашена толкова много от страстта, че да се опита да се отдалечи от него? След миг той отхвърли тази мисъл. Тя може да бе невинна, но не беше слабохарактерна, лесно плашеща се девойка. Ако чувстваше желанието между тях толкова силно, колкото и той, щеше да се бори да го приеме, но нямаше да избяга. Нито щеше да остави

Рейнард и да рискува детето да се озове в хватката на Харолд. Нещо не беше наред. Сигимор бе сигурен в това.

— Защо не преспа с нея? — попита Лиъм — Желаете я.

Сигимор се намръщи на братовчед си.

— Тя е английска дама и е девствена. Може да не съм удивителен и галантен ухажор като теб...

— Защо това ми прозвуча като обида, а не като похвала? — промърмори Лиъм, усмихвайки се леко.

— ... но много добре знам — продължи Сигимор, игнорирайки го, — че не е джентълменска постъпка да съблазниш такава жена. Освен това никога не съм обичал особено да съблазнявам жени. Това е заблуда, според мен. И не е честно.

— Може би. Със сигурност има много жени, които биха легнали с мъж само за удоволствието от това или за няколко монети, така че да задържат един мъж доволен. И все пак някои момичета просто обичат да играят играта.

— Джолийн не би харесала подобна игра.

— Не, не би. Тя е момиче за брак.

— Точно сега тя е изчезнало момиче. Отивам да я потърся.

— Може да я засрамиш, ако попаднеш на нея в зле избран момент.

— Ще го превъзмогне. Не мога да стоя тук и да пазя скромността ѝ, докато може да е изгубена, болна или нещо по-лошо.

Сигимор беше доволен, че Лиъм повече не спори. Той нареди на братовчедите си, Дейвид и Маркъс, да останат с конете и Рейнард. Заедно с Тейт и Лиъм Сигимор тръгна към дърветата, към които се бе насочила Джолийн. Наистина щеше да е неудобно, ако я свареха, докато се грижи за нуждите си, но той бе готов да рискува. Всеки инстинкт му крещеше, че нещо не е наред.

Тревогата и страхът му го изненадаха. Те бяха силни и бяха пуснали дълбоки корени. Бяха родени от нещо повече от дълга към брат ѝ или нея, дори по-дълбоко от естествената му нужда да защитава жените. Познаваха се едва от няколко дни и все пак бе очевидно, че тя бе станала много важна за него. Той можеше да разбере страстта, която бе изпитал към една привлекателна жена, но останалото бе малко объркващо. Чувстваше, че би трябвало да я познава по-добре и по-

интимно, за да изпитва тревога и страх за безопасността и добруването й.

Още по-объркващ бе фактът, че не изпитваше нужда да се излекува от това странно привличане. Определено не изпитваше нужда да се отдалечи от нея, преди нещата да станат по-лоши и по-объркани. В мига, в който я бе видял, бе изпитал собственически чувства към нея. Каквато бе малка, тъмнокоса и нахална, веднага си бе помислил „моя“ и все още го чувстваше така. Знаеше, че е правилно, дори когато му се мусеше или го гледаше с проблясващи от гняв сребристосиви очи.

Веднага щом я върнеше до себе си жива и здрава, Сигимор щеше да се замисли по-дълбоко над това, какво предлагаше бъдещето за него и Джолийн. Беше лесно да види всичките усложнения, като например че бе англичанка, но беше време да започне да се наслаждава на хубавите неща като подкосяващото желание, което тя разпалваше в него. Никога не бе изпитвал подобно нещо и трябваше да спре да се опитва да игнорира значимостта му. И той щеше да си я върне, закле се той, мръщейки се към следите, които бе оставила.

— Глупавото момиче в спряло тук и после е поело в грешната посока — каза той.

— Мислиш ли, че е решила да се върне в Англия? — попита Тейт, шегувайки се само отчасти.

— При Харолд? Не, просто се е обърнала на грешната посока. Вероятно не е внимавала откъде минава и сега се е изгубила. — Сигимор погледна към Лиъм. — Колко близо до нас е Харолд?

— Прекалено близо и се приближава все повече — отвърна Лиъм. — И все пак не мисля, че ни диша във вратовете.

— Обаче може да е точно така и тя да е влязла направо в ръцете му, нали?

— Значи най-добре да не започваме да викаме името й — промърмори Тейт, тръгвайки след Лиъм и Сигимор по следите на Джолийн. — Може би това е причината, че не блее като изгубено агънце.

— Но може и да е от гордост — каза Сигимор. — Няколко пъти я улавях да тръгва в грешната посока и ми се налагаше да я обърна в правилната, само за да започне да ми обяснява как е щяла да се насочи именно натам. Когато излязохме от стаята в странноприемницата, тя се

насочи наляво вместо надясно към стълбите. Когато ѝ казах да тръгне надясно, тя ми заяви, че просто задоволявала любопитството си за това колко стаи имало на етажа. — Той размени лека усмивка с придружителите си. — Не, изгубена е и съм сигурен, че ще се лута доста време, преди да си го признае. Само се надявам това да е единственият проблем.

Да следват следите на Джолийн се оказа доста трудно, тъй като тя явно имаше лека стъпка и не бе оставила много знаци за това откъде е минала. Времето летеше и с всяка изминала минути, в която Джолийн не беше в безопасност при тях, страхът на Сигимор нарастваше. Тук имаше и други опасности, освен Харолд. Най-после той изпрати Лиъм напред да разузнае, така че да не се окажат в беда, докато я търсят. Макар да беше донякъде доволен, че придружителите му в момента споделят тревогите му, Сигимор намираще много малко утеха в напрегнатите им изражения. Обеща си да има привилегията да се кара на Джолийн, докато я заболи главата, и насочи цялото си внимание към това да я намери.

* * *

Джолийн погледна към небето и изруга тихо. Денят минаваше бързо. Много скоро слънцето щеше да залезе. Ако избяга през нощта, на Харолд със сигурност щеше да му е трудно да я преследва. За нещастие и за нея нямаше да е по-добре. Беше успяла да се изгуби в светлината на деня. Затова по тъмно щеше да ѝ е изключително трудно да се върне при Сигимор. С липсващото ѝ чувство за ориентация, помисли си тя нещастно, най-много да се озове в Уелс.

Но по-трудната задача щеше да бъде да се измъкне от доста разтревожения Харолд и също толкова притеснените му мъже. Джолийн отказваше да вярва, че ще е невъзможно. Всичко, което ѝ трябваше, бе малък шанс, едно миниатюрно чудо. Дори само двамата мъже на Харолд да се разсеяха, бягството ѝ можеше да бъде възможно. Тогава можеше да удари Харолд с камъка, който бе скрила под полата си, и да избяга. Едно от нещата, които можеше, бе да бяга бързо, и имаше силата да го прави дълго време. Само един малък шанс, помоли се тя.

— В мига, в който се върнем в Дръмуич, ще се венчаем — каза Харолд, гледайки я внимателно.

Очевидно за момента нямаше да има отговор на молитвите ѝ, помисли си Джолийн.

— Правиш си лоши шеги, братовчеде.

— Никога не се шегувам и сме далечни братовчеди. Не беше трудно да взема специално разрешение, след като кръвната ни връзка е толкова далечна.

— Или просто някой свещеник е бил прекалено алчен.

— Очевидно не уважавааш много църквата. И все пак, аз направих малко дарение, за да се отблагодаря за помощта и разбирането им.

Джолийн извъртя очи и му се намръщи.

— Много спокойно харчиш монети, които не са твои по право.

— Дръмуич е мой.

— Всичко принадлежи на Рейнард, синът на брат ми, неговият наследник.

— Засега. — Харолд отпи от уискито си и предложи на Джолийн.

Жаждата надви желанието ѝ да му откаже, но Джолийн избърса хубаво гърлото на мяха, преди да отпие. Погледът на Харолд ѝ подсказа, че поставя на изпитание търпението му, но тя се съмняваше, че би могла да сдържа езика си.

— Какво имаш предвид с това? — попита тя, докато му връщаше мяха, макар да имаше чувството, че знае отговора.

— Толкова малки деца умират често, нали?

— Нима наистина ще омърсиш ръцете си с кръвта на едно невинно, беззащитно дете?

— Не и ако не е напълно наложително. Всъщност планирах да го обявят за незаконороден. Макар че бих могъл да поема по по-лесния път, ако ми падне в ръцете, в крайна сметка бих се задоволил и с това да го обявя за незаконен.

— И все пак ще останеш без нищо. Ти не си следващият наследник по мъжка линия.

— Но аз съм обявен за наследник на Питър след Рейнард.

За един кратък, болезнен миг, тя си помисли, че ѝ казва истината, но след това видя колко внимателно я наблюдава Харолд. Той чакаше,

за да види дали е достатъчно глупава, че да му повярва. Това бе нещо, което обикновено правеше, когато лъжеше, и го бе забелязала преди години. Беше отвратена от себе си, че го забрави за миг.

— Не, Питър никога не би те направил свой наследник — каза тя най-после. — Не би нарушил линията за унаследяване, но дори и да го направи, никога не би избрал теб. Ако не друго, то той никога не ти е вярвал. Би избрал Роджър, на когото се доверяваше, и когото обичаше като брат.

Като видя как яростта накара погледа му да потъмнее и да вдигне юмрук, Джолийн се подготви за удара. Бе изненадана, когато мъжът успя да се овладее. Харолд никога не овладяваше желанието да удари някой, който го е ядосал. Най-странното бе, че новооткритата му способност да контролира гнева си го направи много по-опасен в очите ѝ.

— Аз ще получа Дръмуич и ще получа теб — каза той през стиснатите си зъби.

— Не, никога няма да ме получиш.

— Ще се ожения за теб и ще подсигурия хватката си върху Дръмуич, както и редовно ще те отвеждам в леглото си.

Самата мисъл окървавените ръце на Харолд да я докосват накара Джолийн да почувства студ и гадене. Начинът, по който той се зачерви, ѝ показва, че не е успяла да скрие реакцията си към думите му. Би трябвало да е луд, ако вярва, че би се отдала на мъжа, чийто ръце са омърсени с кръвта на брат ѝ, и който няма скрупули да добави и смъртта на племенника ѝ към греховете си.

— Булката трябва да каже „да“ по време на церемонията — каза Джолийн, — а аз никога не бих изрекла такава лъжа. — Усмивката на Харолд я накара да потръпне.

— Много внимателно избрах свещеника, който да ни ожени. Щом се венчаем, ще получа зестрата ти и ще използвам позицията ти на моя съпруга, за да върна Рейнард в Дръмуич.

В гласа му имаше толкова спокойна увереност, че Джолийн не можеше да оспори плана му. Беше изключително лесно да повярва, че свещеникът ще игнорира протестите и отказа ѝ. Не трябваше дори да е купен с пълна кесия. Прекалено много мъже в църквата смятаха, че жените са глупави и не знаят кое е добре за тях. Харолд можеше дори да заплаши живота ѝ, а тя не бе сигурна дали не би избрала смъртта

пред това да е негова жена, дори за кратко. Ако бе достатъчно умен да разбере, че и той ще изгуби, ако я убие, много лесно би могъл да използва болката, за да я подчини на волята си. Джолийн знаеше, че не е страхливка, но издръжливостта ѝ никога преди не беше тествана. Трябваше само малка пукнатина във волята ѝ, едно прошепнато „да“ и щеше да бъде омъжена за Харолд пред Бог и пред законите на Англия. Щеше да се окаже в капан. И наистина той можеше да получи Рейнард чрез брака си с нея. Законите и на двете страни щяха да накажат жестоко Камерън и да ги накарат да си платят, ако пожелаят да задържат детето в безопасност при тях.

Джолийн прогони чувството на поражение, което сякаш я затрупа. Може и да бе слаба, може и да бе в лапите на Харолд, но това не значеше, че трябва и занапред да е така. И не беше задължително плановете му да се развият така, както иска той. Може и да не се появише сега, но рано или късно щеше да получи своя шанс да избяга от него. Налагаше се да го вярва, иначе всичките ѝ надежди щяха да бъдат изгубени.

— Ще получа ли девствена булка?

Резкият му въпрос толкова я стресна, че тя го изгледа ужасена. Неочаквано си спомни за целувките на Сигимор и се изчерви. Гневът, който се изписа на лицето на Харолд, я изплаши истински, но той отново успя да се овладее. Тя си помисли изведнъж, че той едва ли иска да завлече пред свещеника лошо пребита жена.

— Значи си позволила на онова копеле, шотландеца, да те има?
— попита той.

— Точно за кое копеле говориш? — попита тя сладко, чудейки се защо продължава да го предизвиква.

— Нима искаш да ме накараш да повярвам, че гордата лейди от Дръмуич за една нощ се е превърнала в най-обикновена курва?

— Обикновена? Не, никога обикновена. И все пак, толкова прекрасни, големи и красиви мъже... — започна тя.

— Проклети шотландци! Опетнила си кръвта и името Джералд!
— Харолд си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои. — Не, не ти вярвам — каза той след миг, а гневът все още се долавяше в гласа му. — Не, никога не би се принизила да се отдадеш на някой от тези Камерън. Варвари. Опозорени. По тези земи са познати с

темперамента си, с това, че създават само червенокоси деца, и с ексцентричните си виждания. Ето как знам къде те води глупака.

— Поне не са известни с това, че са убили собствения си братовчед от алчност.

— Развалената риба уби Питър.

Джолийн копнееше да издере лицето на Харолд.

— Уби го отровното вино.

— Не можеш дори да го докажеш. Никой не би чул обвиненията на една отчаяна съпруга срещу мъжа ѝ, лорда на Дръмуич. Щом се венчаем, думата ти няма да значи нищо. И никой няма да те подкрепи срещу мен.

— Роднините ми ще ме подкрепят.

— Най-добре се моли да не го направят, ако искаш да живеят.

— Не можеш да убиеш всичките.

— Мога да убия достатъчно от тях, така че да им насадя страх от Бога и от мен. — Той хвана брадичката ѝ. — И ако ми причиняваш прекалено много проблеми, дори насладата да имам хубавото ти меко тяло за свое удоволствие няма да ме спре да ти затворя устата завинаги. Но ще е голяма загуба — промърмори той, милвайки бузата ѝ, и се намръщи, когато тя се отдръпна. — Бих предпочел да пициш от екстаз, когато те отведа в леглото си. Двамата с теб можем да превърнем фамилията Джералд от Дръмуич в най-могъщата в цяла Англия.

Джолийн не се изненада, че планове на Харолд се простират далеч от имението на брат ѝ. Много по-далеч от възможностите му, помисли си тя. И все пак, той се бе научил да контролира гнева си, да потиска желанието да нанесе удар. Ако се е научил добре, можеше да се превърне в заплаха за повече хора, отколкото само за нея, Рейнард и Дръмуич. Трябваше да сложи край на кроежите му.

Джолийн тъкмо се канеше да опита да избяга, надявайки се, че изненадата ще е на нейна страна, когато един от англичаните изкрещя, вдигайки тревога. Викът бе последван от паника при конете. Изведнъж двамата мъже на Харолд бяха заети с опити да успокоят и задържат конете. Единият крещеше нещо за пепелянка. Изглежда молитвите ѝ бяха чути. Макар Джолийн да мислеше, че змията е странен спасител, тя се възползва на мига от отвлеченото внимание на Харолд.

Гребвайки камъка под полата си, тя скочи на крака. Братовчед ѝ се обърна към нея, но успя да изрече само едно кратко проклятие, преди тя да го удари по главата с камъка. Той още се търкаляше по земята, когато Джолийн взе кинжала си и хукна към дърветата.

ГЛАВА 6

— Тичай, момиче!

Джолийн не се поколеба, навлизайки тичешком в гората. За миг се зачуди защо ли мъжете на Харолд звучат като шотландци. В следващия миг се появи Лиъм. Той мина пред нея, за да може да я води, но достатъчно близо, че да ѝ се притече веднага на помощ, ако се наложи. Искаше да му каже, че единственото, от което се нуждаеше, е някой да ѝ показва пътя, но реши да запази дъха си за тичането.

Лиъм я спря само веднъж. Той издаде звук имитирайки кос. Джолийн тъкмо щеше да му направи комплимент за добрата имитация, когато му отвърна същия звук. Осъзнавайки, че това е сигнал и останалите Камерън са наблизо, не ѝ трябваше напомняне да започне отново да тича. Подозираше, че ако знаеше накъде да се насочи, щеше да изпревари Лиъм, толкова нетърпелива бе да се добере до Сигимор и останалите.

В мига, в който видя Сигимор, той ѝ се намръщи. Джолийн не мислеше, че някога е виждала по-красива гледка. Тя се подаде на инстинкта, който не разбираше напълно, хуквайки към него. За нейно облекчение той отвори ръце и я улови, притискайки я почти болезнено към себе си. Младата жена обви ръце около него и се остави на чувството, че е отново в безопасност, да се разлее през тялото ѝ.

— Неприятности? — Сигимор отпусна леко прегръдката си около Джолийн, но забеляза, че тя остана вкопчена в него.

— Харолд — каза Лиъм, докато поемаше дълбоко дъх.

— Следва ли ви?

— Вероятно ще се появи много скоро.

Сигимор се освободи от прегръдката ѝ, карайки я да го погледне.

— Ще можеш ли да тичаш още малко?

— Да — отвърна тя. — Само ми покажи накъде.

— По-късно, като се отдалечим от Харолд, ще ни се наложи да обсъдим това.

Щом се затичаха към поляната, на която ги чакаха останалите, Джолийн си помисли, че вероятно обсъждането ще включва много неловки въпроси за Харолд. Но това сигурно щеше да се случи след лекцията, която щеше да ѝ изнесе, което може би щеше да ѝ даде достатъчно време да измисли какво да му отговори, така че да не го лъже, но и да не му каже цялата истина.

Тогава погледна към Лиъм и простена. Не беше напълно сигурна, но май именно той бе причината за възможността да избяга. Имаше шанс да е чул много от нещата, които каза Харолд, и нямаше да се поколебае да ги сподели с братовчед си. Когато най-после спряха, тя се надяваше, че има достатъчно сили, за да дискутира въпроса със Сигимор. Не беше сигурна какво би сторил, ако разбереше плановете на Харолд, но Джолийн предполагаше, че то ще значи най-вече проблеми за нея, а тя досега имаше доста на главата си.

Но в мига, в който стигнаха до другите, Сигимор единствено даде няколко резки заповеди на всички да потеглят. Той притисна Рейнард към гърдите си и Джолийн не възрази. Беше по-добър ездач и тежестта на малкото момченце нямаше да го затрудни така, както нея. Тя простена вътрешно, щом яхна коня си, но не се оплака. Напълно бе съгласна с плана на Сигимор, че трябва да се възползват максимално от малката си преднина и да оставят колкото се може километри между тях и Харолд. По-късно щеше да има достатъчно време да се погрижи за синините си и да се възстанови от преживяването.

Тъмнината най-после им попречи да продължат. Джолийн се бореше с желанието да се срине на земята, когато слязоха от конете. Тя взе Рейнард от Сигимор и помогна на детето да се облекчи. Племенникът ѝ заспа в мига, в който дояде вечерята си, и тя му завидя. Никой не можеше да изпита дълбокия, освежаващ сън на невинното дете, а и бе имал комфорта да се притиска към гърдите на Сигимор през цялата тежка езда. Голямото, силно тяло на мъжа със сигурност бе предпазвало Рейнард от най-лошото по време на лудото препускане.

На Джолийн ѝ се искаше и тя да бе притисната към гърдите на Сигимор. Бяха едни много хубави гърди, помисли си тя, насочвайки се към дърветата и гъсто обраслите храсти в далечния край на лагера им, надявайки се, че ще намери няколко минути усамотение, за да задоволи нуждите си. Широки, силни и гладки. Тя въздъхна, мислейки си колко приятно би било да отпусне буза на топлата му кожа, да

плъзне ръка по гърдите му, особено ако той обвие тези свои дълги мускулисти ръце около нея, притисне я към себе си и... Тя се намръщи, осъзнавайки, че чува зад себе си тихи стъпки. Джолийн се обърна и се изгледа лошо на Сигимор, който бе на крачка зад нея.

— Искам да остана за малко насаме — каза тя, но Сигимор не помръдна.

— Да, знам — отвърна той. — Ще те ескортирам.

— Как мога да остана насаме, ако дойдеш с мен?

— Може да си насаме от едната страна на дървото или храста, а аз ще съм от другата.

— Но така ще можеш да ме чуваш — прошепна тя. Гласът ѝ бе дрезгав от шока.

— Мисля, че ще мога да го преживея.

Очите му светеха развеселено и шокът на Джолийн бързо бе заменен от раздразнение. Със същия успех можеше да захвърли на вятъра малкото скромност, която ѝ бе останала. Младата жена копнееше да му се разкрещи, да спори заради това, че се налага над нея и усамотението ѝ, но нуждите ѝ ѝ попречиха, болезнено напомняйки за себе си. Тя измърмори едно проклятие и тръгна към голямо дърво, гъсто обрасло с храсти в основата си.

В мига, в който клекна зад дървото, Джолийн осъзна, че няма да се получи. Нуждата все още беше налице, остра и настоятелна, но просто нищо не се случваше. Беше прекалено наясно, че Сигимор е наблизо, и че мъжът, към който изпитваше толкова силно привличане, щеше да я чуе как се облекчава. Въпреки че неудобството ѝ бе силно, гневът ѝ бе по-силен заради собствената ѝ глупост и неудобната ситуация, в която я поставяше той в момента.

— Трябва да издаваш някакъв шум — сопна му се тя. — Пей!

— Да пея? О, не, момиче, наистина не искаш да го направя.

Можеше да чуе веселието в дълбокия му глас, стисна силно зъби:

— Направи го, или ще стоим тук цяла нощ и вероятно ще нанесем вреда на вътрешните си части.

— Защо ти не пееш?

— Сигимор! Би ли започнал просто да пееш, моля те?!

— Не казвай, че не съм те предупредил.

Той започна да пее и Джолийн бе толкова изумена, че си свърши работата, преди да усети какво прави. Използвайки малко парче лен, тя

се почисти, след което използва вода от мяха си, за да си измие ръцете. После припряно оправи дрехите си, изтича покрай дървото и сложи ръка на устата му. Начинът, по който красивите му очи светеха развеселено, ѝ показва, че не бива да се притеснява, че може да го обиди. В следващия миг обаче почувства как върхът на езика му погали дланта ѝ. Цялата ѝ ръка пламна и тя се отдръпна рязко от него.

— Предупредих те, момиче — провлече той, изучавайки леката руменина на бузите ѝ, чудейки се дали е причинена от гняв, неудобство, или, както се надяваше, от внезапно появило се желание.

Джолийн се опита да се концентрира върху шума, който произвеждаше той, онзи, който изглежда бе накарал всяко живо същество в гората да замлъкне, и да не мисли за странната лека ласка.

— Не мога да разбера как мъж с толкова хубав глас може да пее по този начин. Нямах никакво чувство за тон или мелодия, нали?

— Абсолютно никакво — заяви той весело и, сграбчвайки я за ръката, я поведе обратно.

Докато му позволяваше да я отведе към лагера, тя погледна към хванатите им ръце и се зачуди дали Сигимор не е някакъв магьосник. Беше странна мисъл, но не по-странна от усещането на топлина, разливаща се из тялото ѝ само при усещането на докосването му. Не мислеше, че някога преди се е чувствала така, но точно сега не можеше и да си спомни някой мъж да е държал ръката ѝ.

Сигимор спря, привличайки вниманието ѝ. Бяха стигнали до лагера. Джолийн забеляза, че другите мъже ги гледат намръщено. Съгъла на окото си видя, че Сигимор сочи към нея, което накара всички мъже да я погледнат удивени.

— Нима си поискала от него да пее? — попита Лиъм.

— Ами в онзи момент ми се струваше добра идея — промърмори тя, докато двамата със Сигимор се сядоха пред огъня.

— Никога не е добра идея да караш Сигимор да пее.

— Той е достатъчно умен да знае мъката, която ще причини на невинните слушатели — промърмори Дейвид.

— О! Разбирам — разсмя се Джолийн и погледна Сигимор. — Приемаш доста леко критиките.

Той сви рамене:

— Това е един малък недостатък. — Той погледна към нея. — Не е голям като този да се изгубиш, тъй като се шляеш прекалено далеч, и

в резултат на това да попаднеш в лапите на врага.

По изражението на Сигимор и останалите мъже Джолийн разбра, че сега щеше да бъде запозната с всичко, което е направила грешно, и с правилата, които очакват от нея да следва. Тя си сипа купа със заешко задушено, което един от мъжете бе приготвил. Нямаше никакво съмнение, че ще има нужда от силата, която ще ѝ даде храната, ако ще само за да не започне да спори и да се ядосва. В сърцето си знаеше, че заслужава да бъде порицана. Бе невнимателна и изложи всички им на риск. Само се надяваше да запомни това, когато Сигимор започне да изрежда грешките ѝ. Оказа се, че е доста по-опитен в това, отколкото бе брат ѝ Питър, и на моменти Джолийн трябваше да прехапе устни, за да не се защити.

— И така, Лиъм, кажи ми в колко голяма беля се беше забъркала тя — каза Сигимор, доволен от начина, по който го гледаше Джолийн, защото знаеше, че е чула и разбрала всичко, което ѝ бе казал.

— Ами, Харолд я беше заловил — отвърна Лиъм. — Той и двама от мъжете му...

— Нима ми казваш, че са били само трима? — Сигимор се намръщи, когато Лиъм кимна. — Бягали сме от трима мъже? Не се ли замисли, че моментът щеше да е идеален да сложим край на този глупак?

— Помислих си го, но те чакаха останалите мъже. Нямах време да отида и да видя дали са достатъчно близо. Нямаше да успеем да убием Харолд, ако изневиделица зад нас се бяха появили дузина от войните му. Реших, че ще е най-добре просто да измъкна момичето от там.

— Да, така е било най-добре. А след като го направи така или иначе, изгубихме всички шансове да ги изненадаме, освен това и ние се бяхме разделили. Е, как успя да я освободиш от тях?

— Пуснах пепелянка при конете и двамата глупаци, които ги пазеха. — Лиъм се усмихна леко с одобрение към Джолийн, когато каза: — Момичето веднага се възползва от шанса. Удари Харолд с камък по главата и хукна да бяха. Мъжът бе толкова омаян в заговорите и хвалбите си, че дори не я бе завързал.

— Какви заговори и хвалби?

— О, това са подмолните му планове да сложи ръце върху Дръмуич, естествено — отвърна бързо Джолийн, преди Лиъм да успее

да отговори. — Но не каза нищо, което би могло да те накара да промениш плановете си. — Тя се опита да изглежда спокойна, дори невинна, под острия му поглед, но начинът, по който се присвиха очите му, ѝ подсказа, че вероятно не е успяла.

— Какво го чу да казва, Лиъм?

— Той иска лейди Джолийн, за да се ожени за нея и така да подсигури властта си над Дръмуич. Ще я използва, за да насочи законите срещу нас и да върне Рейнард в крепостта си — отвърна Лиъм. — Беше прав да мислиш, че Харолд е научил всичко за нас и знае точно накъде сме се насочили. Нарича ни варвари, опозорени, известни с факта, че създаваме само червенокоси деца, и че сме ексцентрични. Заплаши както нашия живот, така и нейния, и този на детето. О, и за момент се зачуди дали не е взела някой от нас за любовник, но след това реши, че никога не би го направила. Това ли беше всичко, момиче?

Джолийн му хвърли поглед, който сякаш казваше „предател“, и кимна. След като Лиъм бе чул всичко това, вероятно бе чул и за зестрата ѝ, но не каза нищо за нея. Или той по някаква случайност бе пропуснал тези думи на Харолд, или просто не го бе грижа за парите ѝ.

— Подозирах, че ще я търси и по друга причина, не само заради Рейнард и това, което може да знае за смъртта на Питър. — Сигимор погледна Джолийн и в ума му се оформи идея, която го изненада, но по никакъв начин не го обезпокои. — Значи или се омъжваш за него, или умираш?

— Да — отвърна тя. — Изглежда Харолд е подготвил всичко, свещеникът чака и очевидно харчат много свободно богатството на Рейнард.

— Той не може да вярва, че ще бъдеш спокойна и мълчалива по време на сватбата, нали?

Джолийн се зачуди за миг дали няма скрита обида зад думите му.

— Не, но ще даде всичко от себе си, което вероятно значи, че ще ми причини доста болка. Освен това заплаши, че ще отреже езика ми, но в крайна сметка не разбрах какво е решението му за съдбата ми. Дали ще е смърт, или осакатяване. Разбира се, бих могла да напиша обвиненията си, но ако ме хване, вероятно ще отреже ръцете ми.

— Поне едната със сигурност. — Кръвта на Сигимор се бе вледенила от описанията на това, какво би могла да изживее в лапите

на Харолд.

— Не. И двете. Мога да пиша и с двете си ръце, макар че почеркът ми е по-красив, когато пиша с дясната. Също така мога да пиша и с десния си крак. Господи, може да свърша като жалко подобие на човек. — Начинът, по който я гледаха мъжете, я накара да осъзнае какво бе признала пред тях току-що и се изчерви.

— Никой не може да пише с краката. Няма как да хванеш перото с пръстите на крака. Прекалено къси са.

— Повечето да. Но не и моите.

— Покажи ни.

— Определено няма да го направя.

— О, ами така или иначе нямаме перо и хартия. По-късно ще видим този твой трик. Но това сега не е важно — каза Сигимор и продължи, преди да му е възразила. — Сега знаем защо Харолд няма да се откаже и да се върне у дома. Той не иска само момчето. Не просто се бои, че би могла да поискаш от някой помощ, за да го накараш да плати за престъпленията си. — Сигимор се намръщи на Джолийн. — Трябваше да ни кажеш за намеренията му да се ожени за теб и да те използва, за да затвърди позицията си върху титлата, земите и детето.

— Тъй като нямах никакво намерение да участвам в плана му, се надявах, че просто ще се откаже.

— Мъж, уловен здраво от похотта си към една жена, не се отказва лесно. Да, той знае, че си заплаха за него, но също така знае, че ще си много полезна и жива, поне за известно време. Ще прави каквото си пожелае, докато не реши, че си прекалено голяма пречка. В неговите очи ти си толкова важна и богата плячка, колкото и момчето. В зависимост от това колко е силна похотта му към теб може да си дори по-голяма награда от детето.

— Харолд изпитва похот към почти всяка жена, която види, откакто е излязъл от детската стая.

— И подозирам, че се е опитвал да те докопа оттогава насам?

Джолийн наистина искаше да му възрази, но не можеше да се насили да каже толкова голяма лъжа. Тъй като подозренията на Сигимор бяха породени от това, което бе казала по време на кошмарите си, така или иначе щеше да бъде загуба на време. Интересът на Харолд към нея се бе зародил от мига, в който започна да

се превръща от дете в жена, и така и повече не изчезна. Няколкото пъти, в които я бе приклещвал в ъгъла, все още я караха да сънува кошмари. Единственото ѝ спасение бе фактът, че много от общите им роднини или не харесваха, или не се доверяваха на Харолд, и по тази причина тя го бе срещала много рядко през годините.

Искаше ѝ се Лиъм да не бе чул и преразказал плановете на братовчед ѝ. Това усложняваше положението, но не променяше плановете ѝ. Без значение какви бяха кроежите на Харолд, тя все още трябваше да опази Рейнард и себе си далеч от обсега му. Независимо дали щеше да я принуди да се омъжи за него, или не, той все още бе заплаха, и щеше да бъде, докато не плати за престъпленията си. Не разбираше защо Сигимор я гледаше така, сякаш го бе излъгала. Тя просто бе пропуснала да спомене няколко от подробностите.

Обаче съжаляваше, че никога не бе казала на Питър за преследванията на Харолд, или за няколкото пъти, в които я бе нападнал. Беше засрамена, не искаше да причинява неприятности, или по-лошо, заради нея брат ѝ да се изправи в схватка с Харолд, както и стотици други извинения, които сега ѝ се виждаха напълно нелепи. Ако още първия път, когато този похотлив злодей я бе притиснал в ъгъла, за да мачка тялото ѝ, бе казала на Питър, Харолд може би нямаше да е заплахата, каквато бе сега. Джолийн бе сигурна, че ако знаеше, брат ѝ никога нямаше да му позволи да стъпи отново в Дръмуич.

Тя побърза да прогони тези мисли, които ѝ носеха само мъка и силно чувство за вина. Имаше толкова много начини, по които тази трагедия би могла да бъде избегната, че щеше да полудее, ако постоянно се тревожеше за това. Джолийн знаеше, че няма за какво да се чувства отговорна. Харолд бе виновният тук и единствено той трябваше да си плати. И ако си го повтаряше достатъчно дълго, помисли си тя, сърцето ѝ може би щеше един ден да повярва в това.

— Приключи ли с мисленето? — попита Сигимор.

Джолийн се стресна, погледна го и си спомни, че той чака отговора ѝ:

— Да, от време на време Харолд ми причиняваше проблеми.

— И все пак Питър не го е убил?

— Избрах да не тревожа брат си с този въпрос. — Тя въздъхна.

— Просто си мисля, че нещата щяха да са много по-различни, ако му

бях казала още първия път.

— Да, щяха да бъдат. Питър щеше да убие копелето преди много години.

— Много ти благодаря, че ми предлагаш такава утеха и опрощение на греха ми.

— Това е самата истина. — Той едва сдържа усмивката си, щом забеляза как го гледа тя и бе доволен, че успя да прогони тъгата от погледа ѝ. — И нямаш нужда от опрощение. Не си направила нищо, с което да застрашиш живота на брат си или да накараш Харолд да омърси ръцете си с кръв. Виновна е алчността му, не друго. Единствено той носи този грях.

Сигимор със сигурност щеше да я подлуди, помисли си Джолийн. В един момент казваше нещо, което да я накара да иска да го удари с голям, тежък предмет, и изглежда се наслаждаваше на това да я ядосва. А в следващата секунда казваше нещо, с което прогонваше гнева и я караше да омекне и да почувства топлина вътре в себе си. Ако това не бе достатъчно, че да накара една жена да си скубе косите, то тя не знаеше какво може да го направи.

— Точно това си казвах и аз — направи тя гримаса. — Много е притеснително, че Харолд е толкова близо до нас.

— Определено е дразнещо. След ден или малко повече, в зависимост от бързината, с която се придвижваме, ще можем да спрем в Скарглас. Ще си починем там няколко дни, докато планираме как да се измъкнем покрай Харолд и да спечелим малко преднина, преди глупакът да се е усетил, че сме напуснали крепостта.

— Още ли смяташ да не искаш помощ от братовчедите ни? — попита Лиъм. — Много лесно биха могли да ни помогнат да сложим край на това.

— Няма съмнение. Старият Фингал ще е повече от доволен да наниже на меча си няколко англичанина — каза Сигимор. — Но както казах преди това, нямам намерение да въвличам никой в този конфликт. Може да поискам само малко помощ, но нищо повече. Ние имаме правото да прережем гърлото на мъжа, а това ще се затвърди повече от всякога, ако го принудим да ни последва в Дъбхайдленд. Ако ще имаме проблеми за това, че в Шотландия е убит английски лорд, то нека тези проблеми дойдат пред нашите врати, а не пред тези на съюзниците и роднините ни.

Лиъм въздъхна и кимна.

— Така е честно. Даже имаме доказателство, че лорд Питър е поискал помощта ни.

— Именно. Освен това при нас е дамата на Дръмуич, която е помолила за помощта ни.

— Помолила? — промърмори Джолийн.

Сигимор игнорира възражението ѝ.

— А и тя също има съюзници. — Той я погледна и повдигна едната си вежда. — Нали?

— Да — отвърна тя. — Имам съюзници. За нещастие Харолд знае кои са и е направил така, че всеки опит да ги достигна да се провали. Ти си единственият, за който той не знаеше. Историята, че е спасил живота на шотландски лорд, не е от тези, които Питър разказваше на всеки, и няколкото пъти, в които го е правил, той беше неясен и не споменаваха имена. Единствено на мен разказа всичко и то след като бе изпратил да те повикат. Братовчед ми не беше единственият изненадан от вашата поява. Опитах се да изпратя вест за смъртта на Питър, но Харолд се е погрижил много ефикасно никой да не разбере.

— А и ние не говорехме с никой, след като пристигнахме в Англия. Истината е, че направихме всичко възможно да ни забележат колкото се може по-малко хора и с това сме помогнали на Харолд да запази тайната си.

Приемайки мяха с вино, който ѝ подаваше Сигимор, Джолийн отпи от него и го подаде на Тейт, който седеше до нея.

— Така е било най-мъдро. Може да не сме във война, но спомените за нападенията на шотландците все още са живи в паметта на хората. Сигурна съм, че много семейства между Дръмуич и границата са страдали по времето на набезите. — Въздъхна. — И много от вашите хора са страдали от ръцете на моите. За жалост Харолд не е успял да се натъкне на тези, които жадуват за малко английска кръв.

— Да, много от моите хора изглежда са успели да се сдържат, проклетите да са. Дори разбойниците по границите не са ги закачили. Ако знаех, че ще стане така, никога нямаше да отпратя Нанти, както направих. Харолд се движи много по-бързо и без почти никакви проблеми, за разлика от това, което очаквах. Значи трябва да намерим

начин да го спрем, начин, по който да му попречим да получи това, което иска, и да не докопа в мръсните си лапи теб и детето.

Джолийн зачака той да каже още нещо, да сподели един или два свои плана, но Сигимор просто мълчеше и я наблюдаваше внимателно. Тя погледна към останалите мъже, само да види, че и те я наблюдават съсредоточено. Сякаш всички те знаеха нещо, което тя не знаеше, и това я подразни. Шотландците очевидно бяха обсъдили плана си и бяха решили да не го споделят с нея. Тъй като тя бе дълбоко замесена в проблема, изглеждаше много нечестно да не ѝ споделят намеренията си. В огромната си мъжка мъдрост вероятно бяха решили, че е нужна подобна потайност, за да пощадят деликатните ѝ нежни чувства, помисли си тя намръщено.

— Е? Имаш ли намерение да споделиш плана или плановете си с мен? — попита тя най-накрая.

— Може би трябва да почакаме до сутринта — каза Сигимор. — След като си починеш.

Поемайки си дълбоко дъх, за да успокои надигащия ѝ се темперамент, Джолийн му се усмихна сладко:

— Кажи ми сега!

Обичаше нрава ѝ, помисли си Сигимор, докато се бореше да не се ухили. Жените много рядко стояха толкова смело пред него и никога не му показваха неодобрението си. Същото се отнасяше и за мъжете, но той смяташе това за нещо добро. Но не и тази малка англичанка. Тя не се колебаеше да му хвърля погледи, които казваха, че ѝ се иска да го бие до несвяст всеки път, щом я ядосаше. Сигимор подозираше, че много мъже биха го взели за луд, но той намираше това нейно държание за много привлекателно.

— Наистина мисля, че ще е най-добре, ако почакаме до утре, когато не си толкова замаяна от изтощение.

— Единственият момент, в който съм замаяна, е, когато ме караш да побеснявам. Кажи ми сега! Моля те! — добави тя в момент на учтивост, който бе напълно съсипан от факта, че бе изрекла думата през стиснатите си зъби.

Сигимор сви рамене.

— Както искаш. Планът е... ти и аз да се венчаем.

ГЛАВА 7

— Моля? Какво каза?

— Ти и аз ще се венчаем веднага щом успея да намеря свещеник.

Той не изглеждаше побъркан, помисли си Джолийн, докато се опитваше да се отърси от шока. И все пак човек няма как да не се зачуди дали е с всичкия си, след като предлага подобно нещо. И положото бе, че той каза всичко това с тон, с който човек би поискал да му подадат солта. Да попита? Той не я попита, той просто го каза, сякаш вече се бе съгласила с този факт.

Под шока ѝ се зароди гняв, а той породил болка, която тя не можеше да разбере напълно. Джолийн си каза, че вероятно това е от суета, игнорирайки тихия глас, който ѝ нашепваше, че обяснението е много нескъпосано. Тук нямаше нищо романтично. Беше просто военна маневра, с която да попречат на плановете на Харолд. По-късно, може би, щеше да реши, че това е най-милият и галантен жест от негова страна, но в този момент не виждаше какво е по-добро от това да ѝ предложат брак заради земите, зестрата или синята ѝ кръв. Острото отвращение към подобен съюз бе причината на двадесет и три все още да не е омъжена.

— Напълно излишно е — каза тя. — Не виждам нужда да го правим.

— Нима? Харолд иска да се ожени за теб. Това е една от причините да ни преследва.

— Да... една от причините. Ако се ожениш за мен, няма да го накараш да си замине.

— Но ще те защити, ако отново попаднеш в ръцете му. Няма да може да те принуди да се венчаеш за него. Колкото и да е алчен, никой свещеник не би венчал мъж за момиче, което вече има съпруг.

— Един брак между нас може да не е легален в Англия.

— Един свещеник би почувствал, че е негов дълг да провери, особено ако си венчана от свещеник. Същото ще направи и Харолд,

ако иска да има наследници, които да получат Дръмуич след смъртта му.

Всичко, което каза той, бе истина, но Джолийн поклати глава. Тя не бе напълно сигурна какво отказва... истината или желанието да последва плана му. Макар че винаги бе искала съпруг, собствен дом и деца, тя имаше нужда от много повече, отколкото ѝ предлагаше той, повече, отколкото съюза, в който искаше да я обвърже Харолд. Фактът, че бе толкова привлечена към Сигимор, придаваше много по-голямо значение на това „повече“. Джолийн дори сега можеше да види тъмното си бъдеще, в което чувствата ѝ към него само ще растат, а той няма да изпитва нищо към нея.

Тъмно, болезнено и изпълнено с нещастие бъдеще, помисли си тя. Бе видяла какво се случва, когато единият съпруг обича, а другият не. Семейството ѝ бе съсипано от такъв брак. Собствената ѝ майка се бе превърнала в твърда, огорчена жена след годините, в които бе обичала баща ѝ, а той не можеше да ѝ даде това, от което имаше нужда. По тази причина Джолийн искаше да има думата при избора на съпруга ѝ. Имаше опасност да се провали и да бъде с разбито сърце, дори ако сама избере съпруга си, но все пак се надяваше, че няма да се случи. Всичко, което познаваше, бяха бракове заради пари, земи или съюз, и много рядко тези семейства бяха щастливи. Съмняваше се, че един брак, чиято основа бе да раздразни врага им, щеше да бъде различен.

— Не, планът не е добър — каза тя, след това се задъха, когато Сигимор се изправи и я издърпа на крака.

— Трябва да поговорим за това — каза той.

— Мисля, че вече говорихме. И вярвам, че чу отказа ми.

Джолийн изруга тихо, когато Сигимор игнорира протеста ѝ и се насочи към гората, влачейки я след себе си. Очевидно мъжът не знаеше как да приема щом му кажат „не“. Той щеше да се опита да я уговори да каже „да“. Тя можеше да се сети за няколко неща, които биха могли да я накарат да се съгласи с налудничавия му план.

Но щеше да бъде силна, каза си Джолийн. Той можеше да се опитва колкото си иска, можеше да я измъчва с жарките си целувки, да я омагьосва с красивите си зелени очи и да я прелъстява с хубавия си глас, но нямаше да се получи. Младата жена си напомни, че е Джералд, а те са изключително упорити. Някои не особено мило ги

наричаха твърдоглави, но точно сега тя чувстваше, че това ще ѝ е от полза.

Изненадано възклицание се откъсна от устните ѝ, когато Сигимор я притисна към дебел, покрит с мъх ствол на дърво. Той постави ръце от двете страни на главата ѝ и погледна надолу към нея. Джолийн знаеше, че с лекота би могъл да я прикове към дървото, ако се опита да избяга. Стараеше се да не поглежда към очите му, прекалено наясно със силата, която погледа му имаше върху нея, но се провали. Използвайки всяка част от волята си, тя се насили да изглежда спокойна и незаинтересована, молейки се той да не разбере каква голяма измама е хладнокръвието ѝ.

Сигимор погледна лицето ѝ, изучавайки студеното, резервирано изражение, и почувства леко колебание. Но след това забеляза огромните ѝ очи и започна да се успокоява. Вълнението, хвърлящо сянка в сивите дълбини на очите ѝ, не можеше да бъде открито с лекота, но бе доказателство, че тя не беше толкова студена и незаинтересована, колкото се опитваше да покаже. Джолийн не можеше да прикрие напълно чувствата си. Прелестните ѝ очи бяха като прозорец към сърцето и ума ѝ. Той смяташе да направи всичко по силите си, за да научи какво се отразява в тях. Този път нямаше да може да бъде заблуден, нямаше да остане сляп за това какво наистина изпитва или мисли жената. Сигимор бе решен да разбере Джолийн, или поне дотолкова, доколкото един мъж можеше да опознае една жена.

Тих глас в главата му му нашепваше, че Джолийн не е лъжкиня, че не е жена, която ще си играе с мъж, само за да подхранва собствените си суета и гордост. И все пак възнамеряваше да внимава. Всичко в него му нашепваше, че тя е идеалната жена за него, неговата половинка, и с всеки изминал час този шепот ставаше все по-шумен и по-настоятелен. Дори само заради тази причина щеше да я убеди да се омъжи за него, но беше напълно решен този път той да води танца. Преди десет години той бе следвал и се бе озовал в една толкова унижителна ситуация, че все още помнеше паренето ѝ. Макар да не можеше да се принуди да повярва, че Джолийн би сторила същото, той щеше да бъде предпазлив.

— Имаш възражения за това да ме вземеш за съпруг, така ли? — попита той.

— Не, нямам възражения срещу теб, а срещу причините ти — отвърна му тя.

— И какво не е наред на причините ми? Харолд иска да се ожени за теб, използвайки те да затвърди позициите си в Дръмуич и да улови малкия Рейнард в хватката си. Ако си омъжена за мен, той не може да го стори, нали?

— Не, но не може да го стори и ако не може да ме хване, нали?

— Той вече успя веднъж да те залови.

Джолийн изруга вътрешно. Беше трудно да спориш с една толкова студена, желязна логика, особено след като аргументите ѝ са основани на емоции. Нямаше как да не се уповава на тях, след като единственият ѝ опит бе с мъже, които или я презират, или я игнорират. Всичко, базирано на чувства, без значение колко уместни и разумни са те, беше считано за недостойно или осъдително. Не мислеше, че Сигимор ще е толкова суров в преценката си, но се съмняваше, че думите ѝ ще го разколебаят. И въпреки това щеше да опита. Можеше да помогне поне да разбере защо му отказва.

— Тогава ще бъдем много внимателни това да не се случва отново.

— Момиче...

Тя сложи пръст на устните му, за да го накара да замълчи, и след миг го махна колебливо. Удиви я, че един толкова твърд мъж може да има толкова меки, топли устни. Още повече я учудваше това, че лекото докосване изглежда бе успяло да разпространи тази топлина по цялото ѝ тяло. Джолийн бързо прогони разсейването си и се насили да се концентрира върху важната дискусия.

— Не се ли чудиш защо не съм омъжена, макар да съм на двадесет и три?

— Каза, че годеникът ти е умрял, когато си била на шестнадесет. А и англичаните са глупаци. Всеки го знае.

Бузите ѝ се зачервиха заради думите му, но тя побърза да каже:

— Може и да е така. Обаче не съм омъжена, защото не желаех някой мъж да ме иска само заради зестрата, кръвната ми линия или за други причини, като съюзи или политика. И определено не искам да се омъжа, само за да подразня Харолд.

— Ах! Имаш глава, пълна с капризи като любов, романтика и всичко останало, за което говорят менестрелите.

— Не е нужно да звучиш толкова снизходително. Защо не мога да искам съпруга ми да ме вижда като повече от пълна кесия с пари, начин да добие малко земя или подпис на договор за мир?

— О, но аз те виждам като много повече от това — промърмори Сигимор, оглеждайки я.

Горещият му поглед я обходи от глава до пети и после обратно, карайки пръстите ѝ да се свият в ботушите. Никога преди не бе изпитвала похот, но беше сигурна, че именно това препуска през вените ѝ в момента. Този мъж умееше да разпалва страстта в нея с притеснителна лекота. Молеше се той да не го осъзнава, защото в противен случай подозираше, щеше се възползва на мига от това свое преимущество.

— Похотта също не е добра причина за брак. Тя може да изчезне толкова бързо, колкото се е появила, но бракът е завинаги.

— Момиче, имам кръвен дълг към брат ти. Не успях да му се отплатя, нали? Затова ще го направя, като опазя теб и момчето живи и здрави, и като накарам Харолд да плати за престъпленията си. Ще се погрижа синът на Питър да задържи всичко, което баща му му е оставил.

— Не е нужно да пропиляваш остатъка от живота си, за да го постигнеш.

Сигимор ѝ се намръщи.

— Да пропиляя остатъка от живота си? Не го виждам така. Аз съм на тридесет и две години. Истина е, че нямам нужда от наследник, но все пак искам да имам едно или две свои деца. А по тази причина имам нужда от съпруга, тъй като искам децата ми да са законни. Имайки предвид, че не си омъжена, и че Питър вече го няма, за да се грижи за теб, подозирам, че в мига, в който се върнеш в Англия, ще бъдеш омъжена.

Истината в това накара Джолийн да изругае. Мъжът, който ще бъде обявен за настойник на Рейнард, без съмнение, щеше да управлява и нея. Дори Питър започваше да говори, че е нужно вече да се омъжи, и че се е бавила достатъчно дълго, затова беше започнал да обмисля да уреди брака ѝ. Сватбата ѝ щеше да бъде първото, с което щеше да се захване настойника. Това, което Сигимор не знаеше обаче, беше, че тя е наследница. Което значеше, че има голяма вероятност самият крал да реши да поеме контрол над нея и да ѝ нареди да се

омъжи за някой кралски фаворит или за роднина, който има нужда от богатството ѝ. Беше ужасяващо дори да си го помисли.

— Ти много добре знаеш, че не преследвам нищо от това, което спомена — продължи Сигимор. — Каквато и зестра да имаш, никой не би ми я дал, нали така, а няма никакъв шанс да сключа съюз с англичани. След като кръвта, която тече във вените ти, е английска, то и кръвната ти линия няма да ми донесе много, нали?

— О! Не, предполагам, че не.

— Сега, нямам намерение да се провалям в това да опазя теб и момчето, или да изпратя Харолд директно в ада, но съдбата може да е капризна понякога. Братовчед ти вече успя да те залови веднъж, и ако не беше толкова арогантен глупак, сега можеше да те е завлякъл на половината път към Англия. Да, щеше да се ожени за теб и да те отведе в леглото си — кимна, когато тя пребледня. — Но омъжвайки се за мен, можеш да сложиш край на тази заплаха, или поне да я отслабиш. Освен това, като сключим брак, ще имам правото по закона и на двете държави да преследвам копелето ако се наложи и до стените на Дръмуич.

Той я наблюдаваше внимателно, докато тя обмисляше думите му. Сигимор се надяваше някои от тези не особено окуражителни емоции, които се разливаха на изразителното ѝ лице, да са насочени към Харолд, а не към него. Докато разсеяно си играеше с къдрицата, която се бе изплъзнала от плитката ѝ, той се зачуди какъв аргумент би могъл да използва, за да прогони колебанието ѝ. Ако се наложеше, щеше да ѝ говори цяла нощ. Тази жена беше неговата половинка. В мига, в който бе помислил, че я е изгубил заради Харолд, всичките му съмнения се бяха изпарили. И тъй като беше убеден, че ще прилича на глупак, ако ѝ каже, че иска да се ожени за нея, защото чувства, че това е правилното решение, щеше да му се наложи да я убеди, че това беше най-логичното и най-практичното нещо, което може да направи.

Джолийн се зачуди кое развесели мъжа. От нейна гледна точка нямаше нищо забавно. Той я притискаше с аргументи, които бяха неоспорими. Харолд възнамеряваше да се ожени за нея, за да си подсигури Дръмуич, затова трябваше да му отнеме оръжието, като се омъжи за Сигимор. Практично, разумно и, осъзна тя с изненада, болезнено. Той не ѝ предложи нито една дума за любов, привързаност или страст. Тъй като се познаваха едва от няколко дни, беше глупаво да

мисли, че Сигимор е нещо повече от практичен, и все пак ѝ се искаше да не беше така. Той ѝ излагаше спокойно причините си, а в същото време тя имаше нужда от нещо диво и романтично.

За един кратък миг си представи, че Сигимор ѝ се обяснява в любов, умолявайки я по възможно най-романтичния начин, че ще го направи най-щастливия мъж на света, ако стане негова жена. Пълни глупости, каза си тя, без значение колко приятно изглеждаше представата. Сигимор не я познаваше достатъчно добре, че да изпитва някаква силна страст към нея. И ако се опиташе да заяви подобно нещо, тя щеше да се усъмни в думите му. Освен това съществуваше простия факт, че Сигимор Камерън не беше мъж, който притежаваше сладки ласкателни маниери. Джолийн не си представяше, че той би умолявал някой за каквото и да е било. Ако се омъжеше за него, щеше да ѝ се наложи да приеме факта, че той никога няма да бъде галантният рицар от моминските ѝ мечти. Нямахше да ѝ дава подаръци или цветя, нямахше да шепне нежни думи в ухото ѝ или да стои в краката ѝ, пеейки любовни песни. Макар че, спомняйки си пеенето му, това си бе цяла благословия.

Какво мислеше, за бога? Не можеше да се омъжи за него. С брака жената става собственост на мъжа, а кръвният дълг на брат ѝ беше почти толкова лош, колкото и брак с дворецов подмазвач, само за да удовлетвори желанията на краля. Джолийн реши, че позволява на красивата му външност и начина, по който я кара да се чувства, да откраднат здравия ѝ разум.

— Не! — каза тя тихо. — Да се венчаеш заради една толкова студена причина...

— Мислиш, че съм студен?

— Не, но причината, която ми даваш за този брак, е студена.

— Тогава ще ти дам друга причина.

Преди да успее да възрази, той я целуна. Тя постави ръце на гърдите му, за да го отблъсне в мига, в който разгада намеренията му, но нито за миг не се опита да го стори. В секундата, в която устните му докоснаха нейните, Джолийн плъзна ръце по гърдите му и ги обви около тила му. При първото докосване на езика му разтвори устни за него, потръпвайки от удоволствие, когато той погали вътрешната страна на устата ѝ. Наистина ѝ харесваше да целува този мъж, помисли си замаяно. Когато той прекъсна целувката, тя забеляза, че е

обвил ръце около кръста ѝ и я е вдигнал във въздуха, нежно притискайки я към стеблото на дървото зад нея.

— Това беше ли студено, Джолийн? — попита Сигимор и се наведе да целуне шията ѝ, почти усмихвайки се заради лудия ритъм на пулса ѝ под устните си.

— Не — задъха се тя, казвайки си, че трябва да сложи край на всичко това. — Доказа гледната си точка. Сега можеш да ме пуснеш.

— Ей сега.

Той целуна нежната кожа точно под ухото ѝ и почувства как тя трепна в ръцете му. Отвърщаше му толкова красиво. Цялото му тяло копнееше да продължи с прелъстяването, но той започна да се бори с желанието. Да отнеме девствеността ѝ в гората, подпирайки я на дърво, докато мъжете му са на няколко метра от тях нямаше да бъде разумно. Щеше да бъде много удовлетворяващо, но подозираше, че последствията щяха да са горчиви. Джолийн с лекота можеше да го види като нищо повече от проява на властта му над нея, за да получи това, което желае. Сигимор се изправи и я свали бавно, докато краката ѝ не докоснаха отново земята. И все пак задържа ръцете си около нея, дори като се отдръпнаха от дървото. Страните ѝ бяха оцветени в розово, тя почти се задъхваше и очите ѝ бяха станали изключително тъмносиви. Това бяха забележими признаци за страстта ѝ и го накараха да желае по-силно да постигне своето.

— Ето сега, момиче. Тази хубава причина за брака ни не е никак студена, нали?

— Определено. — Тя опита да се отдръпне от прегръдките му, но той не я пусна. Джолийн реши, че ще е прекалено недостойно да започне да се бори с него, затова застана спокойно и се чу да изрича със сладък глас, опитвайки се да излъже самата себе си. — И все пак мисля, че споменах това, че похотта не е постоянно чувство и не е добра причина за един брак.

— Ти може и да си невинна...

— Може? — промърмори тя, чувствайки надигащото се в нея възмущение.

Той игнорира думите ѝ и продължи:

— ... но аз не съм.

— Забелязала съм, че макар мъжете да изискват жените, за които ще се оженят, да са непорочни, те смятат, че е напълно приемливо да

се сношават с всякакви жени, преди да изрекат клетвите си. А понякога и след това. Има си дума за това. Вярвам, че е лицемерие. Мъжете...

— Да, да, можем да оставим този спор за по-късно. Може би някоя вечер, докато топлим краката си на огъня в стаята ми.

Мисълта да бъде в спалнята на Сигимор накара Джолийн да се чувства доста затоплена. Шокира я осъзнаването, че се опитваше да си го представи гол, преди да седнат пред огъня. Беше сигурна, че Сигимор я е омагьосал. Това беше единственото обяснение за това как само за няколко дни тя се превърна от жена, която рядко мисли за мъже, в такава, която се опитва да си представи един определен мъж, и то гол. Пиещ вино. Може би държащ я в скута си, докато целува ухото ѝ. Джолийн си удари мисловна плесница, опитвайки се да накара мозъка си да функционира. Моментът не беше никак подходящ за такива скандални мисли.

Или може би, помисли си тя, моментът беше повече от подходящ. Този мъж разпалваше в нея чувства, които бяха колкото интригуващи, толкова и обезпокоителни. Преди беше получавала една-две целувки и те я бяха карали да иска единствено да удари мъжа, който я е целунал. Целувките на Сигимор я караха да иска да го събори на тревата и да скочи върху него, въпреки че не бе напълно сигурна какво щеше да прави, след като го просне по гръб. Ако се омъжеше за него, щеше да открие отговора на това. Щеше да има свободата да изследва тази похот, която той съживяваше в нея, и щяха да имат благословията на църквата за това.

Идеята беше лудост, но нямаше как да я прогони с лекота. Онова малко дразнещо гласче вътре в нея продължаваше да пита „Защо не?“. Не можеше да отрече, че бе силно привлечена от него, и че никога преди не е била заинтересована от друг. Той бе добър мъж, макар и суров, и имаше остри ръбове за изглаждане. Освен това беше красив, млад и силен. Джолийн се съмняваше, че кралят, или който ѝ станеше настойник, би я наградил с един толкова представителен мъж. И определено не искаше да се окаже уловена в капана на брак с Харолд.

— Момиче, не внимаваеш какво ти говоря — каза Сигимор, развеселен колко дълбоко бе потънала в мислите си.

— О! — Тя се изчерви. — Извини ме. Мисля, че беше започнал да ме осведомяваш за развратната си младост. — Когато той ѝ се намръщи, тя се усмихна. — Продължавай.

— Мисля, че може би си ме объркала с онзи развратник Лиъм — изрѣмжа Сигимор. — Както и да е, имам достатъчно опит, за да знам, че това, което се поражда между нас, е много рядко и много силно. Освен това не съм глупак, за да мисля, че винаги ще бъде толкова интензивно. Иначе би ни убило само за няколко кратки години. Но ако си мислиш, че след като страстта между нас намалее, ще хукна да душа под полите на други жени, съветвам те да помислиш отново. Ще изрека клетвите си пред божии служители, дори пред самия Господ Бог, и ти ще бъдеш моя съпруга. Не подхождам небрежно към подобни неща. Освен това не изпитвам нужда да притежавам всяко момиче, което ми се усмихне. Никога не съм бил такъв.

— Нима ми казваш, че ще бъдеш верен? — Тя прикри изненадата си, когато той я погледна, очевидно обиден от въпроса.

— Да, нали точно това казах току-що? Ако не ме прогониш от леглото си, не виждам причина да ходя и да търся други жени. Знам, че много мъже предават съпругите си, но никога не съм разбирал защо го правят, освен ако бракът им не е станал леден като езеро през февруари. Чичо ми никога не е бил верен на съпругите си и е създал армия от копелета, но никога не е бил щастлив. Няколко от копелетата му са резултат от заслепяваща страст или неумираща любов. Суета, гордост, а понякога дори игра, но повечето се оправдават с мъжките си нужди. Но щом жена ти те приема в леглото си и не е студена към теб, то нуждите ти са задоволени, нали така? Да прескачаш от легло на легло носи само проблеми в дома, проблеми, които нямат място там, и много често последиците са раждането на копелета, върху които нямаш никакъв контрол.

Джолийн премигна. Това беше най-неромантичната клетва за вярност, която жена някога е получавала. Освен това в гласа му имаше нещо странно, докато говореше за заслепяваща страст и неумираща любов. Нима това значеше, че не притежава никое от тези чувства?

След това се замисли за всичко, което бе научила за този мъж от останалите. Сигимор бе станал леърд, когато е бил едва на двадесет години, но загубата на баща му и превръщането му в закрилник на всичките му по-млади роднини било малка част от товара, тежащ на плещите му. Треска покосила почти всички възрастни в клана, оставяйки голям брой вдовици и сираци, някои все още бебета, за които той като леърд е трябвало да се погрижи. Сигимор бе приел в

дома си много от сираците и бе помагал на вдовиците, с каквото може, без да се колебае. Спомни си как той се държеше с Рейнард и знаеше, че е направил много повече от това да им даде храна и подслон, беше ги научил на повече от дълг и чувство за отговорност. Този мъж имаше сърце и вероятно то бе доста голямо, но без съмнение щеше да се наежи като таралеж, дори само да му го спомене. Джолийн също така се запита какви са шансовете ѝ да намери свое местенце в това сърце.

Рискът щеше да е голям, помисли си тя, да опита да превърне един брак, базиран на такава практичност, в истинска връзка. Но нямаше как да отрече, че женитбата ѝ щеше да ѝ даде моментално преимущество. Щеше да провали плановете на Харолд и в допълнение на това нямаше да се тревожи, че може да бъде използвана като пионка в игрите на краля или разменна монета в ръцете на някой настойник. Освен това щеше да има възможност да проучи тази похот помежду им. А ако всичко се окажеше една ужасна грешка, щом Харолд бъде победен, тя можеше да се върне в Англия и да поиска анулиране. Не беше сигурна дали Сигимор бе обмислил тази възможност и по причина, върху която не искаше да мисли задълбочено, тя нямаше намерение да му го каже.

Сигимор нежно докосна брадичката ѝ, милвайки с пръст долната ѝ устна.

— Аз съм от знатно семейство, кесията и земите ми са достатъчно богати, та никога да не ти липсва нищо. Ще направя всичко по силите си никой и нищо да не те нарани и приемам клетвите си много сериозно. — Той я целуна нежно. — Затова, ще се омъжиш ли за мен, лейди Джолийн? — Той я целуна отново, а целувката изразяваше силната му нужда към нея. — Не искаш ли да видиш докъде ще ни доведе всичко това?

— Да — отвърна тя дрезгаво, едва разпознавайки собствения си глас.

— „Да“ на това или „да“, ще се омъжиш за мен? — попита той, вкусвайки устните ѝ с нежни леки целувки.

— Да. Ще се омъжа за теб.

Той я издърпа в обятията си и я целуна така, сякаш разтопи костите ѝ. Все още бе замаяна, когато той се откъсна от нея, хвана ръката ѝ и се насочи обратно към лагера им. Джолийн се зачуди как мъжете могат да са толкова горещи и след миг да станат леденостудени

без особено много усилия. Зад целувката им имаше невероятна страст. Беше сигурна в това. Подразни я фактът, че той бе успял да възвърне контрола си с такава лекота, докато тя бе замаяна и сгорещена.

— Ще потърсим свещеник на сутринта — обяви Сигимор в мига, в който се върнаха при останалите мъже.

Джолийн едва бе успяла да промърмори благодарностите си за поздравленията на мъжете, когато Сигимор я замъкна към мястото, на което някой вече бе подготвил постелите им.

— Какво правиш? — попита тя, бързо поглеждайки към Рейнард, за да го открие заспал в импровизираното му легло от одеяла, натрупани на купчина от роднините на Сигимор.

— Имаш нужда от почивка. Не искам утре да бъдеш изтощена.

Осъзнавайки причината той да не иска да е изморена, Джолийн се изчерви от гняв, но Сигимор вече се връщаше при мъжете си. Тя събу ботушите си и се шмугна под одеялото, за да съблече роклята си. Поглеждайки към простата, скромна долна риза, с която бе облечена, тя се опита да си намери удобно местенце, и макар само едно тънко одеяло да я делеше от твърдата земя, Джолийн си помисли, че би искала да си бе взела някаква по-женствена дреха. Но след миг изруга. Мъжът превръщаше мозъка ѝ в топла каша. Затваряйки очи, тя реши, че може би ще е мъдро да помисли малко по-задълбочено над това, с което се бе съгласила току-що.

— Има свещеник на половин ден езда оттук — каза Лиъм, щом Сигимор седна пред огъня.

— Добре — отвърна Сигимор и посегна към мяха с вино, който си подаваха мъжете.

— Нетърпелив си, нали?

Сигимор не си направи труда да отговори, а отпи голяма глътка с поглед, насочен към слабата жена, която скоро щеше да нарича своя съпруга. След по-малко от ден щеше да има правото да се сгуши под одеялото до нея. Нетърпелив бе много, много слаба дума.

ГЛАВА 8

Оглеждайки предпазливо нисичкия заоблен свещеник, с когото говореше Сигимор, Джолийн се приближи по-близо до тях. След като станаха сутринта преди още слънцето да е изгряло, те препускаха с всички сили до това малко селце. По тази причина не бе имала време да говори с годеника си за това, че бе мислила доста. Ако не беше сигурна в обратното, би решила, че той умишлено я избягваше, за да ѝ попречи да подхване отново дискусията за брака им. Но щяха да говорят, и то сега, реши тя, и подръпна ръкава на туниката му, но той улови ръката ѝ и продължи да говори с божия служител... на келтски... език, който тя не разбираше.

Сега, като се замисли, това беше странно. Защо говореха на келтски, при положение че щом пристигнаха, свещеникът я поздрави на език, който тя сметна, че е шотландският, много приятен диалект на английския език? Да не би Сигимор да се опитваше да скрие нещо от нея? Джолийн бързо прогони пристъпа на подозрение. Не само че това не беше начинът, по който трябваше да мисли за мъжа, който правеше всичко по силите си да опази нея и племенника ѝ в безопасност, но и не можеше да измисли причина, поради която той да иска да скрие нещо от нея. Беше ѝ поискал ръката, тя бе приела и сега той уреждаше брака им със свещеника. Нямаше какво да скрие тук.

Но това, което трябваше да направи, бе да размени няколко думи насаме със Сигимор. Никакви целувки, никакво притискане на това красиво, силно тяло срещу нейното, никакво близане на шията ѝ. Само разговор. Джолийн беше измислила план и имаше желание да го сподели с него. Идеята ѝ щеше да задоволи нуждата ѝ да се омъжи, така че да остане далеч от хватката на Харолд, и в същото време да не го кара да обвързва живота си с жена, която не обича.

Оглеждайки малката каменна църква, пред която стояха, докато чакаше Сигимор да приключи разговора си, тя се опита да подсили решителността си. Само се надяваше накрая да не изгуби куража си. Беше ѝ отнело много време да се реши да говори с него за плана си.

Един шумен и странно истеричен глас в главата ѝ пищеше шокирано в протест. Ако Сигимор не побързаше и не свършеше разговора си със свещеника, Джолийн се боеше, че щеше да се разколебае и да вземе това, което желаше, без да каже на мъжа плана, който щеше да спаси и двамата им от това да се уловени в капана на брак, който никой от двамата не бе избрал доброволно.

Сигимор можеше да почувства нетърпението на Джолийн, но задържа вниманието си насочено директно към братовчед си Уилям. Каква полза можеше да има от свещеник в семейството, ако отказваше да направи това, което се иска от него, помисли си той намусено. Когато Лиъм му каза, че божият служител, към който яздят, е роднина, Сигимор беше повече от доволен. Имаше намерение да се ожени за Джолийн и да я отведе в леглото си, преди малката ѝ умна главица да измисли някаква алтернатива на плана му. А вместо това губеше ценно време, като спореше с този свой братовчед, който изглежда бе твърдо решен да следва общоприетите норми на църквата.

— Има правила и те трябва да бъдат следвани, милорд — каза Уилям, поглеждайки бързо към Джолийн. — И тя е англичанка.

Начинът, по който свещеника поглеждаше постоянно към Джолийн, сякаш тя всеки миг ще се превърне в ужасяващ демон пред очите му, започваше да дразни Сигимор.

— Забелязах го.

— Има правила, които трябва да следваме, да се направят уговорки с роднините ѝ...

— Роднините ѝ са мъртви, с изключение на един глупак, който я преследва с намерението да я убие. Да, ако я докопа в мръсните си ръчички, той ще я убие. И на него няма да му кажат, че се налага да изчака, преди да се ожени за нея.

— Покварени свещеници — изсъска Уилям. — Англия е пълна с тях. И не ми кавай, че правиш всичко това само като благороден жест. Изпитваш похот към нея. Е, ще ти се наложи да изчакаш няколко седмици.

— Или в следващите няколко минути може да измъчвам един свещеник.

— Сигимор! — сопна му се Лиъм, появявайки се иззад него, за да се усмихне приятелски на Уилям. — Братовчеде, може да е истина, че причините на Сигимор не са напълно благородни — каза той на

келтски, — но това не променя истината, която ти казахме. Този мъж, Харолд, смята да се ожени за жената, за да си подсигури властта над владенията, които получим, след като уби брат й. Веднага щом отстрани детето от пътя си, той несъмнено ще тръгне след жената. Обаче, ако тя вече има съпруг, това ще сложи край на този негов план. По този начин, ако успее да я залови отново, ще имаме време да я спасим. Сега, два невинни живота не си ли струват подминаването на няколко малки правила?

— Но правилата са създадени с причина... — започна Уилям, макар че съмнението сега засенчи чертите на лицето му.

— Да, за да попречат на някой негодник да грабне наследница и да я омъжи за себе си против волята й. Но тук случая не е такъв. Сигимор няма да получи почти нищо от този брак, тъй като зестрата и земите й са в Англия. Тези правила няма да я предпазят. Бракът има нужда от благословията на свещеник. Ако толкова много изпитваш нужда да спазиш правилата, удари камбаната три пъти, просто изчакай няколко минути преди всеки удар. Освен това ще напишем брачен договор и всички тук ще се подпишат като свидетели.

Уилям се поколеба още един миг, преди да кимне.

— Да, така ще стане. Ще изчакам седем минути след всеки удар на камбаната. През това време, Лиъм, ти може да напишеш договора — каза той и се насочи към църквата.

— Сигимор — каза Джолийн в мига, в който останаха сами, — имам план. Мислех си...

— Точно от това се боях — промърмори Сигимор.

Тя реши да игнорира думите му.

— Не обсъдихме никой от аргументите, които ми даде вчера вечерта. Но искам да ти кажа, че този брак не е нужно да е завинаги. Ако остане неконсумиран... — Тя изписка тихо, когато той я хвана за ръката и я завлече към ябълковата градина зад църквата. — Къде отиваме?

— На някое по-усамотено местенце, където да ти кажа някои неща, които не искам останалите да чуят.

Това прозвуча зловещо, реши Джолийн, но не възрази. Ако щяха да спорят за нещо толкова интимно като консумирането на брака им, и тя не искаше някой друг да ги чуе. Нейният план беше много добър, но когато спряха в средата на овощната градина и Сигимор я притисна в

обятията си, Джолийн силно се осъмни, че той ще е на нейното мнение. Зачуди се защо не се почувства разочарована от тази вероятност.

— Наистина ли си мислиш, че ще се съглася да не отведа в леглото собствената си съпруга? — попита той.

Беше ѝ малко трудно да подреди мислите в главата си, след като той я притискаше така към себе си, но Джолийн все пак опита.

— Бракът, щом бъде консумиран, е завинаги. Познаваме се само от няколко дни и през почти цялото това време бягаме от Харолд. Може въобще да не си подходдаме, но веднъж, след като... споделим едно легло, няма да има връщане назад. — Това не бе точно цялата истина, но би предпочела да напусне един брак, който не е бил консумиран, отколкото да обърне гръб на мъж, с който е била интимна.

— Да, знам го. Кое те кара да мислиш, че няма да си паснем?

— Възможно е. Не се познаваме добре. Както вече казах, заедно сме едва от няколко дни и голяма част от времето прекарахме на гърба на коня. След две седмици може силно да съжаляваш за сегашното си решение. Защо да не почакаме, преди да направим от това истински и обвързващ брак?

— Ето защо.

В мига, в който той я повдигна от земята, Джолийн обви ръце около тила му, за да намери опора. Тя отвори уста, за да му каже да я пусне, но в същия миг Сигимор я целуна. Беше нужна само една ласка на езика му, за да потуши всичките ѝ протести. Когато най-последно сложи край на целувката, Джолийн се беше впила в него по-здраво и от бръшлян. Дори когато повдигна глава, за да му даде по-добър достъп до шията си, тя се опитваше да възвърне разума си.

— Дори да откажеш да се омъжиш за мен, момиче, аз ще получа това. — Той прокара езика си по малкото ѝ ухо, следвайки контурите му, и усети как тя потрепери срещу него. — Да, и мисля, че го знаеш.

Тя наистина го знаеше и се зачуди защо не изпита срам от това признание. Правилата бяха повече от ясни. Всяка дама трябва да пази девствеността си, докато се омъжи. Не ѝ беше позволено да стои сама в овощната градина, увила ръце около огромен, силен шотландец. И все пак не можеше да отрече истината, че това, което казваше Сигимор, бе вярно. Венчани или не, тя щеше да сподели леглото му. Не притежаваше силата на волята, която ѝ бе нужна, за да обърне гръб на

него и на това, което я кара да изпитва. Поне ако се венчаеха, нямаше да бъде грешница, реши тя, когато той нежно я отдръпна от себе си, позволявайки ѝ да стъпи отново на краката си. А и все още съществуваше вероятността да се озове отново в Англия и там пак да ѝ се наложи да се омъжи, напомни си тя.

Срещайки твърдия му поглед, тя забеляза как желанието е направило очите му по-тъмни и спря да се тревожи. Защо да не получи малко удоволствие и за себе си? Защо да не се наслади на това, което той ѝ предлагаше, докато може? Ако се окажеше, че страстта им е била краткотрайна, ако се окажеше, че между тях няма нищо друго, щеше да има път за бягство. И щеше да има някои прекрасни спомени, които да я топят, щом се върне към стария си живот.

— Много добре — каза тя.

Тя едва бе изрекла думите, когато Сигимор сграбчи ръката ѝ и я задърпа отново към църквата. Няколко мили думи или нежни убеждавания нямаше никак да навредят, намусено си помисли Джолийн, докато гледаше да не изостава от него. Сигимор изглежда не беше умел в ухажването, като изключим способностите му да я целува до припадък. Тя се съмняваше това да се дължи на факта, че бягат от Харолд, и че не е имал времето и възможността да ѝ направи правилното предложение.

Сигимор тъкмо възнамеряваше да нахълта в църквата, когато свещеникът отвори вратата и ги покани да влязат. Джолийн бегло осъзнаваше, че останалите се наредиха зад тях, докато коленичеше пред олтара. Почувства как я обзема тъга, заради факта че единственият член на семейството ѝ тук беше Рейнард, който бе прекалено малък, за да осъзнава значимостта на това, на което присъства. Освен това усети вина, защото, докато казваше клетвите, изговаряйки свещените думи, тя все още държеше на плана си да сложи край на този брак, щом опасността от Харолд отmine. Джолийн опита да прогони страха от това, че лъже пред Господ, казвайки си, че ще избяга само, ако разбере, че няма никаква надежда този брак да се превърне в истински съюз.

Веднага щом клетвите бяха изречени и получиха благословията, Сигимор я отведе до малка маса, поставена до стената.

— Брачните документи — каза той и посочи към долния край на листа. — Подпиши се тук.

Джолийн кимна и започна да чете документа.

— Какво правиш? — попита Сигимор.

— Чета документа — отговори леко изненадана от въпроса му.

— На латински е — намръщи й се Сигимор.

— Забелязах.

Щом се съвзе от шока си, че е учена жена, Сигимор се почувства обиден от начина, по който тя четеше внимателно всеки параграф.

— Няма причина да го четеш толкова внимателно, или смяташ, че ще се опитам да те измамя?

— Не, разбира се, че не, но Питър винаги е казвал, че човек трябва да прочете документите много внимателно, преди да ги подпише. Казваше, че без значение колко честен е един човек, без значение колко много му вярваш, нужна е само една грешка в изписването или една неясна фраза, за да промени цялото звучене на договора. Освен това ми е казвал, че без значение дали ти или някой от мъжете никога не бихте се възползвали от тази грешка, това не значи, че друг не би го направил.

Моменталното й уверение, че не се съмнява в честността му, успокои гордостта на Сигимор. Освен това беше съгласен с урока, който Питър бе дал на сестра си. Начинът, по който Лиъм и Уилям бяха измърморили съгласието си, му показва, че съветът е бил много мъдър. Тя нямаше как да знае колко прецизен е Лиъм, щом се стигне до съставяне на договори. Когато тя започна да пише името си, той се наведе над рамото й, за да гледа и очите му се разшириха.

— Джолийн Арделис Магдален Исабеу де Лейси Джералд Камерън? Името ти е по-голямо от теб самата — промърмори той.

— Майка ми е счела за нужно да уважи всичките си роднини — отвърна Джолийн. — Горкият Питър също бе засегнат. — Тя се усмихна нежно към Рейнард. — Той се подsigури жена му да не бъде покосена от същия импулс. Рейнард е кръстен само на двамата си дядовци и толкова. Затова е Рейнард Хенри Джералд. Някои от роднините ни не одобриха решението, смятайки, че едно толкова късо име е... ами, прекалено обикновено. Питър обичаше да казва, че много малко ще го смятат за обикновено, особено след като Рейнард достигнеше възрастта да добавят граф на Дръмуич след името му, заедно с барон на Кингсли, която титла също е негова.

Сигимор погледна към малкото момченце, което бавничко обикаляше около мъжете, събрани в църквата.

— Това е доста голямо бреме за крехките рамене на момчето.

— Да, и ще става все по-голямо с имотите от семейството на майка му и още няколко титли, и ако някой от роднините ѝ скоро не се сдобие със син, всичко това ще се падне на него.

— Но Харолд не може да получи тях, ако момчето умре, нали?

— Не, той няма кръвна връзка с роднините на майка му. Не съм сигурна дали е наясно с всичко, което един ден може да бъде на Рейнард. Ако знае това, може да промени тъмните му планове спрямо племенника ми. Като негов настойник ще има достъп до всички богатства, които Рейнард може да наследи. Обаче може и да знае колко е важен Рейнард за семейството на майка му, тъй като ми попречи да им изпратя вест, както ми попречи да изпратя вест на собствените си роднини.

— Настойникът на Рейнард трябва да бъде избран много внимателно.

— Така е, но аз нямам думата по този въпрос.

— Е, не е нужно да се тревожим за това точно сега.

Тя кимна и проследи с поглед Сигимор, който отведе свещеника настрана, за да говори с него. Беше ѝ трудно да повярва, че вече е омъжена. Не бяха разменили никакви пръстени и нямаше да има никакво празненство. След няколко минути отново щяха да са по конете и да яздят, докато слънцето залезе. Дори не бе сигурна дали ще има легло, където да прекара първата си брачна нощ.

Тогава братът и братовчедите на Сигимор я обградиха, приветствайки я в семейството им и давайки ѝ няколко доста сърцати целувки. Веселието им започна да прогонва объркването ѝ и нотката на тъга, от която досега не бе успяла да се отърси. Точно когато Лиъм я прегърна и я целуна по устните, тя усети една силна ръка да се обвива около китката ѝ. Изненада се, когато беше издърпана от обятията на Лиъм.

— Дръж си устните далеч от съпругата ми! — заяви му Сигимор, като я хвана по-здраво и я изведе от църквата.

— Просто я приветствах в семейството — отвърна ухиленият Лиъм. — Стар обичай е да целуваш булката.

Сигимор направи един доста груб коментар за това какво може да направи братовчед му с обичая си. Джолийн почувства, че се изчервява, макар да опитваше да сподави смеха си. Новият ѝ съпруг очевидно изпитваше собственически чувства. Не беше истинска индикация за дълбоки чувства, но като към това добавеше и желанието, което той изпитваше към нея, Джолийн почувства лъч надежда за бъдещето им.

След като ѝ помогна да нагласи Рейнард в одеялото му, Сигимор я вдигна върху коня, взе ръката ѝ в своята и се намръщи.

— Една булка трябва да има пръстен.

— Няма значение — каза тя. — Докато Харолд е по петите ни, това не е чак толкова важно.

— Ще ти взема пръстен, веднага щом пристигнем в Дъбхайдленд.

Той целуна пръста ѝ, върху който би трябвало да постави брачната халка, и се насочи към собствения си кон. Джолийн вътрешно поклати глава. Никога не би си помисляла, че Сигимор може да се тревожи за подобно нещо, но очевидно бе именно така. А всички смятаха, че жените са трудни за разбиране, помисли си развеселена тя и подкара коня си, така че да се изравни с неговия. Докато язدهа, Джолийн се надяваше, че ще може да поразсъждава върху сложните проблеми, които имаха пред себе си, и ако имаше късмет, нямаше да мисли през цялото време за предстоящата им първа брачна нощ.

Младата жена се загледа в новия си съпруг и направи всичко по силите си да не си глътне езика. Спряха в едно село малко преди слънцето да залезе. Сигимор беше много ефективен в това да им осигури стая, баня и храна, както и да убеди брат си Тейт да се грижи за Рейнард през цялата нощ. Изкъпаха се, вечеряха и след като се преоблече в нощницата си, се покатери на леглото. Сега Сигимор стоеше пред постелята им, подготвяйки се да дойде при нея под завивките и бе напълно гол.

Тя не бе сигурна накъде да гледа. В съпруга ѝ имаше прекалено много за гледане. Тъй като никога не бе виждала напълно гол мъж преди, тя изпитваше любопитство, но за нещастие, то не успя да потуши нервността ѝ. Точно този гол мъж възнамеряваше да се качи на леглото и да консумира брака им. На Джолийн ѝ се искаше да знае точно как ще направят това. Имаше чувството, че огромната издутина

на слабините му ще играе ключова роля, и това бе повече от обезпокоително.

Обаче той бе красив, трябваше да му го признае, докато оглеждаше тялото, внимавайки да не поглежда към слабините му. Целият бе покрит с гладки, стегнати мускули, а тялото му бе с много добри пропорции. Имаше много малко косъмчета, покриващи гърдите му. Тънка пътечка от тъмnochервени косъмчета преминаваше до пъпа му, а надолу започваше да се разширява, докато не завърши в гъсто обрасли къдрици около онази издатина. Тя бързо погледна дългите му, добре оформени крака, и забеляза, че косъмчетата, които ги покриваха, бяха по-светли. Джолийн се насили отново да погледне към слабините му и се изчерви силно. Не ѝ изглеждаше толкова заплашителен, когато се притискаше към нея, докато се прегръщаха, но пък тогава беше напълно облечен. Със сигурност не беше такъв, докато се разхождаше по цял ден, нали? Беше сигурна, че ако е така, досега щеше да го е забелязала.

Сигимор въздъхна, докато усещаше как става все по-твърд под погледа на Джолийн. Знаеше, че е девствена, че трябва да бъде внимателен и да се отнесе нежно с нея, докато са в леглото. Но, както изглежда, беше не просто девица, а силно закриляна такава. Имаше неприятното чувство, че вероятно ще му се наложи да ѝ обясни какво предстоеше да се случи. Освен това тази задача щеше да изисква много повече търпение и внимание, отколкото той притежаваше. Но наградата си заслужаваше, увери се той и пристъпи към леглото.

— Какво е това? — попита той и започна да развързва ризата ѝ.

— Нощна риза — отвърна тя. — Нещо, което жените носят под роклите си. Нали имаш някакъв опит в това. Никога досега ли не си... — Тя не успя да довърши, тъй като той издърпа ризата през главата ѝ.

— Една съпруга не трябва да носи риза в леглото — каза той, хвърляйки дрехата настрани. — Съпругите отиват в леглата на съпрузите си голи.

— Тогава защо някои жени харчат купища монети за нощни ризи от коприна и с панделки? — попита тя.

— Никога не съм разбирал това. Предполагам, че искат да покажат на мъжа си, че имат интерес към него. А след това и двамата пак се озовават голи.

Джолийн намери това доста удивително. Лежеше в леглото гола, с един огромен, също така гол мъж, и се опитваше да не се изкикоти. Сигимор се държеше възмутително и по веселия блясък в очите му, тя осъзна, че той го знае много добре. Отказваше да го окуражава, като се разсмее.

— Момиче — каза той тихо и нежно целуна устните ѝ, — няма да те нараня. — Но след миг направи гримаса. — Е, може би малко, но това е естественият път на нещата. Не мога да направя нищо по този въпрос. Обаче така ще е само първия път. Разбираш ли?

— Нито дума. — Той изглеждаше толкова объркан, че тя не сдържа усмивката си. — Съжалявам. Мисля, че съм била много, прекалено много закриляна. Тъй като никога не съм била на крачка от брака, никога не са изпращали жена при мен, която да ми каже какво се случва в брачното легло. Мисля, че най-доброто решение в случая е просто да действаш, а аз ще следвам примера ти.

— Това звучи като план.

На Сигимор му се искаше просто да я гледа, да запомни всяка извивка на слабото ѝ тяло. Искаше му се да вкуси тази мека, бледа кожа, от устните до пръстите на краката ѝ и след това обратно. Имаше много неща, които искаше да направи с нея, сега, след като бяха заедно в леглото, но задоволяването на тези негови желания щеше да почака. Този първи път щеше да отнеме невинността ѝ, трябваше да внимава със скромността ѝ, докато се опитва да разпали страстта ѝ. Надяваше се само да успее да я разгорещи така, че когато разкъса бариерата на моминството ѝ, да бъде възможно по-безболезнено.

Той я целуна и продължи, докато тя не се вкопчи в него. Сигимор мълчаливо благодари на Господ, че съпруга му му отвърща по този начин, и че кръвта ѝ се сгорещи толкова бързо, колкото и неговата от целувката ѝ. И той безпощадно се възползва от това. Бавно започна да я милва и целува до мига, в който усетеше, че тялото ѝ се стяга. В момента, в който прецени, че е готова за следващата стъпка, той се замоли да успее да намери още нещо, което ще разпали страстта ѝ също толкова бързо и силно, тъй като не бе сигурен колко дълго ще издържи на тази игра.

Джолийн зарови пръсти в гъстата му мека коса, когато той се наведе, за да целуне гърдите ѝ. Беше изненадана, че мъж, голям и силен като Сигимор, може да я докосва с такава нежност. Изглежда

нямаше нито една частица от тялото ѝ, която да не бе стоплена от горещото му докосване. Някои части от нея дори изпитваха болка и тя бе сигурна, че причината е копнежът ѝ той да ги докосне. Когато той близна кожата между гърдите ѝ, докато милваше с длани зърната ѝ, тя издаде звук, който много приличаше на стон.

— Сигимор — прошепна тя, долавяйки молбата в гласа си, макар да не бе сигурна, какво желае. — Трябва ли да копнея?

Той чувстваше кожата ѝ под ръцете ѝ, вкуса ѝ в устата си и чуваше нежните ѝ стонове, които го примамваха да изгуби контрола си. Не беше сигурен дали би могъл да провежда разговор, а още повече да отговаря на въпроси, особено след като бе открил колко чувствителни са красивите ѝ гърди. Вдигайки ръце, той започна да масажира леко твърдите, малки розови зърна, които красяха гърдите ѝ. Усети как през него преминава тръпка заради този знак за страстта ѝ.

— Да, трябва да копнееш — отвърна той. — Аз също копнея. И знам за какво.

Очите на Джолийн се разшириха почти болезнено, когато той обви с устни едното твърдо връхче. Цялото ѝ тяло се изви, търсейки неговото. Усещането на езика му, милващ това болезнено местенце, я накара да се вкопчи в него. Когато я засмука, тя усети действията му с цялото си същество. Заглушените думи на ласкателство и окуражаване, които той изрече срещу кожата ѝ, докато пируваше с гърдите ѝ, бяха почти неразбираеми за замаяния ѝ мозък, и все пак я възбудиха също толкова силно, колкото и целувките му. Тя се сгърчи от удоволствие, когато той помилва корема ѝ. Опита се да отвърне на ласката с ласка, но някак той успяваше да избяга от докосването ѝ всеки път, щом опиташе да отдалечи ръце от гърба или раменете му. През тялото му преминаваха силни тръпки, а знанието, че тя е причината за тях, все повече усилваше желанието ѝ.

Тогава той плъзна ръка между бедрата ѝ и цялото ѝ тяло се стегна протестиращо.

— Сигимор?

— О, моя мъничка съпруго, това е позволено. Не можеш ли да усетиш как тялото ти приветства докосването на съпруга ти?

Сигимор усети как тя се отваря за него, докато я милваше и бавно проникна с един пръст в нея. Това едва не го довърши. Горещото, влажно усещане на плътта ѝ едва не го накара да свърши

върху чаршафите като неопитен хлапак. Той се вкопчи отчаяно в остатъците от контрола си и я целуна, докато вкарваше и изкарваше пръста си от нея, подготвяйки я за себе си възможно най-бързо. Още веднъж благодари на Господ, че жена му се оказа толкова страстна жена.

Молейки се да е разчел правилно знаците ѝ, Сигимор започна бавно да съединява телата им. Той стисна зъби срещу болезнената нужда да се тласне силно в нея. Начинът, по който бе обвинила малките си ръце около него, бавно изцеждаше контрола му. Той почувства как женствеността ѝ поддава пред него и застина, за да позволи на тялото ѝ да се съвземе от нашествието му. Той бе толкова съсредоточен върху нуждата да се въздържа, че му отне няколко мига да осъзнае, че бе отнел девствеността ѝ по-скоро лесно, отколкото трудно, и че тя само се бе задъхала тихо от болката, която я прониза.

— Свършихме ли? — попита Джолийн, вътрешно надявайки се, че ще има нещо повече от това, тъй като копнежът в нея все още не бе заситен. — Каза, че ще боли, но не беше толкова зле.

Ако имаше сили за това, щеше да се засмее.

— Не, не сме свършили. Имаш късмет, съпруго. Портите, пазещи невинността ти, не бяха толкова здраво заключени.

Той започна да се движи в нея и Джолийн загуби желанието и способността си да говори. Тя се вкопчи в него, бързо нагаждайки се към ритъма му. Усети, че цялата болка и копнеж от тялото ѝ бавно се сви на възел, съсредоточавайки се там, където се съединяваха телата им. Точно когато смяташе да му заповяда да стори нещо по въпроса, възелът изчезна, изпрацайки вълни от удоволствие през цялото ѝ тяло. Тя бегло осъзнаваше, че Сигимор се тласна още няколко пъти в нея, след което извика името ѝ, застина, потрепери и изпълни утробата ѝ с топлина. Все още заслепена от преживяното, тя обви силно ръце около него и притисна тялото му, което трепереше също толкова силно, колкото и нейното.

Беше все още замаяна, когато няколко минути по-късно той се откъсна от прегръдките ѝ, за да се върне след миг с мокра, студена кърпа, за да почисти следите от страстта им. Когато се качи отново на леглото и я взе в прегръдките си, тя се сгуши в него. Начинът, по който милваше гърба ѝ, я накара да въздъхне сънено.

— Консумирането на брака ни не беше толкова голямо изпитание, колкото очаквах — промърмори тя, почувствала нужда да заспи.

Сигимор се ухили и я целуна по главата, когато усети как тялото ѝ се отпусна срещу неговото. Беше извън себе си от задоволство, че е успял да я накара да изпита такава наслада още първия път, но... думите ѝ, че не е било изпитание? Да отнеме девствеността на малката си жена бе най-трудното и най-изтощителното нещо, което бе правил в живота си. Освен това се бе оказало и най-огромното удоволствие, което бе познавал в живота си. Прегръщайки я сънено, той се помоли тя да се възстанови бързо. Скоро съпругата му щеше да открие, че има един много ненаситен съпруг.

ГЛАВА 9

Джолийн се събуди сама. Огледа се из спалнята, но не видя никакъв знак от Сигимор. За един кратък миг се зачуди дали не е сънувала всичко, което се случи миналия ден... и нощ. Но тогава, когато замайването от съня изчезна напълно, тя се засмя на глупостта си. Ако леката болка в тялото ѝ бе някакво доказателство, тя не просто се беше омъжила за Сигимор, а вече беше негова истинска съпруга.

И би трябвало да се събуди от целувките на новия си съпруг, вместо от студеното легло, помисли си тя леко намусено, докато се измъкваше от постелята и навличаше ризата си. Беше доста изнервящо, ако не друго. Когато отиде зад паравана, за да се облекчи и измие, разумът ѝ се върна. С Харолд, който ги преследваше, нямаше време за малки жестове или гушкане, които един съпруг би могъл да осигури на булката си. Позволявайки ѝ да спи до зазоряване само по себе си беше подарък, особено като се имаше предвид колко решен е Сигимор да ги отведе в безопасност зад стените на Дъбхайдленд.

Вдигайки роклята си, сбърчи нос при силната миризма на коне и реши, че не може да я облече върху току-що измитото си тяло. Бързо я изпра в легена с водата, с която се бе изкъпала, и я метна на малкия стол пред огнището. Точно посегна да извади чиста рокля от чантата си, чу ключалката на вратата и скочи в леглото, завивайки се до брадичката. Сигимор влезе вътре, понесъл поднос с храна и питиета.

— Ах, ето това е гледка, която един съпруг винаги би искал да види — каза Сигимор и затвори вратата след себе си, пристъпвайки към малката надрана масичка до леглото, за да постави на нея подноса. — Много е приятно да открие жена си гола и очакваща го в леглото.

За миг в Джолийн пламна гневен пламък, но тя го потуши. Вече започваше да се учи да забелязва един точно определен поглед, който се появяваше в очите му, когато казваше възмутителни неща. Определено сега виждаше този поглед. Тя подозираше, че зад думите му има много истина, но знаеше, че го е казал нарочно, с цел да се пошегува с нея, и сега чакаше отговора ѝ.

— Е, точно тази съпруга е по-заинтересована от хляба и сиренето, които си й донесъл — заяви му тя.

— Да, най-добре е да хапнеш нещо. Ще имаш нужда от силата си. — Той постави подноса в скута ѝ.

Толкова с опита ѝ да го победи в словесна битка, каза си тя, докато си взимаше хляб, и една не се задави, когато той започна да се съблича.

— Какво правиш?

— И аз се събличам гол.

Тя отпи голяма глътка от студения сайдер, а дъхът сякаш бе засегнал в гърлото ѝ, докато го гледаше как се съблича.

— Нямах никакъв свян, нали?

— Почти никакъв. Но достатъчно, че да не посрамвам себе си пред света и пред Светата майка. Забеляза, че се бях облякъл, когато слязох долу за храна, нали?

— Много внимателно от твоя страна. Разбира се, подозирам, че жените от селото са разочаровани от въздържанието ти.

Нямаше как да не се засмее, щом забелязала леката руменина на бузите му. Липсата на скромност у Сигимор очевидно не се дължеше на суетата му. А би трябвало да е суетен, помисли си тя, докато го оглеждаше, игнорирайки топлината, която загрея бузите ѝ. Сигимор беше прекрасен представител на мъжката част от човечеството. Насочвайки погледа си към слабините му, докато той сваляше последните си дрехи, реши, че тази част от него не бе толкова шокираща, колкото бе миналата нощ. Тази сутрин той просто си висеше, вероятно почивайки си. Джолийн тъкмо реши, че от нерви ѝ се е видял по-голям, отколкото бе в действителност, когато той започна да расте пред погледа ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато членът му бързо стана точно такъв като миналата нощ, което я разтревожи и заинтригува едновременно.

Сигимор сподави смеха си при вида на изражението ѝ, докато членът му ставаше все по-твърд пред погледа ѝ.

— Дръж подноса по-здраво, съпруго!

Отърсвайки се от омаята при гледката на тялото му, Джолийн сграбчи здраво подноса, когато той се покатери на леглото до нея. Съпругът ѝ издърпа ленения чаршаф, който покриваше гърдите ѝ, и покри с него скута си. Джолийн беше сигурна, че той го направи

умишлено, но имайки предвид, че дългата ѝ коса я покриваше добре, успя да прогони, поне отчасти, неудобството си. Кривата усмивка, която ѝ отправи, докато си взимаше от хляба и сиренето, му спечели най-смръщения ѝ поглед. Той може и да не страдаше от пристъпи на свенливост, но тя не можеше просто така да загърби цял живот нравоучения. Джолийн подозираше, че много хора биха били шокирани от това, че двамата със Сигимор са голи в леглото въпреки обстоятелството, че бяха венчани. Започваше да мисли, че фактът, че не бе получила съвети за брачното ложе от някоя матрона, май е за добро.

— Кога тръгваме?

— По-късно. След обед — отвърна той. — Изпратих момчетата навън, за да видят дали могат да открият къде се намира Харолд.

Джолийн се усмихна на начина, по който Сигимор нарече огромните силни мъже Камерън „момчета“, но започна да се тревожи за племенника си.

— Къде е Рейнард?

— С децата на съдържателя и Дейвид, който го наблюдава и ни пази гърба. Той не е добър в проследяването като останалите, но е много добър като пазач. Често казва, че може да подуши опасността във въздуха.

Сигимор полегна на една страна, подпря се на лакът и бавно прокара пръсти по гръбнака на Джолийн. Той се усмихна, когато тя потръпна и цялата настръхна, сякаш ѝ бе студено. Целуна я по тила, докато милваше талията ѝ. Като зацелува гърба и раменете ѝ, опиянявайки се от вкуса на нежната ѝ кожа, той прокара ръце под косата ѝ и обгърна внимателно гърдите ѝ. Използвайки пръстите и дланите си, той се заигра с тях, докато зърната им не се притиснаха твърди към ръцете му, нещо, което се случи с блажена бързина.

Джолийн въздъхна протестиращо, когато той се откъсна от нея, и примигна изненадано, когато неочаквано Сигимор се оказа пред нея. Той взе подноса и го остави на масичката.

— Сутрин е — възкликна тя, когато Сигимор я бутна по гръб и отметна чаршафа настрани.

— Да, а аз имам силна нужда да те видя цялата на дневна светлина — заяви ѝ, надвесвайки се над нея.

Горещината на неудобството скоро се превърна в горещина от желание под погледа му. Тя знаеше, че е дребна жена и ѝ липсваха апетитните извивки, които мъжете очевидно харесваха. И все пак начинът, по който я гледаше Сигимор, я караше да се чувства чувствена, желана, дори красива. Докато целуваше и ближеше тялото ѝ, тя милваше гърба и раменете му. Една нощ в обятията му я бе превърнала в безсрамна жена, помисли си тя развеселена.

Когато плъзна ръка между бедрата ѝ и я погали, Джолийн се стегна само за миг, преди да приеме докосването му. Усещанията, които събуждаше в нея, бяха едновременно плашещи и невероятни. Освен това беше леко притеснително, защото въпреки че сега бе неин съпруг, двамата се познаваха едва от няколко дни. Тогава той плъзна пръсти в нея и вече не я бе грижа колко малко знае за него. С докосването си я караше да се чувства дива и свободна и скоро тя се заизвива в обятията му, а тялото ѝ безмълвно молеше за удоволствието, което знаеше, че той може да ѝ даде. Джолийн осъзна, че жадува за единението на телата им, че иска да го почувства отново в себе си, но не можеше да измисли подходящите думи, с които да го каже.

— Толкова добре ми отвърщааш, съпруго — каза Сигимор, докато вкусуваше устните ѝ с леки целувки. — Толкова гореща, толкова влажна, толкова приканваща.

— Изглеждаш доста бавен в желанието си да се отзовеш на поканата — каза тя, а гласът ѝ бе дрезгав и накъсан. — Мисля, че си играеш с мен.

— И със себе си, но очакването прави удоволствието по-интензивно.

— Не съм сигурна, че бих могла да издържа нещо по-интензивно, отколкото е сега.

— Нито пък аз.

Тя извика от удоволствие и лека изненада, когато той проникна силно в нея. Сигимор притисна чело в нейното и затвори очи, оставайки напълно неподвижен. Джолийн се зачуди дали и той като нея просто иска да се наслади и да запомни този момент. Тя обви здраво тялото си около неговото и отвори очи, за да погледне в неговите. Желанието, затъмнило прекрасния цвят на очите му, я накара да се възбуди още повече.

— Създадена си за това, моя Джолийн — каза той, започвайки да се движи. — Създадена си за мен. Идеалното допълнение за мен — прошепна той срещу устните ѝ, преди да я целуне.

Движенията на езика му имитираха тласъците на тялото му, карайки я да полудее от нужда. Тя плъзна ръце по гърба му и се вкопчи в твърдите му задни части. Извиваше тялото си към него, стискаше го с ръце, безмълвно го окуражаваше да проникне по-дълбоко, да се движи по-бързо, да стори нещо с нарастващата нужда в нея.

Сигимор усети как тялото ѝ трепна под неговото. Звукът от страстния ѝ дрезгав глас, викащ името му, усещането на петите ѝ, притиснати силно в задната част на бедрата му, и начинът, по който тясната ѝ женственост го обгръщаше, го накара да открие облекчението само секунда, след като го достигна и тя. Той се срина върху нея, успявайки да легне леко встрани, за да не я смаже под тежестта си.

Страстта, която му даряваше, беше удивителна. Но колкото и силно да я желаше, и въпреки начина, по който тя пламтеше от целувките му, никога не бе очаквал удоволствието да бъде толкова силно, нито удовлетворението толкова голямо. И със сигурност не бе очаквал страстта ѝ да се сравнява по сила с неговата. Когато се бе събудил тази сутрин, бе започнал да мисли за моментите, които бяха споделили миналата нощ. За напрежението от това, че ѝ бе отнел девствеността, както и знанието, че беше първият мъж, който я е притежавал, и дори, че е чакал с дни този момент. Сега обаче знаеше и друго — усещането, че са създадени един за друг, беше много по-силно. Сигимор не бе сигурен дали Джолийн осъзнава значимостта на случващото се помежду им. Щеше да му се наложи да помисли сериозно как да я накара да разбере, че страстта, която споделяха, беше много рядко срещана и какво значи това. Той реши да стане от леглото и да вземе кърпа, с която да почисти и двамата им.

Тялото на Джолийн бе толкова натежало от омаята, която бяха споделили, че едва имаше сили да премигне, докато той нежно прокарваше кърпата между бедрата ѝ. Когато се качи отново на леглото и я взе в прегръдките си, тя се настани върху него. Не можеше да реши дали е добре, че той може да се възстанови по-бързо от нея след страстното им изживяване. Макар че това можеше да се дължи на факта, че той е по-едър и по-силен от нея, както и по-привикнал към

страстта, но не можеше да прогони мисълта, че не изпитва толкова силно и пълно задоволство като нея. Когато я целунеше и докоснеше, всяка част от нея реагираше... сърцето, ума, тялото ѝ. Мразеше дори самата мисъл, че той ѝ отвръща само с една част от себе си, без значение колко удоволствие ѝ доставяше тази част.

— Не мога да повярвам, че го направихме посред бял ден — промърмори тя.

Сигимор се ухили.

— На дневна светлина, в тъмнината на нощта, под пълната луна, на пода, на масата в голямата ми зала, в стола... Ох! — Той улови малкия ѝ юмрук и целуна кокалчетата ѝ. — Тревожиш се за нищо. Благодаря на Господ, че не знаеше какво се случва между мъжа и жената, и никоя от жените около теб не е дошла да пълни главата ти с простотии колко студено трябва да бъде брачното ложе, каквото вероятно е нейното.

— Мислиш ли, че някоя от тях би направила такова нещо? Звучи толкова грубо.

— Може и да не съм честен спрямо всички, но като се замисля за някои неща, които съм чувал от други момичета, не мога да се отърся от мисълта, че по-скоро съм прав и не греша.

— Откъде знаеш какво са им казали?

— От сестра ми Илса. Беше научила доста неща, когато една от приятелките ѝ се омъжи. Жената, която инструктирала приятелката ѝ, бе решила, че няма да навреди и Илса да чуе. Заявила им, че никога няма да чуят цялата истина от роднините си. Жената им казала, че всички мъже сме похотливи прасета и че ще ги излъжем, ако въобще им кажем нещо. Е, Илса не оценила факта, че жената ни нарекла така, тъй като не вярва, че някога бихме я излъгали за каквото и да е било.

Джолийн се замисли над това за миг и кимна. Беше ѝ трудно да си представи какво ли е едно момиче да бъде отгледано от, както изглеждаше, орда твърди мъже. И все пак, след като бе поопознала Камерън, тя можеше да разбере защо момичето се е обидило и пълното ѝ доверие, че не биха я излъгали.

— Затова тя дойде при мен и направо ме попита — продължи той.

Повдигайки глава от гърдите му, тя го изгледа шокирано.

— Тя е попитала *теб* за тези неща?

— Кой друг би могла да попита? Аз се грижех за нея, откакто беше малко момиченце. На девет или десет години. Да, макар след смъртта на майка ѝ баща ми да се ожени повторно, новата му жена не изпитваше особен интерес към това да се грижи за децата, които са му родили други жени. Истината е, че баща ми не е имал голям късмет с жените си. И четирите, макар да са били много плодовити, не бяха особено добри майки.

— О, това е много тъжно. Макар че си спомням много малко за майка си, не бих казала, че това, което си спомням, е било неприятно. Тя винаги беше съсредоточена върху това, което баща ми правеше или не правеше, за да ми обръща внимание.

— Някои жени вярват, че точно за това са бавачките, нали?

Замисляйки се за жените, които познаваше и за това как те се отнасяха с децата си, Джолийн беше принудена да се съгласи.

— Е, какъв е бил съветът, който толкова е разстроил сестра ти?

Докато нежно милваше гърба ѝ и се наслаждаване на наново пробуждащата му се страст, Сигимор отговори:

— Жената им разказала за физическата част и нищо повече. Но тъй като израсна измежду многото си братя и братовчеди, Илса не беше толкова строго закриляна като теб. Това, което ѝ казала жената, я разстроило.

Джолийн сложи ръце на бузите му и го погледна.

— Започвам да подозирам, че умишлено избягваш да ми кажеш.

— Ами, не съм сигурен, че искам да чуеш тези женски правила. Може да ги вземеш присърце.

— Мисля, че вече е малко късно за това. И събуди любопитството ми. Какво е казала?

— Да не се събличат голи.

Тъй като скромността бе дълбоко вкоренена в сърцето и ума ѝ, Джолийн подозираше, че може да опита да се подчини на това правило, но имайки предвид колко беше прекрасно да усеща голата му кожа до своята, бе сигурна, че ще се провали.

— Не, колкото и да се изчервявам, харесва ми да бъда гола с теб. Следващото?

Сигимор започна да се успокоява, а чувството, че не бива да споделя това с нея, започна да изчезва.

— Никакви докосвания над или под кръста — каза той и плъзна ръка през талията ѝ и надолу, за да обгърне дупето ѝ. Усещането от меките полукълба, които изпълваха дланите му, и движенията на съпругата му, предизвикани от ласките му, изпълниха душата му с наслада. — Трябва да е много тъмно и единият от двамата трябва да остане над завивките. Освен това щяло да бъде добре, ако жената затваря очи, за да не види нито частица от тялото на съпруга си. Няколко целувки били позволени, но трябвало да държи устните си здраво стиснати, защото една лейди не може да си позволява волности с език.

— О, за бога! — промърмори Джолийн и дори не ѝ се искаше да си помисля колко много би загубила, ако някой ѝ беше дал подобни съвети. — И какво трябва да прави съпругата?

— Да търпи.

Джолийн поклати глава с недоверие и отрицание. Ако на всички булки се даваха подобни съвети, не беше чудно, че толкова много бракове си оставаха студен съюз за пари, земи и сила. За миг тя се почувства глупаво, задето очакваше от Сигимор много повече от страст. Поне можеха да споделят това. Тогава обаче вътрешно поклати глава, отхвърляйки мисълта. Нямаше лошо да желае възможно най-добрия съюз. Надяваше се, че и съпругът ѝ ще го иска. Джолийн се боеше, че вече изпитваше силни чувства към този мъж. Това с лекота щеше да обясни защо се чувстваше толкова полудяла от желание и знаеше, че дори да ѝ бяха казали всичките тези нелепи правила, тя щеше да наруши всичките. Испита съжаление към жените, които живеят по тези твърди правила, и макар да са запазили скромността си, те бяха изгубили много повече, отколкото бяха спечелили.

Това, което по-възрастните жени, тези, които би трябвало да са по-мъдри, трябваше да кажат на младите булки, бе как да подклаждат страстта и уважението на съпруга си и как да спечелят любовта му. На нея определено нямаше да ѝ е излишен подобен съвет. Фактът, че тя копнееше толкова Сигимор да се интересува от нея, дори да я обича, показва на Джолийн, че вече бе затънала дълбоко, дори да не можеше да даде точно име на чувствата си.

— Е, момиче, склонна ли си да потърпиш отново? — попита Сигимор, целувайки шията ѝ.

Доволна, че е разсеяна от мислите си, тя простена от удоволствие, когато той ухапа ухото ѝ.

— Щом се налага — заяви тя измъчено.

— Закле се да ми се подчиняваш.

— Мисля, че по-скоро измърморих тази част с възможно най-неразбираеми думи.

Сигимор тъкмо щеше да възрази, когато се почука на вратата и Дейвид извика името му. Беше впечатлен от бързата реакция на Джолийн. Тя скочи от леглото, преди да успее да се отдръпне от нея, и хукна към паравана, грабвайки пътьом дрехите си. Сигимор obu долните си гащи и извика на Дейвид да влезе.

— Харолд пътува насам — обяви Дейвид, нахълтвайки в стаята.

— Лиъм, Тейт и Маркърс току-що донесоха новината.

Проклинайки на висок глас, Сигимор започна да се облича.

— Колко е близо?

— Лиъм отиде да доведе конете, докато другите събират вещите си.

— Върви! — нареди Сигимор. — Вземете момчето и тръгвайте веднага. Яздете към Скарглас. С Джолийн ще дойдем там. Казах, тръгвай! — извика той, когато Дейвид отвори уста, за да възрази.

Джолийн се запрепъва иззад паравана, опитвайки се да намъкне долната си риза, когато чу Дейвид да излиза.

— Сигимор... — започна тя.

— Не, момиче, не спори с мен. Дори да бързаме, ще ни трябват няколко минути, за да потеглим. Фактът, че Лиъм се върна и веднага започна подготовка за тръгване значи, че Харолд е много близо. Ако останалите потеглят сега, има шанс да напуснат селото, без да бъдат забелязани. Няма време да научаваме колко близо е братовчед ти или защо Лиъм препира толкова много. Предполагам, че бързането му се дължи на факта, че Харолд сега е с *всичките* си мъже. Ако имаме късмет, ние също може да успеем да избягаме, без да ни видят. Ако не успеем, поне ще отдалечим англичаните от останалите. Да, може да изтощим и себе си, и конете му, докато го караме да ни следва, но така ще се подсигурим, че детето е на сигурно място в Скарглас. Харолд няма да успее да мине през братовчедите ми Макфингал. — Той пристъпи, за да ѝ помогне да се облече.

— Сигурен ли си за това? — попита тя, борейки се със страха си. — Харолд доказва, че е по-бърз и по-умен, отколкото очаквахме. О, наясно съм, че е хитър и лукав, но мисля, че бихме могли да го надбягаме.

— И ще го направим. — Той сплете косата ѝ, докато тя закопчаваше роклята си. — Имай ми доверие за Макфингал. Няма време да ти разкажа за тях точно сега, но братовчедите ми много добре знаят как да се пазят от врагове. Колкото до хитростта, малко биха могли да ги надхитрят. Могат да откраднат тяло от ковчег, докато горките роднини на мъртвеца все още носят ковчега към гробището.

— Не мисля, че подобно сравнение ще ме направи нетърпелива да се запозная с тях.

Сигимор грабна вещите ѝ, хвана я за ръка и тръгна към вратата.

— Може и да са малко странни, но са добри хора.

Съпругата на съдържателя ги чакаше в подножието на стълбите и даде на Джолийн мях с вино и малка торба с храна.

— Конете ви са готови и ви чакат до задната врата на кухнята.

— Ако един англичанин пита за нас... — започна Сигимор.

Жената скръсти ръце на щедрия си бюст.

— Пфу, сякаш бих казала на някой дръпнат сасенак как да хване няколко здрави, смели момчета. Я се стегни! Хубавите момчета с теб вече ми платиха прескъпо. Тръгвайте вече! — Тя размаха ръце и ги забута към вратата.

Сигимор задърпа Джолийн, карайки я почти да тича, а тя даде най-доброто от себе си да не изостава от него и да не се спъне по пътя. Конете чакаха точно там, където беше казала жената. Сигимор завърза вещите им на седлото, докато Джолийн се качваше на гърба на коня си. Тя се подготви за трудната езда, която ги очакваше. Беше добър ездач и бе убедена, че ще поддържа темпото на Сигимор. Това, в което не бе убедена, бе способността си да издържи на тежката езда. Дори след дни пътуване и начина, по който я бяха калили изминалите дни, тя се тревожеше, че може да забави Сигимор, ако им се наложеше да се надбягват с Харолд прекалено много време.

След като яхна коня си, Сигимор я поведе към криволическия, притихнал път извън селото. Тя го забеляза, че се оглежда внимателно, докато язدهа, и осъзна, че търси Харолд и хората му. Когато стигнаха до мястото, където единственият им шанс бе да минат по пътя,

минаващ през селото, Сигимор се премести по-близо, за да може да се огледа и в двете посоки. Тихото му проклятие ѝ показва, че е било мъдро от негова страна да изпрати останалите напред.

Младата жена погледна покрай него в посоката, накъдето беше насочил погледа си, и едва не изруга и тя. Англичаните не бяха никак далеч. Дори Харолд да не водеше със себе си дузина тежковъоръжени мъже, би било невъзможно да го пропусне човек. Джолийн бе видяла достатъчно от Шотландия и хората тук, за да знае, че братовчед ѝ може да бъде разпознат като чужденец както по държанието му, така и по дрехите. Освен това той изглеждаше прекалено много като англичанин. Преди да срещне мъжете Камерън, никога не бе осъзнавала колко голяма е разликата между хората в Англия и тези в Шотландия. Всъщност, ако не водеше толкова много силни мъже със себе си, Джолийн бе сигурна, че досега Харолд щеше да бъде нападат, ограбен и вероятно убит още преди дни.

— Е, нямаме никакъв избор — каза Сигимор. — Ще тръгнем бавно, преструвайки се на обикновени пътници, или дори селяни от това село, които си вършат своята работа.

Поглеждайки към огромния мъж до себе си и прекалено разпознаваемия цвят на косата му, Джолийн не се съмняваше, че планът им ще се провали. С наметалото, което я покриваше почти цялата, тя би могла да се изплъзне незабелязано. Обаче огромният червенокос мъж просто нямаше как да бъде пренебрегнат. Тъй като Сигимор не беше глупав, Джолийн знаеше, че той осъзнава колко малки са шансовете им, затова просто го последва бавно на пътя.

— Ако започне преследване — каза Сигимор, — не откъсвай поглед от мен. Не поглеждай назад. Това само ще те забави, а може дори да те събори от коня.

— Мислиш ли, че можем да ги надбягаме? — почувства се длъжна да попита тя.

— Да. Познавам тези земи много по-добре от него или от който и да е мъж, пътуващ с него. Ако ни изпусне от поглед, ще се забави, докато открие следите ни и ни проследи. Знам едно-две места, на които можем да се скрием при нужда. Ако не предположи, че отиваме към Скарглас, ще е много добре.

Джолийн нямаше много надежда за последното, както вярваше на останалото, което каза. Харолд ги преследваше по петите с

ужасяваща упоритост. След като очевидно бе научил къде живее Сигимор, тя подозираше, че е научил още много неща за съпруга ѝ, включително и факта, че Сигимор има роднини в Скарглас. Надяваше се само братовчедите му да са толкова хитри и опасни, колкото твърдеше той.

Яздиха необезпокоявани няколко минути и Джолийн започна да вярва, че късметът им се усмихва. И сякаш този факт реши да я накаже за суетата ѝ, когато зад тях се чу висок вик. Джолийн замръзна, чувайки как Харолд крещи името ѝ и ръси скверни обиди по адрес на Сигимор. Подозираше, че мъжът е забелязал първо леърда на клана Камерън, тъй като беше убедена, че не би могъл да я разпознае, нито пък да я свърже с простото наметало, което носеше. Прогонвайки незначителните въпроси за това как са били разпознати, тя погледна към Сигимор, който тъкмо правеше невъзпитан жест с ръка към Харолд. Когато забеляза, че го гледа, ѝ се ухили и Джолийн имаше неприятното чувство, че Сигимор се наслаждава на всичко това.

— Стой близо до мен, съпруго! — нареди ѝ той и пришпори в галоп.

Сякаш имаше друг избор, помисли си тя, смущвайки коня си, за да го последва, и опитвайки се да игнорира звуците от англичаните, които се втурнаха след тях.

ГЛАВА 10

Студът от сипеция се дъжд започваше да се пропива в костите на Джолийн. Откакто бяха избягали от Дръмуич, имаха голям късмет с времето, макар да подозираше, че някои фермери хич не са били доволни от цяла седмица без капка дъжд да падне от небето, за да освежи посевите им. Предполагаше, че с лошия късмет, който имаше напоследък, трябва да бе изненадана, че не прекараха цялото пътуване, затънали в калта. Единственото добро нещо на лошото време беше, че и Харолд и мъжете му страдаха като тях.

Съпругът ѝ, от друга страна, сякаш не го забелязваше. Той седеше висок и силен на седлото си, а дебелият вълнен плейд, увит около тялото му, бе единственият знак, че е забелязал колко студено и мокро бе станало. Това я дразнеше, тъй като много скоро щеше да се наложи да му каже, че не може да понася повече, и че има нужда от почивка, за да се изсуши и стопли, преди да продължат. Ръцете ѝ бяха прекалено вдървени от студа, за да може да борави умело с юздите.

Бяха спечелили достатъчно преднина пред Харолд, за да не го виждат зад себе си, но тя знаеше, че мъжът все още е по петите им. От време на време долавяше звуците от преследвачите им. Щом Харолд продължаваше да ги следи и в това време, значи беше плашещо упорит и може би малко отчаян. Вероятно братовчед ѝ споделяше мнението на Сигимор, че щом стигнат до Дъбхайдленд, ще бъдат в пълна безопасност. Тогава Харолд със сигурност щеше да е в неизгодна позиция. Джолийн се надяваше, че и двамата мъже са прави, и че зад стените на Дъбхайдленд тя и Рейнارد щяха да намерят безопасността поне за малко. Щеше да има нужда от почивка, или поне от място, където да се възстанови от белодробното възпаление, което без съмнение щеше да получи след този ден.

Изведнъж тя се замисли за Рейнард и се помоли племенникът ѝ да е добре. В момента Харолд може и да не преследваше момчето, но едно толкова променливо време също можеше да е опасно за него. Джолийн прогони страховете си, знаейки, че точно сега не би могла да

направи нищо за него. Освен това имаше пълно доверие в мъжете Камерън, че ще се погрижат за него.

Поглеждайки през дъжда, видя, че докато се бе изгубила в мислите си, Сигимор ги бе отвел дълбоко в хълмовете. Освен това разбра, че ако не е много внимателен, скоро щяха да се озоват на открито, където щяха да се виждат отдалече. Дори и с дъжда, сипец се около тях, тя предположи, че двама ездачи на голия хълм щяха да се забелязват от километри. Въпреки съмнението си за това накъде я води, Джолийн не каза нищо. Въпросът можеше лесно да бъде взет за критика, а той не заслужаваше подобно нещо след всичко, което бе сторил, за да опази нея и Рейнард. Без съмнение имаше план. Просто ѝ беше прекалено студено и бе прекалено изтощена, за да се досети за него.

Сигимор ѝ направи знак да спре и слезе от коня си, но тя не виждаше нищо, освен каменната стена на хълма пред тях. Когато той ѝ помогна да стъпи на земята, тя остана за миг, държейки се за него, докато премръзналите ѝ мокри крака успяха да я задържат права. Искеше ѝ се да се сгуши в обятията му, но тъй като и той беше мокър, тя се съмняваше, че би могла да намери точно сега топлината, от която имаше нужда.

— Сега ще трябва да повървиш малко, момиче, и да водиш коня си — каза Сигимор.

— Пътят пред нас да не би да е прекалено несигурен, за да яздим?

— Да, пътят е неравен, но ще ни изведе от този дъжд. — Той я целуна по челото, преди да се обърне и да сграбчи юздите на коня си. — Мисля, че мястото, на което те водя, ще ти хареса. Стъпвай внимателно. Земята е камениста и хлъзгава от дъжда.

Вътрешно проклинайки, Сигимор поведе Джолийн по тесния каменист път. Проклинаше Харолд, проклинаше времето. Джолийн не се оплака, дори след като заваля, но той знаеше, че е толкова изтощена, и че е на ръба да припадне. Когато я целуна, кожата ѝ под устните му бе леденостудена. Тя бе много по-силна, отколкото бе очаквал, беше се доказала отново и отново, но той знаеше, че вече е на края на силите си. Съпругата му бе опасно премръзнала.

Той я отведе до една пещера, чийто вход бе добре скрит от склона и гъсто обраслата растителност. Тъмнината беше почти

непрогледна. Посягайки към дисагите си, Сигимор извади свещ и кремък. Щом я запали, той се приближи до Джолийн и я огледа.

Беше подгизнала и в още същия миг започна да трепери толкова силно, че чак зъбите ѝ затракаха. Бе сигурен, че слабата светлина не е единствената причина тя да изглежда толкова бледа. Знаейки колко опасна може да е една настинка, той почувства силна тревога, но бързо я задуши. Това, от което имаше нужда тя, бе да бъде обгърната от топли, сухи дрехи, настанена пред голям огън и да ѝ бъде дадена топла храна. Но той не можеше да ѝ осигури нищо от това, докато не стигнеха до Скарглас.

Забелязвайки малка ниша в стената, Сигимор покапа малко восък и закрепил там свещта. След това насочи пълното си внимание към съпругата си. Игнорирайки слабия ѝ протест, свали мокрите ѝ дрехи. Измъквайки риза от чантата си, той я използва да я подсуши, търкайки силно кожата ѝ, за да я сгрее. След като я облече в сухи дрехи, обви две одеяла около нея и я настави пред свещта. Въпреки първоначалния ѝ протест, тя се остави напълно на грижите му и това го разтревожи.

Сигимор отведе конете в далечния край на пещерата и се погрижи за тях, колкото можа, без да смее да свали седлата им. След това смъкна и собствените си мокри дрехи. Макар да не смееше да запали огън, докато не е сигурен, че Харолд не е наблизо, за да види светлината или да усети пушека, той погледна в намазаната с олио кожена чанта, закачена за седлото му, за да провери дали торфа, който носеше, е все още сух. След това извади одеялата, върна се при Джолийн, седна до нея и ги уви около двамата им. Когато я взе в обятията си, забеляза със задоволство, че тя вече не трепери толкова силно, колкото в началото.

— Надявам се, че Рейнард е добре — каза тя, обви ръце около него и се притисна към тялото му, колкото бе възможно.

— За момчето ще се грижат много добре — отвърна Сигимор. — Без да им се налага да бягат от братовчед ти, ще яздят директно към Скарглас. Вярвам, че в момента Рейнард е на топло, нахранен и обгрижен.

— Мислиш ли, че Харолд ще намери това място? — Сега, след като се постопли, Джолийн започна да усеща как страховете ѝ нарастват.

— Не мисля. Тази пещера не е лесна за намиране дори и когато навън времето е слънчево. Братовчед ми Юън ми я показва преди година, когато проблемите между семейства ни изчезнаха. Тук невинаги е мирно, затова искаше да знам всички места, където един мъж може да се скрие от врага.

— Може би трябва да изгасим свещта.

— Не. Светлината е много слаба, а и скоро ще преместя теб и свещта в края на пещерата при конете.

— А след това какво ще правиш? Нали не смяташ да излезеш навън? — Тя се боеше, че той може да реши да рискува живота си по този начин, и освен това, макар да я беше срам да си го признае, се боеше, че може да я остави сама.

— Не, прекалено рисковано е да се разделяме, когато може да имаш нужда от помощта ми. Но смятам да стоя близо до входа на пещерата и да се опитам да видя или чуя нещо, което да ми покаже къде е копелето.

— Не мога да повярвам, че успява да ни следи толкова близо. В мига, в който започна дъжда, наистина мислих, че ще се откаже, че ще потърси подслон, поне за себе си. Това е много непривично за него. Харолд мрази да се мокри или цапа. Винаги го е мразил.

Сигимор кимна.

— Мъже като него не обичат да цапат хубавите си ръчички или скъпите си дрехи. Предпочитат да използват отрова или да се промъкнат в тъмното зад гърба на някой мъж, или да платят на някого да свърши работата вместо тях. Но сме близо до Дъбхайдленд. Знае, че ще изгуби играта, ако стигнем дотам. Освен това се бои, че някои от роднините ти могат да научат за смъртта на Питър или за изчезването на теб и момчето от Дръмуич. Знае, че колкото по-дълго сте извън обхвата му, толкова по-голям е шансът роднините ти да тръгнат след него. Има нужда от вас, за да се предпази от опасността.

— И трябва да се върне в Дръмуич и да стегне хватката си около него. Съмнявам се, че има пълно доверие на хората си.

— Едва ли Харолд има доверие на когото и да е било. — Той се изправи и ѝ помогна да стане на крака. — Ела, най-добре е да се настаниш отзад. Веднага щом науча къде е глупакът, може би ще мога да запаля и огън.

— Би било много хубаво, макар че вече ми е много по-топло.

— Поне зъбите ти спряха да тракат.

Той закрепил свещта в друга ниша и омота Джолийн в одеялата. По нейно настояване задържа едно за себе си и го уви около тялото си, заставайки на входа на пещерата. След като тя бе спряла да трепери и той бе почувствал как топлината се връща в тялото ѝ, вече не се тревожеше за здравето ѝ. Сега се притесняваше Харолд да не ги намери. Ако откриеше скривалището им, щяха да се окажат уловени в капан.

Докато следеше за знаци, които могат да издадат приближаването на Харолд, Сигимор се опита да измисли начин, по който да избягат, ако с Джолийн се окажат притиснати в ъгъла. Макар че можеше да измисли няколко, само огромен, луд късмет би им помогнал да се измъкнат. Не можеха просто да яхнат конете си и да препуснат, тъй като пътеката беше прекалено тясна. И макар входът на пещерата да бе достатъчно тесен, че през него мъжете да влизат един по един, за да го атакуват, Сигимор се съмняваше, че би могъл да удържи дузина нападатели или да ги спре да стигнат до съпругата му. Вярно бе, че изпитваше известна гордост с уменията си на боец, но дори той намираше за невъзможно сам да победи дванадесет добре въоръжени мъже. Дори не можеше да отведе англичаните далеч от Джолийн, за да може тя да избяга в Скарглас. Не само, че Харолд бе наясно, че тя е с него, но имайки предвид ужасното чувство за ориентация на младата жена, лесно би могла да се озове в ръцете на врага. Както вече веднъж бе направила.

Сигимор започваше да мисли, че бе направил грешка в преценката си, която вероятно щеше да им струва живота, но побърза да прогони тази мисъл. Нямаха никакъв избор. Джолийн беше опасно премръзнала. Не беше казала нищо, но ръцете ѝ бяха ледени, и Сигимор ясно бе забелязал колко ѝ е трудно да държи юздите. Поне сега, след като им се наложило отново да потеглят, нямаше да се притеснява, че може да припадне от изтощение.

Тихият звук от потракване накара Сигимор да се напругне. Той погледна към Джолийн, която изглежда бе заспала. Това го разтревожи за миг, преди да си спомни колко лесно ѝ беше да се събуди от дълбокия си сън. Макар сънена, когато я будеше в ранни зори, тя следваше нарежданията му точно и бързо, което бе от най-голямо

значение. Вероятно бе добре, че ще успее малко да поспи, реши той и се обърна отново към входа на пещерата, бавно вадейки меча си.

Когато звукът от приближаващи мъже стана по-силен, Сигимор мислено започна да се моли да продължат да вървят. Той изруга наум, когато мъжете спряха на няколко крачки от мястото, на което стоеше. Бяха прекалено близо, за да е спокоен. Шумът, който издаваха, и бурята не бяха прекалено силни и можеше да не са достатъчни да заглушат звуците, които издаваха конете в пещерата, а той не можеше да се върне при тях, за да се опита да им попречи да стоят спокойно. Беше изумен, когато чу мъжете да говорят. Нежеланата му компания беше на сантиметри от него, очевидно криейки се под заслона на стената отпред. Сигимор чакаше напрегнато да долови някоя част от плана на Харолд или някакъв знак, че мъжете му са открили къде се крият той и Джолийн.

— Милорд, трябва да намерим подслон — каза Мартин, докато се криеше под малката издатина точно до Харолд.

— Сигурен съм, че дойдоха насам, Мартин — сопна се Харолд, гледайки как водата се стича от ръба.

— Може и да са на сантиметри от нас и пак да пропуснем да ги видим. Дъждът беше доста зле, но вече се стъмва. Малкото светлина, която имахме, вече изчезва. Мъжете са премръзнали до кости и са изтощени. Конете също.

— Всички те са слабаци. Ами двамата шотландци? Тези глупаци би трябвало да са свикнали с всичко това.

— Само защото мъжете са свикнали с такова време, не значи, че искат да са навън, докато вали, и че не страдат от това. Има малка колиба надолу по тази пътека в полите на хълма. Изглежда е празна от известно време, но ще ни осигури подслон от дъжда. Може да прекараме нощта там.

— Нима? И какво ще правим на сутринта? Плячката ни ще е отдавна изчезнала и няма да ни е останала никаква диря, по която да ги търсим.

— И сега няма почти нищо, по което да ги проследим, освен тук-там по някое конско изпражнение — сопна се Мартин. — А и какво значение има дали ще имаме следа, или не? Знаем къде отиват и имаме мъже, които да ни отведат там.

— И тогава какво? Да нападнем крепостта само с дузина мъже? А какво за останалите места, на които шотландците казаха, че Камерън може да отиде? Скарглас? Чу ли *всички* неща, които говорят за мъжете там? Няма да имаме никакъв шанс да измъкнем малката кучка и хлапака оттам. Исусе, може да пострадаме дори само като минаваме през земите им на път за дома на онзи простак Камерън. Говори се, че има нещо нередно при онези Макфингал и че са роднини на глупака Камерън.

— Да не говориш за онези глупости с магиите? — попита Мартин с глас, натежал от сарказъм. — Слухове, нищо повече. Няма да се изненадам, ако мъжете от Скарглас нарочно поддържат тези легенди, за да държат хората надалеч.

— Аз лично нямам намерение да рискувам добруването си, разчитайки на това, което *ти* мислиш. Точно затова налагам толкова бърз ход. По дяволите, почти я хванах този път, нея и това копеле, което я придружава. Кланът му веднага щеше да ми предаде момчето, за да си върнат леърда.

— Нали казваше, че го искаш мъртъв?

— Е, не съм казвал, че ще го върна на хората му, щом получа детето, нали? Или че ще бъде жив? Ако планирам нещата добре, ще получа всичко, което искам... Джолийн в леглото ми, момчето в ръцете ми, а сър Сигимор отново в тъмницата на Дръмуич. И тогава копелето няма да умре леко. Не, ще го убия много бавно. Дори може да го използвам, за да накарам Джолийн да прави това, което ѝ кажа. Той е нейният герой, а може би и повече, ако повярваме на онзи проклет свещеник. Съмнявам се, че дълго би могла да игнорира агонизиращите му викове. Тази надменна кучка много скоро ще ми се моли да сключи сделка с мен.

Мартин опита да изтрие дъжда от лицето си с ръкава на ризата си.

— Защо просто не я убиеш? Няма да ти донесе нищо, освен беди. Исусе, Харолд, никоя жена не заслужава това. Трябваше да я убиеш с останалите още в самото начало. Ако го беше направил, щяхме да си седим удобно в Дръмуич заедно с момчето и крепостта в ръцете ни.

— Внимавай, Мартин — каза Харолд със студен, твърд глас, — позволяваш си прекалено много заради дългогодишното ни

познанство. Едно малко момче ме дели от това да стана граф на Дръмуич.

— Добре, *милорд* — каза Мартин, прекалено изтощен и нещастен, за да се бои от гнева на Харолд. — Задръж кучката жива, за да си играеш с нея, щом трябва, макар да не го разбирам.

— Защото ми се е присмивала прекалено много — почти изкрещя Харолд — и смятам да я унижа. Ще я направя моя съпруга, за да си подсигурия Дръмуич и да напълня кесията си, а след това смятам да я накарам да си плати за всичките пъти, в които ми е казвала „не“. Ще унищожа гордостта ѝ. Ще използвам тялото ѝ по всеки начин, по който мъж може да използва жена, докато не започне да се привива от срам. Дори мога да ти я дам да я пробваш един-два пъти. Ще я накарам да си плати за всяка една синина, която съм получил, докато я преследвах из тези проклетите земи.

Замисляйки се за нещата, които е правил Харолд на жените в миналото, Мартин можеше само да съжалява лейди Джолийн.

— А ако е взела Камерън за любовник или дори нещо повече?

— Ще я накарам да плати и за това. — Харолд погледна дъжда. — Знам, че са близо, Мартин. Кълна се, почти мога да ги чуя как дишат. Обаче вече става прекалено тъмно. Къде са мъжете ми?

— Тъй като с теб яздихме доста пред тях, предполагам, че са в подножието на хълма, опитвайки се да убедят шотландците да ги преведат през тази пътека. Имайки предвид колко време мина, откакто ги оставихме зад нас, предполагам, че повечето от тях вече са направили заслон. — Мартин погледна надолу. — А, подцених ги. Няколко метра по-надолу са, но се крият под скалите като нас.

— Щом не можеш да видиш собствените хора зад нас, значи е време да спрем с преследването. Съмнявам се, че може да ни се отдаде подобен случай, затова най-добре да измислим как да се озовем зад стените на крепостта на Камерън.

— Защо да не се пробваме, докато са в Скарглас?

— Ако ни се отдаде шанс, със сигурност ще го използвам, но се съмнявам да успеем. Шотландците казаха, че Макфингал били обградени от врагове години наред и никой досега не ги е победил, нито е преминал през защитните им стени. Но не казват нищо подобно за... за... — Харолд изруга — както, по дяволите, се казва крепостта на червенокосия глупак. Трябва да приключа с това и да се върна в

Дръмуич, преди скапаните ми роднини да чуят какво се е случило и да осъзнаят какво съм направил. Има вероятност да съберат смелост и да опитат да намерят Джолийн и Рейнард.

— Имаме ли хора, които наблюдават Скарглас за Камерън?

— Да, защото е сигурно, че ще отидат там. Изпратиха момчето напред и със сигурност ще потърсят заслон от този дъжд. Ще постоим наоколо, за да се опитаме да ги заловим, като излязат от скривалището си. Сега да се махаме от тази проклета скала.

Сигимор слушаше внимателно, докато мъжете слизаха обратно по пътеката. Въпреки че бе чул повече от един мъж да се качва нагоре, той се беше надявал Мартин да е прав и двамата с Харолд да бяха сами тук. Беше се подготвил да изскочи навън и да ги убие, но му се наложи да забрави този план. Макар че все още се изкушаваше да се пробва да сложи край на заплахата, идваща от Харолд, върху пропитата от дъжда пътека, той не можеше да рискува. Беше уверен, че може да се справи с него, Мартин и вероятно няколко от останалите, но нямаше гаранция, че другите ще избягат, ако той е мъртъв. Планът бе прекалено рискован, имаше вероятност да бъде убит или ранен и да остави Джолийн беззащитна.

Копнееше да убие Харолд и знаеше, че това желание няма да изчезне само защото мъжът не бе близо до него. Плановите му за Джолийн накараха кръвта да замръзне във вените на Сигимор и той искаше да сложи край на възможността мъжът да я докопа в ръцете си. Само мисълта той да я докосва, караше Сигимор да изпада в ярост — ярост, която бе станала почти неконтролируема, щом чу за плановите му да накара съпругата му да страда. За пръв път в живота си обмисляше да убие хладнокръвно човек, и то по начин, който ще му причини най-голяма болка. Вероятно би трябвало да се тревожи от тези свои чувства и от пълната липса на разкаяние, но не беше така.

Когато звуците от отдалечаващите се мъже заглъхнаха, Сигимор отиде в дъното на пещерата. Джолийн все още спеше и той бе доволен, че не беше чула болните кроежи, които Харолд имаше за нея. По толкова много начини все още бе изключително невинна. Не искаше да я товари и с мръсните планове на Харолд. Тя вече имаше достатъчно страхове и тревоги.

Той седна на пода и се облегна на стената, а погледът му бе прикован в Джолийн. В съня си тя изглеждаше почти дете, много по-

млада от двадесет и трите си години. Освен това беше красива, прекалено красива за суров мъж като него. От прекалено добро семейство за дребен леърд като него, помисли си той, прекалено голяма награда. Беше убеден, че единствено богатството на Питър ѝ бе дало шанса сама да избере съпруга си и именно затова все още беше девица, когато го срещна.

Но вече беше прекалено късно и нямаше връщане назад. Беше посегнал прекалено високо, но сега, след като тя беше негова, той нямаше никакво намерение да я пусне да си отиде. Тя беше неговата половинка по толкова различни начини, от ума до страстта ѝ. Начинът, по който гореше толкова силно за него, беше загадка, която се съмняваше, че някога би могъл да разгадае. Когато лягаше с жена съюзът никога не е бил напълно студен и тогава получаваше задоволството, от което имаше нужда, но винаги си плащаше за него. Сега след всичко, което изпита с Джолийн, забрави всяко едно мимолетно преживяване в миналото си. Никога не бе притежавал жена, която да отвърща така на докосването и целувките му, и беше решен да задържи това удоволствие.

Някак трябваше да я привлече към себе си, така че никога да не си помисли да го изостави. Страстта между тях със сигурност бе един от пътищата и той смяташе да работи над тази връзка колкото може често. И все пак, ако сестра му беше права, имаше нещо повече, което привързваше една жена към един мъж, нещо повече от удоволствията на плътта, колкото и сладки да бяха те. Според Илса един мъж може истински да задържи една жена, ако спечели сърцето ѝ. Сигимор не бе сигурен как един мъж може да спечели този орган. Ако завладяването на сърцето ѝ изискваше красиви думи и така нататък, значи той бе в голяма беда.

Прогони този проблем, щом видя, че навън е напълно тъмно, и нежно събуди Джолийн. Начинът, по който тя му се усмихна, и нежният поглед в очите ѝ го накараха да закопнее да се настани при нея под завивките, с които бе увита. Но бързо прогони това желание и си напомни, че трябва да я отведе далеч от Харолд.

— Трябва да се махаме от тук, съпруго — каза той, помагайки ѝ да се измъкне от одеялата.

— Откри ли къде е Харолд? — попита Джолийн.

— Да. За малко беше на крачка от мен. — Той свали мяха с виното от седлото си и й го подаде.

Джолийн отпи голяма глътка вино, за да успокои надигащия се в нея страх. Сигимор беше прекалено спокоен, за да са в непосредствена опасност от Харолд. Обаче беше доволна, че е проспала всичко това.

— Отказа ли се? — попита тя, връщайки му виното.

— Да — Сигимор отпи бързо и превърза мяха обратно за седлото, — той и мъжете му слязоха обратно по пътеката, за да търсят подслон. Дъждът и нощта ги победиха.

— Какъв е планът ти?

— Трябва да ги държим заети, за да не тръгнат след Рейнард.

— Сигурно за воин като теб е много трудно да не прави нищо и просто да бяга от врага.

На Сигимор много му допадна как звучеше „воин като теб“. Беше му приятно, че тя го вижда като воина, който е в действителност, въпреки всичко, което се беше случило, откакто напуснаха Дръмуич. Очевидно бе видяла себе си и Рейнард като основание да се държи така, както се държеше. И те наистина бяха причината той да се крие и бяга, вместо да се бие, но малко жени биха го признали.

— Не се безпокой. Да, бих предпочел да се бия и да сложа край на тази игра, но не се тревожа от тактиката, която прилагам. С двамата шотландски предателя с него боят няма да е от най-честните, нали? Четиринадесет или петнадесет срещу шестима? С внимателно планиране бихме могли да спечелим, но не трябва да забравяме, че хората ми не са жестоки наемници като мъжете с Харолд. Те са ми кръвни роднини. Всеки път щом влизам в битка, трябва да имам на ум този факт, както и това, че в края на битката мога да погребвам брат или братовчед. По тази причина дълго мисля дали си струва да вляза в битка, но и внимателно обмислям *всичките* си решения.

— Значи не само аз и Рейнард те спираме?

— Не напълно, но първата ми мисъл винаги е къде мога да ви скрия, преди да започне битката. Следваща ми мисъл е какво ще се случи, ако Харолд спечели. Затова препускаме така към Дъбхайдленд, макар че, ако ми се отдаде възможност, с радост бих сложил край на мизерния му живот.

Джолийн кимна разбиращо.

— И аз си мислих същото. Искам смъртта му, а никога преди не съм изпитвала нещо подобно. Това, че поражда в мен тези чувства, ме кара да го мразя все повече. Сега не просто го искам мъртъв, но искам и да се изплюя на гроба му.

Сигимор се ухили, подаде ѝ юздите на коня и хвана своите.

— Това е шокиращо. Така ли мислят нежните английски дами?
— попита той, докато я повеждаше навън от пещерата, доволен да види, че дъждът е понамалял.

— Не — отвърна тя и го последва по тясната напоена от дъжда пътека. — Нежните английски дами освен това не си и помислят да ритат тромави грамадни шотландци, докато вървят по планинска пътека.

— Това е добре. Защото без този тромав грамаден шотландец, който да те води, със сигурност щеше да се изгубиш.

Тя нямаше какво да отговори на тази унизителна истина, затова попита:

— Чу ли нещо от плановете на Харолд?

Прекалено много, помисли си Сигимор.

— Достатъчно да знам, че е научил за Скарглас и Дъбхайдленд. И все пак ще останем малко при братовчедите ми. Те ще се позабавляват доста да разиграват Харолд, докато ние тръгнем за Дъбхайдленд. Ако е достатъчно голям глупак да ни нападне там, много скоро желанието ти ще се сбъдне.

— Кое от всички?

— Това да се изплюеш на гроба му.

ГЛАВА 11

— Исусе! Тя е англичанка!

Усещайки, че съпругата му всеки момент ще ритне чичо му, Сигимор обви ръка около раменете ѝ и я притисна до себе си. Можеше да разбере раздразнението ѝ. Хората постоянно реагираха по този начин, всеки път щом жена му се отвореше устата, и вече му писваше. Особено неприятно бе след като тъкмо бяха пристигнали в Скарглас и стояха в средата на голямата зала с дрехи, от които капеше вода. Сигимор погледна към братята и братовчедите си, които седяха на масата и му се хилеха насреща.

— Не му ли казахте? — попита той, без да се обръща към някой определен.

— Всъщност, не — отвърна Лиъм, — тъкмо седнахме. Когато пристигнахме, бързахме да се изкъпем, да сложим малкия Рейнард в леглото и разни такива неща. Дори малко поспахме, макар че Дейвид остана буден, за да ви чака.

— Е, радвам се, че тревогата ви за нас не ви е попречила да се отдадете на толкова нужната ви почивка. — Начинът, по който роднините му посрещнаха сарказма му с широки усмивки, накара Сигимор да иска да ги удари, но вместо това насочи вниманието си към чичо си. — Да, жена ми е англичанка. Тя е дребна, чернокоса сасенак. Мокра, премръзнала и гладна сасенак.

— Фингал, къде изчезна чувството ти за гостоприемност? — скара му се дребна светлокоса жена с удивителни виолетови очи, която забърза към Джолийн и хвана ръцете ѝ. — Юън, погрижи се за братовчед си, ако започне да се бие с някой — обърна се тя към слаб мъж с тъмна коса, който беше висок също колкото Сигимор. — Елате, милейди. Ще ви приготвим вана и чисти, сухи дрехи. Няма да се бавим много, а след това ще се върнем тук, за да хапнем нещо, докато бащата на съпруга ми ви къса нервите с нелепите си въпроси. Аз съм лейди Фиона Макенрой Макфингал, или Камерън, както предпочетете. Съпруга съм на леърд Юън.

— Аз съм лейди Джералд от Дръмуич, милейди — отвърна Джолийн, докато Фиона я извеждаше от залата и направи гримаса, като хвърли бърз извинителен поглед към Сигимор. За щастие той бе зает да спори с възрастния Макфингал. — Искам да кажа, аз съм лейди Джолийн Джералд Камерън.

— О, не се тревожи. Без значение колко омъжени се чувстваме, на всяка жена ѝ отнема известно време да свикне с промяната на името си.

Джолийн веднага се почувства добре в компанията на Фиона, която я отведе в стая, където вече бе приготвена гореща вана. Обяснявайки, че е подготвила всичко за пристигането на Сигимор, Фиона ѝ помогна да се съблече. В мига, в който Джолийн се потопи в горещата вода, започна да се чувства много по-добре. Изкъпа се със сапун с аромат на лавандула, който господарката на дома ѝ даде, преди да отиде да вземе дрехи за нея. През цялото време Фиона не спираше да говори за странната история между Макфингал и Камерън, а скоро към тях се присъедини и по-възрастна жена на име Маб.

— Ето, Джолийн, изпий това — каза Фиона и ѝ подаде чаша пълна с нещо тъмно и много ароматно.

Младата жена внимателно взе чашата и отпи малка глътка. За нейна изненада беше доста приятно на вкус и тя го допи, докато Фиона и Маб кимаха доволни.

— Това да не е някакво специално лекарство?

Оставяйки настрана празната чаша, която Джолийн ѝ подаде, Фиона ѝ помогна да почисти сапуна от косата си.

— Да. Двете с Маб не сме сигурни как помага, но изглежда пречи на настинката да се разпространи, когато някой е бил премръзнал или настинал. — Тя вдигна голяма кърпа. — От колко време си омъжена за Сигимор?

— От една нощ — отвърна тя и се изчерви, когато жените се ухилиха.

— Няма да те притесняваме с въпроси. Ще има да отговаряш на доста, щом слезем долу в залата.

Джолийн беше ефикасно подсушена и облечена, а влажната ѝ коса сплетена на плитка за почти отрицателно време. Маб и Фиона се редуваха да ѝ разказват за Макфингал, докато работеха. Ако целта им бе да успокоят тревогите ѝ за предстоящата среща, то те имаха успех

само частично. Все още се чувстваше леко нервна, докато слизаха към голямата зала.

Сигимор, чиято коса все още бе мокра от банята му, я чакаше на вратата пред залата. Джолийн не знаеше как успя, но изведнъж той се оказа до нея, хвана ръката ѝ и я поведе към дългата маса. Тя чук как Маб и Фиона се засмяха меко, преди да побързат да седнат на местата си.

В мига, в който Джолийн и Сигимор се настаниха, въпросите започнаха да ваят от всички страни. Щом забеляза, че съпругът ѝ има уникалната способност да се храни и да отговаря на въпроси, без да пръска навсякъде храна и слюнка, тя остави на него да разкаже за случилото се и се концентрира върху вечерята си. След времето, което бе прекарала с Камерън, тя успяваше с лекота да игнорира спорадичните вербални удари, които си разменяха Сигимор и чичо му. Лейди Фиона и Маб я бяха уведомили за навика на стария леърд да спори с всички и за всичко. Имайки предвид очевидната любов на Сигимор към споренето, ако имаше късмет, щеше да се нахрани добре, преди някой да реши да ѝ зададе въпрос.

Тя дискретно поглеждаше към Макфингал и забеляза, че много от тях също я оглеждат. Лейди Фиона бе забележително красива въпреки двата малки белега на скулите ѝ. Домакинът им бе огромен строен мъж като Сигимор и беше толкова тъмен, колкото съпругът ѝ беше светъл. Истината бе, че толкова близо до тъмните си роднини Камерън изглеждаха почти прекалено бледи. Леърд Юън бе доста красив по един мрачен, грубоват начин, без нито следа от мекота по белязаното му лице, освен ако не гледаше към съпругата си. Много мъже в залата приличаха на него, макар някои да бяха с по-нежни черти или имаха сини очи. Старият леърд определено е бил доста зает, помисли си тя.

Всичко бе толкова странно и ново и Джолийн бе сигурна, че ще се почувства по същия начин и в Дъбхайдленд. Фактът, че повечето мъже в залата са братовчеди на Сигимор, беше труден за осмисляне. Семейството ѝ, от страна и на майка ѝ, и на баща ѝ, беше доста малко, повечето ѝ роднини бяха създали едва по няколко деца, а синовете бяха много по-малко от дъщерите. Всеки от сънародниците ѝ ще позеленее от завист, ако види колко добре тези Камерън могат да създават синове. Високи, силни синове, които, тя не се и съмняваше, бяха умели воители.

— Още ли не си убил копелето? Какво те е обладало, момче?

Джолийн нямаше как да игнорира обидата, която старият леърд насочи към Сигимор, и му се намръщи.

— Той гледаше да опази мен и Рейнард живи и здрави — сопна му се тя. — Заклел се е да го направи. Ще му е малко трудно да спре и да се бие, като в близост има жена и дете.

— Не виждам кое е трудното — заяви Фингал.

Тя подозираше, че го вижда, но просто иска да спори.

— Нима? Какво би предложил, да ни качи на клона на някое дърво, докато под нас се води битка?

— Ти си точно толкова невъзпитана, колкото и това момиче — каза той и насочи обвинителен пръст към Фиона, преди да се обърне към Сигимор. — Не си могъл просто да прережеш гърлото на копелето и да се свърши с това, значи? Но трябваше ли да се жениш за нея, че да я опазиш?

— Това определено ще е от полза — отвърна Сигимор. — Дори сасенак ще се опълчи срещу мъж, който е отвлякъл съпругата на друг. А ако успее отново да я залови, няма да може да осъществи плановете си, не и за известно време.

— Но да се ожениш за сасенак — Фингал поклати глава, — това ще отслаби хубавата ти шотландска кръв, момче.

— Моля, какво казахте! — На Джолийн вече й писваше от всеобщото мнение, че Сигимор е извършил смъртен грях срещу държавата и клана си, като се е оженил за нея. — Аз съм дъщеря и сестра на граф. Не мисля, че Сигимор се е принизил много, като се е венчал за мен.

— *Английски граф.*

— Достатъчно! — заяви Юън тихо, но при командата му в залата настана тишина. — Тя е съпруга на Сигимор и вече е част от семейството ни, затова няма да слушам повече обиди по неин адрес.

— Не съм я обиждал — възрази Фингал.

— Движиш се по много тънък лед. Предпочитам честта на Сигимор да не го задължава да те убие, защото ще ми се наложи да себия с него за тази привилегия. Ако изпитваш нужда да се гневиш на Англия, върви да намериш копелето, което се опитва да убие дребното момиче и детето, за да може да присвои онова, което не му

принадлежи. — Юън се обърна към Сигимор. — Не си поискал от нас да се присъединим към борбата ти.

— Не — отвърна Сигимор — и няма да го направя. Макар че бих бил доволен, ако можем да го открием, да се изправим с него лице в лице и да го убием, за да може жена ми да се изплюе на гроба му.

— Сигимор! — извика Джолийн протестиращо, засрамена от разкриването на непремерените й думи от по-рано днес.

Сигимор не й обърна внимание.

— Обаче реших, че ще е най-добре войната да си остане само между мен и Харолд. Особено сега, след като имам правото да го убия, тъй като преследва съпругата ми.

— Щом имаш право да го убиеш, като твои роднини ние също имаме право.

— Не можем да сме сигурни дали в Англия е така. Нямах време да проуча врага. Не знам кои може да са съюзниците му, ако въобще има такива, и колко могъщи са те. Може да имаме проблеми, ако умре на шотландска земя. Ако се окаже така, аз трябва да съм единственият, който да поеме вината, тъй като мога да дам повече от една много добра причина, поради която е трябвало да убия мъжа, такава, каквато дори на съюзниците му ще им е трудно да оспорят, дори ако всичко стигне до ушите на краля.

— Напуснал си Англия с английска лейди и наследник на графска титла, Сигимор. А след това си убил мъжа, който е дошъл да ги върне, и който твърди, че им е роднина. Сигурен ли си, че *много добрите ти причини* имат достатъчно тежест, че да понесеш гнева, който може да се стовари върху теб?

Сигимор кимна.

— В мен е посланието, което Питър ми изпрати, молейки ме за помощ, и в което ясно личи съмнението му за предателство и страха за съдбата на сина му. Харолд хвърли мен и мъжете ми в тъмница, окова ни и се канеше да ни обеси, макар че влязохме в Дръмуич невъоръжени по покана на лорда им. Джолийн не е била сгодена за никой и сега е моя съпруга, затова със сигурност мога да използвам опита на Харолд да я отвлече като оправдание за всичко, което бих могъл да сторя на мъжа. Ако ни последва в Дъбхайдленд и продължи със заплахите си, това също е достатъчна причина да го убия.

Юън кимна.

— Мислил си доста над това.

— Има още едно нещо, което трябва да се обмисли. Роднините на Джолийн биха могли да бъдат повикани, за да свидетелстват срещу Харолд.

— Да — съгласи се Джолийн, — надявам се, че сега, когато той е далеч от Дръмуич, някой може да успее да им изпрати вест, за да ги уведоми какво се случва. Никой от тях не го харесва и му няма доверие, но всички уважаваха и харесваха брат ми.

— Значи не ни позволяваш да убием никой сасенак все още, така ли? — попита Фингал.

— Не, освен ако не опитат да убият някой Макфингал — отвърна Сигимор.

— Е, мисля, че може да измислим начин как да се случи това, без да застрашаваме живота на някое от момчетата ми. Тогава, щом мечовете са извадени, можем да го убием.

Сигимор се загледа за миг към чичо си, след това се обърна към Джолийн.

— Може би ще е най-добре да отидеш да седнеш до огъня или нещо подобно. Чичо ми възнамерява да спори за убиването на Харолд и може да каже някои неща, които няма да ти харесат.

Тъй като току-що бе довършила вечерята си, Джолийн се съгласи с готовност.

— Предполагам, че искаш да ме предпазиш от обидите, които чичо ти ще започне да ръси за англичаните.

— Да, съпруго. Могат да станат доста неприятни.

Тя просто извъртя очи и си проправи път към пейките с високи облегалки, които бяха наредени около огромната камина в другия край на залата. За нейно облекчение Фиона бързо я последва. Ако не друго, поне нямаше да изглежда така, сякаш седи сама в ъгъла като наказано дете.

— Фингал просто обича добрия, шумен спор — каза Фиона, сядайки срещу Джолийн, — а Сигимор обожава да му опонира.

— Не се и съмнявам. Забелязах, че Камерън изглежда обичат да спорят. Съпругът ми може понякога да бъде доста противоречащ. Не го познавам от дълго време, но имам чувството, че съм искала да го ударя по главата заради това поне дузина пъти.

— Само дузина? Явно се е държал изключително добре. —
Фиона и Джолийн се засмяха за миг, преди отново да станат сериозни.
— Сестра му е омъжена за брат ми Дърмот. Познавам Сигимор и семейството му от няколко години. Той е изключително добър мъж.

— О, да, такъв е.

— И ти обичаш глупака, нали?

Джолийн така се изненада от въпроса на Фиона, че избъбри истината.

— Да, мисля, че го обичам, но вероятно е по-добре да не го правя.

— Защо говориш така?

Имаше нещо във Фиона, което караше Джолийн да изпитва увереност, че би могла да сподели всичко с жената, и по-важното, че може да ѝ се довери.

— Аз съм англичанка и е повече от очевидно, че да има такава за жена, няма да донесе нищо добро на Сигимор. Познавам го от няколко дни, по-малко от седмица дори. Прекалено кратко познанство, за да рискуваме обвързване за цял живот. Особено имайки предвид, че през това време сме се борили с опасността, нещо, което се боя, че може да ни кара да изпитваме чувства, които не са истински.

— Не познавах Юън от много време, преди да осъзная, че сме създадени един за друг, че той е моята половинка. По онова време и двамата имахме врагове, но това не ме обърка, и много добре знаех какво изпитвам към съпруга си. Повечето хора биха помислили, че съм напълно луда, задето съм го избрала, защото е твърд, студен мъж. Но дълбоко в сърцето си някак си знаех, че това просто е маска за пред света. Отне му време да ми повярва, а на мен да открия този скрит мъж.

Посланието зад историята на Фиона беше повече от очевидно, но Джолийн не бе сигурна дали това може да се отнесе за нея и съпруга ѝ.

— Не мисля, че Сигимор крие голяма част от себе си, обаче вярвам, че пази точно това, което искам.

Фиона кимна.

— Сърцето му. Що се отнася до сърдечните дела, мъжете могат да бъдат големи страхливци, макар че не бих казала тази дума в лицата им. Но знам, че такъв беше брат ми Конър и такъв беше съпругът ми. Дори брат ми Дърмот донякъде. Мъжете крият сърцата си, нежните си

чувства, сякаш са кралско съкровище, поверено на грижите им. Обаче жените, които ги обичат, са по-голяма награда. Сигимор е донякъде като тях, но не мисля, че стените, които е построил около сърцето си, са чак толкова здрави.

— Вероятно не, но въпросът е дали ще ми позволи да ги разруша и да опитвам ли изобщо. Провалът би бил по-лош, отколкото ако въобще не съм пробвала. Той се ожени за мен, за да ме опази от Харолд. Защо клатиш така глава? Чу го какво каза.

— Чух го и не се съмнявам в думите му. Но не вярвам, че това е единствената причина.

Джолийн се изчерви.

— Е, той спомена и още една.

— Страст, разбира се. Но на един мъж не му е нужно да се жени, за да намери това. — Фиона се усмихна на момчето, което им донесе чаши със загрят подправен сайдер, и отпи, изчаквайки, докато е сигурна, че няма кой да ги чуе. — Както казах, един мъж не се жени за жена, само защото изпитва похот към нея. Той или си намира някоя склонна девойка, или прелъстява онази, която желае. И ако Сигимор не е искал да се ожени за теб, но е смятал, че все пак имаш нужда от закрилата на съпруг заради заплахите на Харолд, той щеше да убеди някой от братята си или братовчедите си да се ожени за теб. Но не, той те е искал за своя съпруга. Трудната част тук е да откриеш защо го е искал и защо не ти го е споделил.

Докато отпиваше от питието си, Джолийн се замисли над това, което казваше Фиона. Тя бе забелязала повече от страст и чувство за дълг в Сигимор. Беше показал някои знаци за чувство за притежание, дори ревност. Освен това се тревожеше за нея и се грижеше за нуждите ѝ, което беше повече от задължение. Въздъхна, усещайки, че се улавя за сламка, само и само да се убеди, че той може да изпитва по-силни чувства към нея. Този път бе много опасен и пълен с капани.

— Не знам какво да мисля — отвърна тя най-после. — Освен това не мога да забравя и колко е важен Рейнард във всичко това.

— Ах, да, момчето. — Фиона се усмихна леко. — Хубаво дете. Той спи в детската стая с останалите малки деца, моите и някои от тези на братята. Поела си много голяма отговорност. Знам, че ще се изправиш пред някои много трудни избори, когато Сигимор сложи край на заплахата, която представлява Харолд.

Това беше нещо, за което Джолийн силно опитваше да не мисли, и което я караше да осъзнава, че не е просто глупачка, но и страхливка. Тези сложни решения нямаше магически да изчезнат само защото тя се опитваше да ги игнорира. Най-разумното нещо беше да ги държи в предната част на ума си и да приеме факта, че всичко, което стореше, щеше да ги засегне. Веднъж щом направеше избора си, нямаше да има връщане назад и щеше да е най-добре да обмисли всичко, преди да дойде времето за действие. Причините да остане с Рейнард бяха повече от ясни. Причините да остане със Сигимор обаче не бяха. Все още не.

— Има ли някой, на който може да се довериш, че ще се грижи и ще отглежда детето сякаш е негово собствено? — попита Фиона.

Джолийн веднага си помисли за братовчед й Роджър и съпругата му.

— Да, но не мога да съм сигурна дали ще поверят настойничеството на него. Братовчед ми Роджър и жена му са млади, но нямат деца след десет години брак. Той и брат ми бяха много близки. Роджър е добър, честен мъж. Но проблемът е там, че кралят ще вземе решение кой да се грижи за племенника ми.

— Пф, кралят — Фиона извъртя очи. — Не е нужно да се меси там. Това наистина ще е проблем. Може да си сигурна, че той няма да мисли за момчето, когато взема решението си. Брат ти не е ли оставил завещание?

— Предполагам, че го е направил, но Харолд вероятно се е отървал от всички документи, тъй като не иска някой да ги използва срещу него. Най-доброто, на което мога да се надявам, е някой от роднините ми, които харесвам и уважавам, да подшушне нещо на краля, но не мисля, че някой има тази власт. Ако има такъв, не съм сигурна, дали и Харолд не знае за него. — Джолийн поклати глава и отпи голяма глътка от сайдера, за да прогони появилата се изведнъж сухота в гърлото си. — Боя се, че засега няма какво да се направи. Има прекалено много неизвестни.

Фиона посегна и погали ръцете на Джолийн, които младата жена бе стиснала в скута си.

— Да, сигурна съм, че е така, и съм щастлива, че никога не съм се изправяла пред подобен избор. Ако бях на твое място, също не бих могла да спра да се тревожа за Рейнард. Ти знаеш от какво има нужда

той и какво трябва да се направи. Единственото несигурно е кой ще му стане настойник. Но точно сега, а може би и след това, ти няма да можеш да направиш нищо по въпроса, затова не го мисли. Остава ти само да се молиш настойникът на Рейнард да бъде този, от който се нуждае момчето.

— Много разумно — каза Джолийн, истински впечатлена. — Знаеш ли, и аз преди бях разумен човек, но изглежда напоследък здравият разум ме е напуснал.

— Боя се, че това е проклятието на любовта. Тя завладява сърцата ни и разумът излита право през ушите — сподели Фиона и двете с Джолийн се засмяха. — О, и тази част, в която единият не знае дали има някаква надежда другия да споделя чувствата му, е най-ужасната. Втората част от това, което искам да ти кажа, е, че трябва да фиксираш мислите си върху съпруга си. Реша какво искаш от него и да се вгледай внимателно дали имаш шанс да получиш тази награда.

— И как да я получа? Какво направи ти?

— Обичам го. Просто звучи, нали? В действителност няма какво друго да направиш. Останалите глупости, че трябва да се промениш така, че да пасваш идеално на това, което смяташ, че иска глупакът, са глупости.

Просто, наистина, помисли си Джолийн, за някой, който нямаше ограничения като нейните. Но тя трябваше да мисли за Рейнард. Дори да одобри избрания настойник, наистина ли би могла завинаги да обърне гръб на детето? Знаейки, че Питър някой ден отново ще се ожени, тя бе опитала да бъде просто леля на Рейнард, да не позволява на детето да мисли, че му е майка, или че някога би могла да бъде, но въпреки това връзката помежду им стана много силна. Той бе едно малко дете, което вече беше преживяло прекалено много загуби, които вероятно все още не осъзнаваше истински. Нима наистина би могла да го накара да изгуби още един човек? Фиона бе права да казва, че не може да стори нищо по този въпрос точно сега, но се съмняваше дали някога напълно би могла да спре мисли за това.

В голяма степен въпросът за съдбата на Рейнард беше тясно свързан с нейното собствено бъдеще със Сигимор. Тя искаше повече от страстта и дълга му, но дали ще се престраши да опита да го постигне? Знаейки, че има място в сърцето на съпруга ѝ, дали наистина можеше да получи брака, за който винаги бе мечтала. Това щеше да бъде

наистина прекрасно. Обаче ако ѝ се наложеше да го напусне, за да бъде с Рейнард, тя чувстваше, че ще страда наистина жестоко. Виждайки, че Сигимор и Юън идват към нея и Фиона, Джолийн осъзна, че сърцето ѝ ще бъде разбито, ако избере да остане с Рейнард. Не изглеждаше честно да опита да спечели любовта на Сигимор, само за да му причини същата болка.

— Изглеждаш много сериозна, съпруго — каза Сигимор, седна на пейката до нея и обви ръка около раменете ѝ.

— Обсъждахме всичките ѝ проблеми — каза Фиона. — Алчността на хората винаги е източник на страдание.

— Ако не желаете да ми споделите за какво си говорите, можете просто да ми го кажете — провлече Сигимор. — Макар да трябва да призная, че това бе добре измислена лъжа. — Той се ухили, когато и двете жени му се намръщиха.

— Юън, Сигимор току-що ме нарече лъжкиня — каза Фиона на ухиления си съпруг. — Трябва да защитиш честта ми.

— Сигимор, не наричай жена ми лъжкиня — каза Юън, изпълвайки свещения си дълг.

— Дори когато лъже ли? — попита Сигимор.

— Да, дори тогава. Просто се усмихвай и се преструвай, че ѝ вярваш. Аз така правя. Вече си съпруг. Най-добре ще е бързо да усвоиш тези неща.

— Това, което научавам в момента, е, че си на една дума разстояние от това да бъдеш победен в словесен двубой.

Начинът, по който Фиона се мръщеше на съпруга си, накара Джолийн почти да се засмее. Можеше обаче да почувства силната, открита привързаност между съпрузите. Те бяха перфектният пример за това, което тя желаше от брака си. Усещайки тежестта на ръката на Сигимор върху рамото си и нежната ласка на пръстите му по ръката ѝ, тя се зачуди дали някога и между тях ще съществува тази специална връзка, която бе толкова очевидно, че споделят Юън и Фиона. Просто го обичай, бе казала Фиона. Джолийн обаче не бе напълно сигурна дали може да е толкова лесно.

— Ах, момче, има нещо, което трябва да знаеш. — Фингал се приближи към тях и застана пред Сигимор. — Преди ден или два една жена дойде тук да те търси. Търсеше подслон за през нощта. Лейди Маклейн?

— Името не ми е познато — каза Сигимор, макар че вътре в него започна да се надигна спомена от неприятно чувство.

— Лейди Барбара Маклейн? Каза, че преди е била Форбс. А, виждам, че вече се сещаш коя е. Каза, че ще си спомниш за нея.

— Да, познавах я преди много години, когато бях още момче. Не знам какво може да иска от мен.

— Стана доста любопитна, когато научи, че сме роднини на Камерън от Дъбхайдленд.

— Предполагам, че просто се опитваше да води приятен разговор, докато вечеряхме, а и всички знаем колкото трудно е това — каза Фиона и се изправи. — Вече е късно, а лейди Джолийн е имала дълъг ден. Ела, Джолийн, ще ти покажа къде спи Рейнард и ще те заведа до спалнята ти — тя протегна ръка към нея.

Младата жена нямаше друг избор, освен да позволи на домакинята ѝ да я отведе.

— Защо не мога да остана и да чуя коя е тази дама и какво иска от Сигимор? — попита тя, докато Фиона я поведе по тесните стъпала към горния етаж.

— Горкият ти съпруг беше удивен от новината, Джолийн. Най-добре да изчакаш, докато се съвземе.

— Имаше предвид, докато измисли подходящи отговори.

— Да, до някаква степен. Не си мисли, че ще те излъже. Не би го направил. Но с мъже като него е най-добре да им дадеш няколко минути, за да си подредят добре мислите. Ето тук спи Рейнард.

Сдържайки въпроса си, Джолийн тихо последва Фиона в стаята с поне дузина спящи деца. Тя остана загледана няколко минути в племенника си, преди да насочи поглед към по-голямото момченце, за което Фиона ѝ каза, че ѝ е син. Едва когато излязоха от стаята, Джолийн осъзна, че момчето, което се казваше Кирън, бе прекалено голямо, за да може Фиона да му е истинска майка. Тя все още се чудеше как по-внимателно да попита за това, когато домакинята ѝ отговори на незададения ѝ въпрос.

— Кирън е син на съпруга ми, роден от жена, която е познавал преди девет години.

— Мисля, че се готвиш да ми дадеш още един урок. За нещастие умът ми е насочен към една мисъл, или по-скоро едно име.

Фиона се засмя, като отведе Джолийн в голяма спалня, загрята от огромна камина, подът бе постлан с животински кожи, а пред прозорците имаше дебели завеси.

— Разбирам те. Имах същия проблем, но името при мен беше Хелена, майката на Кирън. — Фиона отиде до голямото легло, което бе на почетно място в стаята, и посочи към една нощна роба, разстлана върху покривката. — Това е твоя отговор.

Джолийн докосна нежната ленена дреха, която беше мека и гладка като коприна.

— Това облича една жена, която иска да изкуши мъжа. Не това мислех да правя със съпруга си.

— Знам го, но един удар с пръчка по главата на Сигимор може само да го подразни. — Тя се засмя заедно с Джолийн. — Не, най-добре облечи това, за да го посрещнеш, когато се качи. Добре е да напомняме на мъжете какво имат сега, когато нещо от миналото им се появи, опитвайки се да ги изкуши. Ще получиш отговорите, които търсиш, и ако има топлота или привързаност към онази жена в малкия мозък на мъжа ти, ще успееш да ги прогониш на мига. И мога ли да ти предложа да застанеш пред камината, когато започнеш с този разпит?

Знаейки много добре, че това ще накара тялото ѝ напълно да прозира през тънкия лен, Джолийн се засмя.

— Ти се безсрамна.

— Да.

— И много умна. — Тя се усмихна с усмивка, имитираща тази на Фиона, която бе хитра и напълно развратна.

ГЛАВА 12

— Предполагам, че ще ме убиеш, ако целуна жена ти, Юън — каза Сигимор, докато гледаше как Фиона отвежда Джолийн.

— Ако твоята не ме изпревари — заяви Юън и се ухили на Сигимор, след което двамата се намръщиха към Фингал. — Поне за миг спря ли се, за да се замислиш малко, преди да му кажеш за Барбара пред новата му булка?

— Да — Фингал скръсти ръце на гърдите си и също им се намръщи. — Замислих се, че тази Барбара е хубавка шотландска девойка с месце по костите.

— Тя е омъжена — заяви Сигимор, казвайки си, че не бива да се гневи на чичо си. Фингал бе такъв и никога нямаше да се промени. — Омъжена е от повече от десет години. Не се обвързвам с омъжени жени.

— Тогава ще си доволен да научиш, че вече е вдовица.

За миг Сигимор потърси в себе си искра удоволствие и не откри нищо. Барбара винаги бе имала малко местенце в сърцето му, една нишка, която го караше да се пита „ами ако“. Сега не откриваше дори това и бе сигурен, че причината е Джолийн. Беше невъзможно и глупаво да се пита „ами ако“ след като всяка нощ в обятията си имаше малката си страстна съпруга.

— Не, не съм доволен. Дори не ме интересува, ако трябва да съм честен. Не знам защо мислиш, че трябва да съм доволен.

— Жената твърдеше, че е била *много* близка с теб, преди да се омъжи. А и няколко пъти след това, затова не знам защо се държиш толкова благочестиво точно сега.

— Лъже. — Сигимор сви рамене, очевидно спокоен, макар да си представяше гърлото на Барбара между пръстите си. — Тя е много добра лъжкиня. Винаги е била. Да, виждал съм я веднъж или два пъти, след като се омъжи за един стар, богат леърд, но нищо повече от това, и гледах да избягвам случайните ни срещи. — Той се огледа из залата. — Истината, Фингал, е, че тя е лъжкиня и много повече. Съмнявам се,

че е напуснала Скарглас, преди да изпробва един-двама Макфингал. — Той едва не се засмя, когато Фингал бързо огледа останалите мъже в залата, повечето от които му бяха синове. — И сега ти дойде и накара жена ми да мисли, че съм някой женкар, който прелъстява жени из цялата страна. Защо? Заради някаква лъжлива курва, която вероятно е изхарчила всичките пари на мъжа си и сега си търси нов, чиято кесия да изпразни? — По острия поглед на Фингал Сигимор можеше да каже, че част от гнева, който изпитваше, се беше прокраднал в гласа му.

— Мислех да те уредя с добра, красива девойка, шотландка, такава, която има достатъчно месо по костите си, че да понесе теглото ти.

— О, ами да, истина е, че Барбара е много добра в понасянето на мъжкото тегло върху себе си. Но смятам да задържа съпругата, която имам.

— Но тя е англичанка!

— Да, такава е. Сестра на английски лорд, който спаси живота ми, нека Господ се смили над душата му. И жена, която никога не е понасяла теглото на друг мъж, освен моето, и никога няма да го направи. — Той се загледа след Фингал, който се отдалечи мърморейки си, че младите мъже са идиоти. — Не мисля, че много хора ще се тревожат за дето е англичанка. Нима не виждат, че е просто едно слабо момиче?

— Не, но ще го видят. А и тя вече е Камерън — каза твърдо Юън, след което се ухили, когато Сигимор изпръхтя, съгласявайки се с думите му. — Той е просто дразнител, нищо повече. Тя е красиво момиче и Фиона я харесва. Макар да трябва да призная, че светлокосата, пълничка Барбара е повече твой тип жена.

— Беше. Аз съм голям мъж, затова мислех, че ми трябва такава. — Той намигна на Юън. — Предполагам, че знаеш много добре за какво говоря и колко съм грешал, нали така?

— Да. Освен това разбирам, че сега ще трябва да дадеш някои обяснения.

Сигимор направи гримаса.

— Знам. Така изглежда. Обаче нямам особено желание да говоря за тази своя стара глупост.

— Всички сме вършили глупости на младини, братовчедо, и съпругите ни имат навика да ги научават. Знаеш моята много добре.

— Но твоята е мъртва и погребана. А моята изглежда възнамерява да ме търси.

Юън се засмя.

— Беше повече от нетърпелива да научи всичко, което може, за теб. Но поне не водеше със себе си дете, което си й направил. — Той кимна, когато Сигимор премигна. — Обичам момчето, също като Фиона, но не ми беше лесно и колебанието ми да й кажа за Кирън не беше от никаква полза. Най-добре просто кажи истината и приключи с всичко. Само си помисли какво ще стане, ако не ти, а лейди Барбара има шанса да й разкаже историята.

— Исусе, тогава сигурно ще се наложи да спя в конюшните.

— Едно от нещата, които научих, е, че ако жена от миналото ти иска да ти навреди, най-вероятно ще насочи гнева си към съпругата ти. Затова, ако можеш да кажеш, че тази жена не значи нищо за теб, то върви при съпругата си и я накарай да ти повярва, и по-важното, вярвай го и ти самия.

— О, аз го вярвам. Напълно. — Сигимор се изправи и отдели миг да се приготви за конфронтацията. — Да, Джолийн няма да се съмнява в думите ми, след като й кажа всичко. Най-трудното обаче ще е да успее да й разкаже историята, без да види какъв млад глупак бях по онова време. — Той остави смеещия се Юън и се насочи към вратата на голямата зала.

Когато приближи вратата на спалнята, която му даваха винаги щом отсядаше в Скарглас, той се почувства несигурен. Макар че не му допадаше, той смяташе да разкаже на Джолийн за Барбара. Тревожеше го обаче възможността, тя да не поиска обяснение, че не се интересува достатъчно от него, за да иска да узнае истината, че не изпитва собственически чувства към него, нито пък малко ревност.

Подразнен от непривичната за него липса на увереност, той влезе в стаята. Щеше да й каже за Барбара и в зависимост от реакцията й, можеше да й го каже по такъв начин, че да измъкне от нея някаква емоционална реакция. Жена му може от време на време да му хвърляше спокойни, почти студени погледи, но той знаеше, че не може да ги задържи за дълго. Сигимор погледна към Джолийн, която стоеше

пред камината, след което затвори и залости вратата, облягайки се на нея, за да си поеме малко дъх.

Джолийн стоеше изцяло на светлината от камината и беше облечена с нещо, което лесно би могло да мине за отблясък на светлина около тялото ѝ. Тънката ленена дреха, завързана с панделки, криеше съвсем малко от извивките на тялото ѝ. Светлината от огъня само я караше да изглежда още по-прозрачна. Тъмната ѝ коса се спускаше свободно на гъсти къдрици, които също почти не я прикриваха. Беше все едно е гола и все пак фактът, че не беше, го вълнуваше още повече.

След това забеляза, че ръцете ѝ са силно притиснати към тънкия ѝ кръст. На лицето ѝ имаше смръщено изражение, а не топла, подканяща усмивка. Поглеждайки надолу, той забеляза, че жена му потропва нетърпеливо с босия си крак върху овчата кожа пред камината. Освен това забеляза, че тя наистина имаше дълги пръсти на краката, както беше казала.

— Коя е Барбара? — поиска да узнае Джолийн, сдържайки вълнението си от реакцията му при вида ѝ.

— Барбара? — Сигимор се насили да върне погледа си на лицето ѝ и мозъкът му се проясни, щом откъсна поглед от крака, тупкащ по овчата кожа. — А, лейди Барбара Маклейн. Просто една жена, която познавах преди повече от десет години.

— Разбирам. Преди толкова много години, а? Значи тя има много добра памет.

— Е, аз съм много запомняща се личност.

Сигимор се премести към леглото и седна на края му, за да събуе ботушите си. Джолийн се държеше точно така, както би трябвало да се държи всяка съпруга, щом научи за жена от миналото на мъжа си, която няма място в настоящето му. Бърз поглед към нея му показва, че сега тя е стиснала ръце в юмруци и е присвила очи към него. Дойде му на ум, че ако иска да се отзове на поканата, която му отправяше тя с вида си, ще е най-добре да не се бави много с обяснението.

— Една жена не проявява такъв интерес към мъж без причина, особено ако не го е виждала от десет години. Дори ти не си толкова запомнящ се, Сигимор.

Той се зачуди дали зад последните ѝ думи няма скрит комплимент, но след това се насили да се върне към обяснението за

това коя е Барбара.

— Не бяха точно десет години. Въпреки намерението ми да я избягвам, аз се сблъсках с нея няколко пъти от тогава. Жената пита за мен, защото сега е вдовица.

— Искате ли за любовник?

— Предполагам, че ме иска за съпруг, защото нейният вероятно я е оставил без пукната пара. Видях го преди около две години. Беше пиян и говореше доста свободно. Каза, че единственото полезно нещо от брака му с Барбара били двамата му сина. Освен това каза, че не е сигурен дали второто момче е негово, след като Барбара имала афера с племенника му. Но имайки предвид, че кръвта на момчето все пак е била Маклейн, не било толкова зле. Освен това коментира, че жената щяла да го остави без пукнат петак, ако ѝ позволял, но че вече се погрижил да измъкне ковчежето с пари от алчните ѝ пръсти и да го скрие така, че никога повече да няма достъп до него. Мисля си, че е удържал тази своя клетва.

В думите му нямаше и частица любов към жената, реши Джолийн и се поуспокои малко.

— Защо си мисли, че би се оженил за нея?

— Защото преди десет години аз бях глупаво момче, заслепено от похот и поласкано, че една толкова красива, високопоставена дама ми е обърнала внимание. Бях на двадесет и две, но не бях толкова обигран, колкото си мислех. — Той свали ризата си и посочи към татуировките в горната част на ръцете си, които щеше да носи до деня на смъртта си. — Направих ги, за да я впечатля. И едва не умрях от инфекцията и треската. Виждаш ли, бях чул думите ѝ, че е харесала подобни знаци на тялото на друг мъж, и ми се искаше да говори и за мен с такова възхищение. Тя никога не ги видя.

На Джолийн вече ѝ се искаше да не бе питала за Барбара. Да направи нещо подобно, само за да я чуе как говори за него и да я впечатли, показваше силни емоции, каквито никога не е показвал към нея. Може би това, което сметна за незаинтересовани думи, беше по-скоро гняв и остатъчна болка. Беше възможно да се излекува ранено сърце, но тя се боеше, че няма нито уменията, нито времето за това сега, след като беше очевидно, че Барбара има намерение да си го върне.

— Според мен са много хубави — каза тя и се почувства глупачка, докато той не ѝ се усмихна. — Какво стана, да не би да е избрала друг мъж?

— Беше го избрала много преди това и все пак продължаваше да играе игричките си с мен. Старият леърд Маклейн, мъж с тридесет години по-възрастен от нея, който си търсеше млада жена да му роди син, а и той имаше доста пълна кесия. Просто ѝ се е искало да се наслади на няколко млади мъже, преди да се омъжи.

— Няколко?

— Да, няколко. Отидох да я потърся, след като се възстанових от треската и след като знаците бяха заздравели. Мислех си да ѝ изпратя вест, че ще я посетя, но след това реших да я изненадам. Изненадах я. Изненадах и мъжа, с който беше.

— О, боже! — Беше ѝ трудно да си представи Сигимор като невинен млад мъж, но лесно можеше да изпита симпатия към всеки, който открива любовницата си в ръцете на друг мъж.

— За щастие тази изненада не дойде, преди да чуя достатъчно, че да знам какъв голям глупак съм бил. Тя говореше за сватбата си с Маклейн, която щеше да се проведе на другата сутрин и уверяваше младото момче в обятията си, че това няма да промени нищо помежду им. Първите ѝ думи, щом ме видя, бяха заповед да не казвам нищо на леърд Маклейн. Казах на момчето да продължава, изръсих няколко обиди за това, как не искам да имам нищо общо с една толкова добре използвана жена и си тръгнах. Наистина си помислих да кажа всичко на Маклейн, но не успях да го намеря, а след това толкова се отвърщавах от всичко, че просто заминах за Дъбхайдленд. Няколко пъти през годините тя се опитваше да ме привлече към себе си, но дори и да бях мъж, който би сложил рога на друг, не се интересувах от нея.

Което правеше Барбара още по-решена да го получи, помисли си Джолийн. Мислеше, че ще се почувства по-добре, че ще зарови ревността, която изпитваше към нея, но този разговор не успя да прогони тревогите ѝ. Дори не ѝ показва истински какво значи Барбара за него. Той говореше за похот, не любов, но мъжете изглежда рядко използват тази дума. Ако е изпитвал повече от сладост и ласкателство, то тя щеше да има голям проблем пред себе си. Барбара не приличаше на жена, която би се отказала лесно от нещо, което желае, а сега

очевидно преследваше Сигимор. Джолийн се откъсна от мислите си, когато вече голият ѝ съпруг застана пред нея, постави ръце на раменете ѝ и я целуна по бузата.

— Не се мръщи, съпруго — каза той. — Тя не е нищо повече от лош спомен на момчешката ми глупост.

— Нима? — Тя се изчерви от начина, по който той я огледа от глава до пети. — Барбара те търси, Сигимор. От всичко, което ми каза току-що, тя не е от жените, които ще се откажат толкова лесно.

— Това не значи, че ще успее с играчките си. Вече не съм онова зелено, младо момче, което е сляпо за недостатъците ѝ. Сега, откъде взе тази одежда, за да измъчваш горкия си съпруг?

— От Фиона. Това е една от онези дрехи, за които каза, че не виждаш причина да бъдат обличани.

— Мисля, че съм на път да променя мнението си.

Поглеждайки надолу към изправеното доказателство за възбудата му, Джолийн промърмори.

— Да, мога да видя това.

Посегна колебливо да го докосне. От гърлото му се откъсна тих стон, но начинът, по който раздвижи бедрата си, притискайки се по-силно към ръката ѝ, ѝ показва, че е звук на одобрение. Джолийн обви пръсти около него, любопитна какво ще е чувството. Усещаше го толкова твърд и горещ срещу пръстите си и все пак беше копринено гладък. Изглежда ставаше по-твърд и по-голям с всяко нейно докосване. Джолийн още беше изумена, че той може да проникне така съвършено в тялото ѝ.

Ако Барбара наистина бе покварената жена, каквато я представяше историята на Сигимор, то Джолийн не се и съмняваше, че тя е добре запозната с мъжките атрибути на съпруга ѝ. Беше виждала много млади мъже, за да знае, че те все още носят момчешката мекота в израженията и вида си, и че все още не са достигнали пълната си височина и сила. А след като Сигимор не изглеждаше на своите тридесет и три години, а много по-млад, то тя можеше лесно да си представи какъв е бил преди десет години. Жена като лейди Барбара, вероятно още тогава е видяла потенциала в него и сега се връщаше, за да го види в пълната му прелест. Дори след като е минало много време от последната им среща, тя вероятно вече знаеше в какъв мъж се е превърнал. Сигимор изглежда смяташе, че лейди Барбара си търси нов

мъж с пълна кесия, но Джолийн подозираше, че жената има още някои причини да преследва съпруга ѝ.

Джолийн реши, че ако жената дойде в Дъбхайдленд, щеше да открие, че няма да ѝ е никак лесно да постигне целите си. Макар все още да не бе сигурна какво бъдеще могат да имат със Сигимор, точно сега той бе неин. Да му бъде съпруга ѝ даваше много по-голямо преимущество пред всяка друга жена и Джолийн смяташе да се възползва максимално от това. Страстта, която споделяха тя и Сигимор, беше още едно от предимствата ѝ.

Съпругът ѝ изтърпя внимателното докосване на тънките ѝ пръсти толкова, колкото имаше смелост. Когато тя плъзна меките си ръце между бедрата му и нежно помилва торбичките под ерекцията му, той знаеше, че трябва да сложи край на играта ѝ. Ако не го направеше, имаше голяма вероятност да свърши в ръката ѝ като някое незряло девствено момче.

— Достатъчно, съпруго! — каза той и нежно отмести ръката ѝ. — Почти прекалено много е.

— Не бива ли да го правя? — Джолийн изведнъж се изплаши дали не е била прекалено смела или дори по-лошо, дали не му е причинила неудобство вместо наслада.

— Можеш да правиш каквото пожелаеш. Това, което изпитах в нежните ти ръце, е удоволствие, на което не мога да се наслаждавам прекалено дълго. — Той се усмихна леко на объркването ѝ. — Така ще ме накараш да свърша, съпруго, преди да съм доставил удоволствие и на теб.

— О! — Тя се изчерви, докато той започна да развързва робата ѝ. — Не трябва ли да отидем до леглото?

— Не. Накара ме да жадувам да правя любов с теб точно тук върху меката овча кожа пред огъня.

Тя почувства тръпка на нетърпение да преминава през тялото ѝ, докато той сваляше бавно дрехата ѝ. Сигимор и страстта, която споделяха, бързо прогониха резервите, несигурността и дори срамежливостта ѝ. Макар руменината все още да обагреше кожата ѝ, тя не чувстваше повече колебания относно желанията, които кипяха в нея. Когато той я дръпна в обятията си и я целуна, тя се раздвижи срещу него, копнеейки да почувства ръцете му отново върху плътта си. Осъзна, че не само не изпитва колебание, но и бе повече от готова да

отиде там, където пожелае той да я заведе. Дори започваше сама да формира някои интересни идеи.

Когато той откъсна устни от нея, тя не бе изненадана да чуе протестиращия си стон, тъй като обичаше целувките му. Но мърморенето ѝ бързо прерасна в стон на удоволствие, когато зацелува гърдите ѝ, докато през цялото време милваше тялото ѝ с големите си силни ръце. Усещането на устните му я накара да потрепери, а нуждата ѝ да нараства с всяко близване и всяко докосване на езика му, докато я засмукваше нежно.

Чувствата, които я изпълваха, би трябвало да я плашат, но тя откри, че ги намира доста прекрасни. С всяка целувка, с всяка милувка, Сигимор събуждаше за живот нещо диво в нея. Джолийн реши, че харесва тази част от себе си, приветствайки жената, която оставя удоволствието ѝ да вилнее на свобода. Тази жена не виждаше никакви граници и не се нуждаеше от никакви правила. Тя посегна към удоволствието, което Сигимор ѝ доставяше с двете си ръце, и му се отдаде. Опитва се и да му отвърне по същия начин.

За един кратък миг почувства объркване, когато Сигимор коленичи пред нея, вместо да я положи на овчата кожа. Това объркване изчезна, когато той целуна корема ѝ и нежно обгърна задните ѝ части с ръце. Джолийн затвори очи от удоволствие, когато той плъзна ръка между бедрата ѝ. Тя разтвори крака, приветствайки милувката му. Но след миг отвори шокирано очи, когато устните заместиха ръката му.

— Сигимор? — Тя извика името му, по-скоро от несигурност, отколкото от протест.

— Тихо, съпруго! — промърмори той, целувайки бедрата ѝ. — Дари съпруга си с това удоволствие. И ти ще му се насладиш истински, обещавам ти.

Той все още не бе довършил думите си, когато всичките ѝ колебания изчезнаха, прогонени от чувствената жена вътре в нея. Джолийн се разтвори за интимната му целувка, преплитайки пръсти в гъстата му коса, за да се задържи на крака, докато страстта се изливаше върху нея. Тя извика името му, когато усети, че удоволствието приближава върховата си точка, но той я задържа на място, и с ръце, здраво обгърнали бедрата ѝ, я отведе до висините само с устата си.

Джолийн все още трепереше от силата на освобождението си, когато се оказа по гръб върху овчата кожа. Миг по-късно Сигимор се тласна в нея и затихващата ѝ страст избухна отново с нова сила. Тя се обви около силното му тяло, приветствайки мощните му тласъци, докато той я отвеждаше отново до блажените висини. Този път, когато тя потрепна и изкрещя името му, той се присъедини към нея, а викът му на удоволствие отекна в ушите ѝ.

Едва след като Сигимор изми и двамата им и я отнесе до леглото, младата жена успя да възвърне напълно съзнанието си. Тази дива, чувствена Джолийн беше изчезнала някъде, оставяйки обикновената стара Джолийн да страда от стореното. Когато Сигимор легна в леглото и я взе в обятията си, тя притисна зачервеното си лице към гърдите му. Почти можеше да почувства как той я гледа, но не можеше да се пресрами да срещне погледа му.

— Ах, горката ми малка съпруга — каза той, ухилен до уши над главата ѝ. — Толкова дива и свободна, докато кръвта препуска лудо из вените ти, и така засрамена и зачервена, когато страстта ти се охлади, нали?

Тя не бе сигурна, че ѝ допада колко добре бе разгадал какво се случва в главата ѝ.

— Е, как би трябвало да се чувствам след една такава голяма загуба на приличното държание.

— Удовлетворена? Затоплена и щастливо замаяна? Благодарна, че мъжът ти е толкова добър любовник, че те кара да крещиш?

— Аз *не* крещя.

— О, определено го правиш. Ушите ми още звънят. Мисля, че покрай името си долових няколко пъти фразите „още“ и „не спирай“.

Това бяха повече шеги, отколкото някой може да понесе, реши Джолийн. Тя се пресегна и го удари точно там, където се събираха краката му, единственото по-меко място по тялото му. Стонът му на болка ѝ достави неимоверно удоволствие. Нямаше как да отрече, че я кара да вика по време на любовната им игра, но не беше нужно да се хвали така с това свое постижение.

— Жестока жена — заяви той и започна да прокарва пътечка с пръсти надолу по гръбнака ѝ, разпалвайки отново желанието, което тъкмо затихваше в нея.

Джолийн беше толкова страстна, така лесно пламваше от докосването му, че го вдъхновяваше. Никога нямаше да ѝ го признае, но досега не се беше смятал за предприемчив и креативен любовник. Повечето от жените, които отвеждаше в леглото си, бяха такива, за които един мъж си плаща. Когато стигнеше дотам, че да има нужда от жена, той отиваше в най-близката странноприемница, таверна или кръчма. Избираше някоя с голям бюст и изглежда чиста и я водеше в леглото. Макар да се чувстваше длъжен да ѝ достави удоволствие, той бе правил само минимума, за да изпълни желанието си. Тези жени никога не са били нещо повече от топло тяло, в което да освободи нуждата, която го е измъчвала. Ако не бе научил, че удоволствието му е по-голямо, ако разпали малко огън в жената, той се съмняваше, че някога би си направил труда да им доставя удоволствие, както бе правил.

Но Джолийн истински го вдъхновяваше, по толкова много начини. Всеки стон, който издаваше, всяко потръпване на слабото ѝ тяло го караха да иска да засили удоволствието ѝ. Начинът, по който викаше името му и как всяка част от тялото ѝ изглежда завладяна от освобождението ѝ отвън и отвътре, само го караха да иска да я отвежда до върха отново и отново. Всъщност, ако успееше да задържи под контрол собствената си нужда, би се насладил на това да види колко пъти може да я накара да крещи за една нощ. За миг се наслади на представата как люби жена си с ръце и уста, докато тя не го приковава под себе си и не започва да го язди, докато и двамата не стигнат до върха заедно.

Никога преди не бе използвал устата си, за да доставя удоволствие, но очевидно се бе справил добре. Сигимор подозираше, че знанието, че е единственият мъж, който е правил любов с нея, подсилваше по някакъв начин насладата и удоволствието му. Освен това знаеше още неща, които никога не бе правил, и нямаше търпение да ги пробва с Джолийн. Имаше и няколко неща, които му се искаше тя да му направи. Тялото му се стегна при самата мисъл и той се ухили. Не само, че Джолийн го вдъхновяваше да стане по-добър любовник, но тя го правеше и по-алчен.

За нещастие лакомията му щеше да остане незадоволена, осъзна той, като погледна към нея. Жена му се бе разположила върху него като одеяло и спеше дълбоко. Имайки предвид през какво бяха минали

днес, не беше изненадан. Вероятно единствено нуждата да разбере коя е Барбара бе успяла да я задържи будна за кратко, колкото той да успее да получи малко удоволствие. Реши, че е голям късметлия, задето тя все още не е рухнала физически.

Реакцията ѝ щом чу, че се е появила жена от миналото, която го търси, му допадна изключително много. Сигимор разпозна чувството ѝ на притежание и бе видял блясък на ревност в погледа ѝ. Тя вече свикваше да бъде негова жена и напълно го бе приела за свой съпруг. Един мъж можеше да строи върху такива основи, да използва собственическите чувства и жарката страст помежду им, за да изгради поне привързаност между двамата. Леко го тревожеше, че желае това толкова силно, но беше факт и възнамеряваше да го получи.

Прегръщайки Джолийн с едната си ръка и свивайки другата под главата си, Сигимор се замисли за Барбара. Макар да не бе девствена, когато я срещна, тя бе първата му истинска любовница, първата, която не бе просто бързо удоволствие за час или два. Тя бе първата жена, която го бе накарала да се замисли за любов и брак. Предателството ѝ го бе ранило жестоко, но сега осъзнаваше, че единствено гордостта му бе наранена, и почти бе унищожила всяка суетност, която някога е притежавал. Стореното от нея го бе върнало обратно при жените, които искат първо да видят монетите на мъжа, и с които правенето на любов бе една студена бизнес сделка. Спорадичните мисли, които имаше за Барбара, не бяха нищо повече от размисли на мъж, който много време спи сам, и за кратко, докато беше млад, той мислеше, че е намерил половинката си. Целуна Джолийн по главата. Този път обаче нямаше никакви съмнения. Просто се налагаше да я накара и тя да го види.

А Барбара можеше да му причини известни проблеми по този въпрос. Сигимор имаше силното чувство, че Джолийн не е толкова сигурна в женствеността си и в уменията да задоволява съпруга си. Жена като Барбара щеше да подуши слабостта ѝ на мига. Тя лесно би могла да унищожи всеки напредък, който би имал да привърже Джолийн към себе си със сърцето и ума ѝ, както вече бе сторил с тялото ѝ.

Можеше само да се надява, че греши в предположението си и Барбара не си е наумила да си го върне, но се боеше, че е напълно прав. Сигимор се прозя и затвори очи. Ако Барбара все още имаше

връзките както преди, ако все още бе приета от всичките си роднини и съюзници, нямаше да е мъдро да ѝ откаже подслон, когато пристигне пред портите на Дъбхайдленд. Може би нямаше да навреди, ако опита да разубеди бившата си любовница да не се опитва да отрови отношенията му с жена му. Или, разбира се, би могъл да държи Джолийн в леглото си, докато Барбара се откаже и замине за дома. Сигимор заспа с усмивка при удоволствието, което изпита от този свой план.

ГЛАВА 13

— Харолд все още обикаля наоколо.

Джолийн въздъхна и погледна към Сигимор, който нахълта в стаята, където тя и Фиона си играеха с децата. Беше се насладила на спокойствието от последните два дни, колкото и измамно да бе то. Не я изненада вестта, че Харолд ги бе последвал до Скарглас, но се беше надявала неспособността му да ги залови да го обезкуражи. Или това, или нестандартните действия на Макфингал. Никой не ѝ бе казал какво точно правят, но те определено се наслаждаваха.

— Може би защото няма достатъчно коне — каза тя, нагласяйки Ахрън, невръстния син на Фиона, в ръцете си. — Конете, които видях да водят вчера, бяха неговите, нали? — Тя гледаше развеселено как Рейнард, Кирън и още няколко малки момченца нападаха Сигимор.

— Да, момиче, неговите бяха — отвърна той и насочи вниманието си към децата, като ги гъделичкаше и се бореше с тях.

Гледайки го, Джолийн осъзна, че той обича децата, и че те също го обичат. От него щеше да излезе страхотен баща, помисли си тя, галейки гръбчето на Ахрън, докато усещаше как нов глад започва да расте вътре в нея. Винаги бе мечтала да има деца и сега ужасно много искаше да зачене детето на Сигимор. Животът ѝ ставаше все по-сложен, помисли си тя нещастно. Харолд, съпруг, жена от миналото на съпруга ѝ, която иска да си го върне, и сега неочаквана нужда да има дете от мъж, с който все още не бе сигурна дали ще остане.

Веселият смях на Рейнард привлече вниманието ѝ. Той бе в такава блажено неведение за опасността, в която се намираше. Момчето истински се наслаждаваше на играта и тя осъзна, че досега не е имало много възможност да се забавлява с деца. Като наследник се стараеха да го държат възможно най-далеч от другите малчугани. Питър би бил ужасен да види как синът му си играе с копелетата на стария леърд Макфингал, или с децата на синовете му, чийто майки бяха обикновени жени. По своя си начин брат ѝ винаги беше прекалено горд от мястото си в живота. Той имаше още три деца от

случайни жени или слугини, но никога не им позволи да се доближат до сина му, точно както баща им държеше копелетата си далеч от нея и Питър. Беше засрамена, че го е приемала. Едва сега осъзнаваше колко нечестно е било това. Рейнард очевидно харесваше да си играе с други деца, а кой бе по-подходящ за това от собствените ти роднини, без значение дали са законни, или не. Ако имаше думата за живота на племенника си, след като всичко приключеше, тя щеше да се погрижи това да се промени.

Когато Фиона дойде да вземе спящото дете от ръцете ѝ, Джолийн го даде с неохота. Краткият поглед, изпълнен със симпатия, който ѝ отправи Фиона, ѝ показва, че жената разбира неочаквано появилия се копнеж, който чувстваше. Когато домакинята излезе с бебето, няколко от момченцата я последваха, а Джолийн скръсти ръце пред себе си в слаб опит да запълни празнината, която почувства изведнъж.

Сигимор се отскубна от момчетата и насочи вниманието си към съпругата си. Той се зачуди какво е предизвикало тъжния израз на лицето ѝ, който се задържа само за миг, преди тя да му се усмихне. Обикновено споменаването на Харолд предизвикваше страх в нея.

— Значи братовчедите ти не са успели да прогонят Харолд? — попита тя, когато той се присъедини към нея пред камината, сядайки на тежкия дъбов стол. — Предполагам, че това са намеренията им.

— Някои от тях — отвърна Сигимор и се усмихна, когато момчетата изведнъж скочиха на крака и изтичаха вън от стаята. — Хукнаха да завладяват нови територии вероятно.

— Рейнард се наслаждава на компанията на другите деца. Едва сега осъзнавам, че винаги сме го държали сам, а е очевидно, че му харесва да е с момчета, да си играе с тях, да вдига шум и да се цапа.

— В Дръмуич нямаше ли други деца?

— Имаше, но никое не беше с равни на неговите рождени права. Питър има още три деца, но те не значеха нищо за него, и единственото, което правеше за тях, бе да се погрижи да не гладуват и да имат покрив над главите си. Баща ми правеше същото с копелетата си. Точно се порицавах, че съм приемала това, сякаш е нещо нормално.

— Съмнявам се, че би могла да промениш мнението им.

— Вероятно не. Чичо ти е много странен — започна тя.

— Никой няма да оспори това.

Тя се усмихна леко, преди да продължи.

— Странен и откровен до болка. И все пак никой не може да го обвини за това как се грижи за децата си, за *всичките* си деца. Повечето лордове игнорират децата си, които са заченати извън брачното ложе, или поне Питър и баща ми правеха така. Хвърляха няколко монети към тях и мислеха, че са изключително щедри. А чичо ти ги събира всички около себе си, отглежда ги наравно със законните си деца и им дава шанс за по-добър живот. Прави същото и за хора, които са прогонени от домовете си.

— Да, чичо ми събира изгубените и изгонените. Винаги го е правил. Освен това създава повече врагове, отколкото приятели, затова сега Юън е леърд. Горкият ми братовчед смятал, че баща му е луд, докато Фиона не го убеди, че не е, а е просто разглезено дете в тялото на възрастен мъж. — Той направи гримаса, когато тя се засмя, но след миг стана сериозен и хвана ръцете ѝ в своите. — Тази нощ ще си тръгнем оттук, момиче.

— Ах, помислих си, че ще е така, след като ме видя и заговори за Харолд. Все пак той беше наоколо през цялото време, през което бяхме тук.

— Да, надявах се на добра възможност да излезе на светло, но не го направи. И въпреки това трябва да напуснем това място, водейки Харолд и битката, която предвещава, далеч от тук.

Джолийн кимна. Знаеше, че е прав, и все пак не искаше да напуска Скарглас. В началото бе леко объркана от всичките хора тук, но свикна много бързо. За два дни беше в безопасност, чувстваше се уютно и бе открила добра приятелка в лицето на Фиона. И всичко това въпреки присъствието на Харолд. Мразеше мисълта, че трябва да се откаже от това и да се върне към изтощителното преследване, докато достигнат Дъбхайдленд, където щеше да ѝ се наложи да се изправи пред нова група непознати.

Накрая направи гримаса, мислейки за Рейнард. Той също нямаше да е доволен да напусне новите си приятели, с които си играеше толкова хубаво. Не им беше от никаква помощ и това, че детето е прекалено малко, за да разбере неотложната нужда от заминаване.

— Ще харесаш Дъбхайдленд, съпруго — каза Сигимор, опитвайки се да звучи по-уверен, отколкото бе в действителност.

— О, сигурна съм. Но не мисля, че Рейнард ще бъде очарован от новината за заминаването ни.

— О, това ли е проблемът? Искаш ли да говоря с него?

— Ще бъде проява на страхливост от моя страна — каза тя, бунтувайки се срещу желанието веднага да се съгласи с него и да го изпрати да свърши това вместо нея.

— Не. Защо ще искаш ти да му съобщиш лошата новина, а той ще я приеме именно така, особено след като ще му е много трудно да разбере. Имам план, затова ще му кажа аз. Ще гледам Кирън и другите момчета да са там, когато го направя.

— Ще има ли полза?

— Когато и другите момчета са там и слушат, той ще трябва да приеме новината като мъж.

— Като мъж ли? Той е на три години!

— Това е без значение, няма да иска момчетата да го мислят за бебе. И ако другите малчугани знаят, че трябва да е така, ще бъде полесно. Рейнард е много умно дете, говори добре и умее да разбира много неща, които деца на неговата възраст не могат. Обаче понякога едно дете може да накара друго дете да разбере нещо много по-добре, отколкото ако му го каже възрастен. Затова другите момчета ще му кажат истината, както я виждат, след като ги оставя.

— На език, който той ще разбере най-добре — каза Джолийн и кимна, — тогава нека съм страхливка. Може да му кажеш.

Сигимор се изтегна на стола си и ѝ се ухили.

— Все още ми изглеждаш малко виновна. Не се тревожи. Напоследък ти се наложи да съобщиш на момчето много лоши новини и го накара да прави неща, които или не иска, или не разбира напълно. Направила си достатъчно. Няма лошо в това да оставиш друг да ти помогне.

— Предполагам, че не, макар че това не ме тревожи толкова, колкото преди. Мисля си, че е така заради двата спокойни дни и че той е толкова щастлив точно сега.

— Да, така е. А сега ми кажи защо изглеждаше толкова тъжна, когато Фиона взе от ръцете ти бебето, а аз седнах срещу теб?

Уловена в мислите си за това какво още ще се наложи на Рейнард да преживява заради Харолд, Джолийн не се замисли и каза цялата истина.

— Усещането за Ахрън в ръцете ми беше толкова хубаво. На двадесет и три години съм, нямам деца, а повечето жени на моята

възраст вече са родили поне няколко. — Тя се изчерви, осъзнавайки какво е признала току-що. — Не е нищо важно.

Сигимор се изправи и се наведе над нея, целувайки я нежно.

— Важно е, щом те натъжава. Чувството е повече от естествено, женски копнеж за твое собствено дете. — Той ѝ намигна, като се изправи, за да излезе от стаята. — Не се тревожи. Скоро ще държиш собственото си дете в ръце. Да, ще ти дам колкото деца пожелаеш.

— Самохвалко — извика тя след него, но той просто се засмя.

Тя въздъхна и се огледа в празната стая. Когато пристигна, дори не си бе помисляла, че само след два кратки дни с такава неохота ще си тръгне от това място. Джолийн знаеше, че една от причините е защото не бе сигурна дали някога ще види пак хората, с които се бе запознала тук. Ако разкажеше на познатите си в Англия за Шотландия и жителите ѝ, вероятно щяха да я помислят за луда, че иска да остане, но тук се чувстваше в безопасност. Беше добре дошла, въпреки непрестанното мърморене на стария леърд, че била англичанка. Най-много щеше да ѝ липсва Фиона, първата истинска приятелка, която някога е имала. Бяха като сродни души, които са се разпознали на мига, и тази близост беше нещо, за което Джолийн копнееше да задържи.

Тогава си спомни за обещанието на Сигимор, който се похвали, че ще ѝ даде колкото бебета пожелае, и ѝ се доплака. Макар този копнеж да се бе появил едва сега, вече беше пуснал дълбоки корени в сърцето ѝ. Да, тя все още не бе сигурна дали ще остане с него, затова не смееше да мечтае за червенокоси бебета. Макар здравият разум да ѝ казваше да не мисли за това, този копнеж си оставаше. Както и мъката заради възможността да го напусне, отказвайки се от тази мечта.

Разтревожена, че затъва все повече в меланхоличното си настроение, Джолийн се изправи и отиде да събере вещите си. Всичко това беше по вина на Харолд, каза си тя, вкопчвайки се в гнева, който прогони болката в сърцето ѝ. Ако не беше неговата алчност, тя все още щеше да е в Дръмуич, все още щеше да има Питър и щеше да се подготвя за някой приемлив брак. Нямаше да срещне Сигимор или Фиона. Със сигурност нямаше да тъжи за червенокосите бебета, които все още не бе заченала. Докато стигна до спалнята си, тя бе истински разярена, скръбта ѝ бе забравена, а умът ѝ бе пълен с мисли за това как да накара Харолд да плати за всичките си престъпления.

* * *

— Гледай да я задържиш — каза Юън, приближавайки се към Сигимор на осветения от факли двор на крепостта.

Сигимор откъсна поглед от жена си и Фиона, които се сбогуваха, и се намръщи на Юън.

— Защо да не я задържа?

— Нещата не са напълно уредени, нали? Дори когато сложиш край на заплахата, която представлява Харолд, бъдещето на момченцето все още ще е под въпрос. Заради обещанието, което жена ти е дала на умиращия си брат, нейната съдба също е несигурна.

— Бъдещето ѝ е с мен. Тя ми е съпруга.

— Освен това тя е настойник на момчето, макар че законът едва ли ще я признае за такъв. Обаче точно такава я е направил брат ѝ, когато е поставил живота и здравето на наследника си в ръцете ѝ. Не си затваряй очите за тази истина.

— Двамата ще се изправим пред този проблем, когато му дойде времето — каза Сигимор и игнорира тихото проклятие на Юън. — Момичетата ни много бързо станаха близки приятелки, нали?

— Да — отвърна Юън, приемайки смяната на темата. — Съпругата ми казва, че са като сродни души или нещо такова, и че са се разпознали почти на мига. Освен това казва, че макар жена ти да не го вижда, е била сама почти през целия си живот. Фиона ми обърна внимание, че Джолийн се е привързала към тукашните глупаци, братовчедите ти, и че ще е най-добре да направиш така, че да изпита същото и към групичката идиоти в Дъбхайдленд. Тя и момчето са държани далеч от останалите, или поне така вярва жена ми. Брат ѝ очевидно много е държал на кръвната линия и е бил поставил много ясна бариера между семейството на леърда и останалите хора.

Сигимор кимна.

— Джолийн каза нещо такова по-рано днес. Цяло чудо е, че не е повлияна от всичко това. — Той сви рамене. — Може би затова е сама. Била е поставена там, където не ѝ е било мястото.

— Може да е така. Е, вече е намерила мястото си, нали? И Фиона иска да ти кажа, че ако не направиш така, че да я задържиш, ще те накара да страдаш. Разбира се, казах ѝ, че ако изгубиш това момиче,

няма нужда да се занимава, тъй като ти вече ще кървиш много силно от загубата.

Малко разтревожен от думите на братовчед си, Сигимор просто кимна. Не искаше да мисли за това какво ще се случи след смъртта на Харолд. Имаше план и щеше да се концентрира върху него. Джолийн беше неговата половинка и щеше да го заобича. Едва когато чу смеха на Юън, осъзна, че бе изрекъл мислите си на глас.

— Добър план, братовчече — каза Юън, — желая ти успех с него. — Той погледна към Фиона и се усмихна широко. — Ако успееш да я накараш да ти каже, че те обича, нека да каже и че е *завинаги*. Мъжът на сестра ти е съгласен с мен. Това е нещо, което не знаеш, докато не го чуеш. Да, накарай я да каже „завинаги“.

Сигимор отвори уста, за да попита защо, но бързо я затвори. Той щеше да чуе Джолийн да му казва, че го обича, и *щеше* да я накара да му обещае, че е *завинаги*.

— Чуй ме, Джолийн — каза Фиона, хващайки и двете ръце на Джолийн, — помисли си много, много, ама много добре, преди да вземеш решението си. Да, това малко момченце е много важно, но също толкова важно е и това, което имате със Сигимор.

— Не съм сигурна какво имам със Сигимор — каза Джолийн.

— Може още да не си сигурна, когато дойде времето да избираш. Сигимор е като моя Юън и като брат ми Конър. В някои случаи и като брат ми Дърмот. Те дълго се борят с любовта, макар да не могат да се откъснат от жената, която е разпалила в тях тези странни чувства. Да, и не са привикнали да изричат захаросани думи. Трябва да гледаш какво правят и как се държат.

— Но как мога да се доверя на собствената си преценка? Много лесно мога да видя само това, което желая, без наистина то да съществува.

Фиона се усмихна с пълно разбиране.

— Трудно е, но не е невъзможно. А ако мъж като Сигимор ти отдаде сърцето си, то това е *завинаги*. Когато такъв мъж обикне момиче, той обича с любов толкова силна, че никога не изчезва. Те взимат своята половинка и това е за цял живот. Много малко момичета със синя кръв като нас получават такава благословия в брака си.

— О, Фиона, как ми се иска да имам такъв брак, но...

— Не, не мисли какво ти е казал, за да се ожени за теб. Началото не е от значение. Обикновено те лъжат сами себе си за причините, които са ги довели дотук. Когато дойде времето да направиш избора си, се запитай няколко въпроса. Страстта ви силна и споделена ли е? — Фиона кимна, когато Джолийн се изчерви. — Бях сигурна, че е. Мога да го видя в очите на Сигимор, когато те гледа.

— Това е просто похот.

— Сигимор не е много различен от моя Юън. Той утолява нуждата, когато стане прекалено силна, но не и преди това. От време на време си купува това облекчение. Той няма любовници и не ухажва дами от добри семейства. Спи сам. С изключение на тази младежка глупост с лейди Барбара, никога не е правил друга. И все пак изглежда не може да си държи ръцете далеч от теб. Не бъркай това с похот. Сега, тъй като гледам, че Сигимор се готви за тръгване, най-добре да ти кажа и останалите въпроси, които да си зададеш. Той прави ли всичко по силите си, за да ти е удобно? Проявява ли чувство на притежание и ненужна ревност? Говори ли с теб? Настръхва ли срещу всеки, който си позволи да те обиди дори по най-дребния начин? Дава ли ти обяснения, когато го попиташ нещо? Изслушва ли те? Разпознава ли настроенията ти и опитва ли се да ти помогне, да не се чувстваш така? Спокоен ли е в компанията ти и смее ли се заедно с теб? И държи ли те в обятията си, докато спите нощем?

— Това важни неща ли са? — попита Джолийн, докато гледаше да запази въпросите в паметта си.

— Много са важни. Иска ми се да ти кажа повече, но, моля те, обещавай ми, че ще си зададеш тези въпроси, когато ти се наложи да избираш между момчето и мъжа, и че ще помислиш много сериозно върху отговорите.

— Кълна се.

Фиона я прегърна и погледна към Сигимор, който се появи зад Джолийн и обви с ръка раменете ѝ.

— Готови ли сте за тръгване?

— Да — отвърна Сигимор. — Фингал каза, че момчетата държат Харолд и мъжете му много заети.

— Изглежда нечестно да ги излагаме на риск — промърмори Джолийн. — Проблемът е мой, не техен.

— Те не са в опасност — каза Юън, който застана зад Фиона и я прегърна. — Те му се присмиват и го подкачат, карайки сасенака да се върти в кръг, докато му се завие свят. И ще го правят, докато се съмне. Дотогава ще имате доста добра преднина пред глупака.

— Да — съгласи се Сигимор. — А и ще му се наложи да си намери нови коне.

Фактът, че мъжете така се наслаждаваха на тези игрички, накара Джолийн да извърти очи. Тя видя Фиона да прави същото, разкривайки ѝ отново в каква хармония бяха двете. Тогава Юън я изненада, като пусна Фиона и ѝ даде бърза, но не толкова братска целувка. В мига, в който мъжът я пусна, Джолийн беше задърпана към коня и се озова на седлото, метната там от много намръщения Сигимор. Юън и Фиона стояха ръка за ръка, ухилени широко над това, което според Джолийн бе изпълнена с ревност реакция на Сигимор по повод целувката за довиждане на Юън. Младата жена си помисли, че няма да е никак изненадана, ако научи, че Фиона и Юън са планирали това, само за да видят как ще реагира Сигимор.

Когато тръгнаха да излизат от Скарглас, Джолийн погледна назад и видя, че приятелката ѝ е вдигнала във въздуха единия си пръст. Нямаше как да не се усмихне и да не ѝ помахва, преди да насочи вниманието си напред, така че да не изостава от Камерън. Предполагаше, че сега има отговор на един от въпросите, които Фиона я накара да обещае да си зададе. Този беше един от лесните, тъй като и преди Сигимор ясно бе показвал собственическите чувства, които изпитва към нея. Джолийн осъзна, че отговорите на десетте въпроса щяха да обрисуват една доста добра картина за това какво изпитва съпруга ѝ към нея. Тя беше обещала на Фиона да обмисли отговорите на въпросите, просто защото жената ѝ беше приятелка, но сега, като се замисли, щеше да го направи за свое добро.

Безшумното им напускане на Скарглас ѝ напомни много силно за заплахата, тегнеща над живота ѝ, както и този на Рейнард, затова тя реши в момента да не мисли за тревогите си. Сигимор бе настанил детето при Лиъм, само за всеки случай, ако нещата се объркат и им се наложи да яздят бързо, за да избягат от преследващия ги Харолд. Още един ясен знак за несигурността, която ги обграждаше, и щеше да продължи да е така, докато Харолд не умреше.

— Стой близо до мен — каза ѝ Сигимор, когато намали малко темпото, яздейки до нея. — Слънцето няма да изгрее още няколко часа и не искаш да ни изгубиш в тъмнината.

— Определено не искам. Ще гледам да стоя близо — увери го тя. — Ако усетя, че изоставам, ще завържа юздите си за опашката на коня ти.

— А ако ни изгубиш от поглед?

— Ще спра и няма да помръдна нито крачка — отвърна тя, спомняйки си уроците, които ѝ бе преподавал, след като веднъж попадна в лапите на Харолд. — И може да попея малко.

— Ах, и имаш някакъв усет са музика и мелодия, нали?

— Да, някакъв. — Тя му се ухили. — Със сигурност по-добър от твоя.

— Обзалагам се, че е така. — Той ѝ намигна, когато тя се засмя, доволен, че тъгата ѝ малко по-малко изчезва. — Хареса Фиона, нали?

— О, да. Случвало ли ти се е да срещнеш някой и просто да знаеш, че се допълвате идеално?

На езика му бе да ѝ каже, че е почувствал това с нея, но не беше нито времето, нито мястото за това.

— Да. Когато разбираш, че някой ти е приятел в мига, в който го срещнеш, нали?

Джолийн кимна.

— Именно. Такъв човек, който те кара да осъзнаеш, че повечето хора, които познаваш и които смяташ за приятели, в действителност са просто познати. Това изпитвам с Фиона, истинска връзка. Осъзнах, че никога преди не съм имала приятелка. — Тя направи гримаса. — Звучи толкова жалко, все пак имах Питър.

— Питър е бил твой брат и граф. Да, не се съмнявам, че сте били близки, но не е същото. Брат ми Съмърлд е мой близък, росли сме заедно в утробата, не мисля, че двама роднини могат да бъдат по-близки от това. Имам голямо семейство и всички сме много близки. И все пак знам какво имаш предвид с това, че срещайки някого, чувстваш, че между вас има силна връзка.

— И ти изпитвал ли си такова чувство?

— Два пъти. С Лиъм, макар че ми е братовчед, и с Нанти. Всъщност май трябва да включа и Юън. Почувствах го, но с различията между семействата и с това, че той сложи ръце на Фиона,

трябваше да съм предпазлив. Но съм го почувствал истински, защото, въпреки че той взе я за заложница и се ожени за нея, без дори да се срещне с роднините ѝ, аз не го убих.

— Много добре сте направил, милорд. Мисля, че и Фиона е доволна.

— Да, макар брат ѝ Конър да беше малко разочарован, задето не понатупах глупака.

— О, боже. Той също не го е направил, нали?

— Не, защото сестра му вече му бе писала, че е избрала мъжа.

— Ах, и разбира се, вероятността Фиона да те нарани, ако посегнеш на Юън, въобще не е играла ключова роля.

Сигимор се засмя.

— О, да. Би го направила, не се и съмнявам. — Той забеляза как тя погледна през рамо, присвивайки очи към тъмния път. — Не, момиче, той не ни следва. Ако трябва да съм честен, подозирам, че ще сме в безопасност в Дъбхайдленд, преди да успее да тръгне след нас. Ако не друго, той и мъжете му ще бъдат правени на глупаци, докато напуснем земите на Макфингал.

Джолийн се усмихна и поклати глава.

— Имам чувството, че от месеци държи нож опрян в гърлото ми, а не от дни. Доказа, че е много по-добър в това, отколкото мислехме.

— В началото просто искаше да ви залови, защото имаше голям план. Сега мисля, че вече е отчаян и има нужда от теб и детето, за да се защити. Би трябвало да знае, че с всеки изминал ден шансът роднините ти да научат какво прави и да тръгнат след него е много голям.

— О, на това се надявам.

— Чуй ме, съпруго, ако Харолд научи, че твоите роднини са тръгнали след него, животът ти може да бъде в още по-голяма опасност.

— Как бих могла да съм в по-голяма опасност? Той иска да ме убие.

— Но не веднага, нали? Исква да те използва, за да подсили хватката си върху Дръмуич. Обаче ако разбере, че роднините ти са научили за престъпленията му и са тръгнали след него, за да го накарат да си плати, бракът му с теб няма да го спаси. Тогава, мислите му ще

се насочат към отмъщението. Нямам никакво съмнение, че ще вини теб за всичките си провали.

— И Рейнард ли? — попита тя шепнешком, страхът за племенника ѝ си личеше от всяка нейна дума.

— От всичко, което е направил, и всичко, което си ми разказвала за него, вярвам, че знам с какъв за дявол си имаме работа, затова не, не вярвам да вини Рейнард. Веднъж щом Харолд реши, че е загубил играта, не мисля, че дори ще се сети за момчето, освен ако не измисли план как да откупи живота си в замяна на живота на Рейнард. Ти си тази, която го е отхвърлила, ти взе момчето и избяга от Дръмуич, и продължаваш да бягаш от него из страната, оставяйки го да изгуби всеки шанс да получи това, което желае. Подозирам, че за него ти си причината за всяка синина, всяка драскотина, всеки неудобен момент, всяка похарчена монета и всяко унижение и обида.

Ако не знаеше по-добре, Джолийн би решила, че Сигимор познава братовчед ѝ от години, толкова верен бе в преценката си. Харолд със сигурност щеше да я вини за всичко, което се е объркало, след като бе убил Питър. Щеше да иска да я накара да си плати прескъпо, да страда заради неговите собствени грешки. Самата мисъл бе ужасяваща и въпреки факта, че така щеше да откъсне вниманието на Харолд от Рейнард, тя пак почувства вледеняваща тръпка да преминава през тялото ѝ.

Бързо прогони страха, който я сковаваше. Не беше време да мисли за това. По един или друг начин краят се приближаваше. Джолийн знаеше, че това, което тя и Камерън бяха направили и продължаваха да правят, бе всичко нужно да опазят двама им с Рейнард живи и здрави. Освен това имаше огромна вяра в Сигимор. Ако той не може да го победи, съмняваше се, че който и друг да бе избрала, би могъл да го стори. Щеше да насочи мислите си единствено върху предстоящата битка, а не върху страха от възможен провал.

— Прав си — каза тя. — Той ще иска аз да си платя. Харолд винаги е бил добър в това да обвинява другите за своите провали. Но почти стигаме Дъбхайдленд и тогава ще е негов ред да поглежда през рамо.

— Да, съпруго, точно така ще стане. Затова съм толкова нетърпелив да стигнем у дома. — Той се пресегна и помилва крака ѝ.

— По тази причина ще яздим, докато не стигнем портите — каза той и подкара коня си напред, за да застане до брат си Тейт.

Джолийн въздъхна и се опита да не мисли, как ще усеща задните си части в края на тази дълга езда.

ГЛАВА 14

— Исусе! Тя е англичанка!

Джолийн погледна мъжа на име Съмърлд, който бе същинско копие на съпруга ѝ. Беше прекарала два дни на седлото, тъй като Сигимор налагаше убийствено темпо. Беше изтощена, мръсна, разранена и гладна. Удивеното изражение на лицето на мъжа, което беше вариация на израженията на останалите Камерън, събрани около тях, беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Да, аз съм англичанка. Сасенак. Всъщност съм сестра на английски лорд. И какво от това? — сопна се тя и гневно отметна косата пред лицето си.

Макар да беше изкушен да се засмее, Сигимор се насили да остане сериозен. Беше му трудно. Роднините му изглеждаха по-скоро изумени, отколкото ужасени, сякаш малко мишле е скочило в опит да прегризе гърлото на Съмърлд. Джолийн изглеждаше готова да убива.

— Е, сега, Джолийн — започна той с възможно най-утешителния тон.

— Какво?! — Тя му хвърли кратък поглед, преди отново да се обърни към Съмърлд. — Наистина, ама много ми писна да виждам тази реакция всеки път, откакто пресякохме границата. Човек би си помислил, че съм заражена с чума. Какво става с шотландското гостоприемство, за което всички говорят, а? Това е просто грубост, ето какво.

— Ах, ето я старата Нанси. — Сигимор нежно я побутна към пълничката сивокоса жена, която пристъпи към Джолийн. — Тя ще те отведе до спалнята ни, където може да си вземеш гореща вана и да облечеш чисти дрехи. Може по-късно да продължим със запознанствата. Може би след като си починеш мъничко? Да, малко сън е точно това, от което имаш нужда.

— Не ми говори сякаш съм някоя побъркана, съпруге — изсъска му тя. — Къде е Рейнард?

— Момчето беше заспало, затова Лиъм го отведе в стаята, където спят децата.

— Добре. — Тя направи реверанс пред мъжете, хвана старата Нанси под ръка и се насочи далеч от тълпата, събрала се в голямата зала. — Може би, когато приключа, някои хора ще са се сетили къде са си забравили маниерите.

Сигимор я наблюдаваше внимателно, докато не се увери, че е достатъчно далеч, тогава започна да се смее. Кикотейки се на себе си, той отиде до масата, седна и си сипа чаша ейл. Докато утоляваше жаждата си, братята му насядаха около масата, а братовчедките им се събраха около тях.

— Може и да е било грубо — каза Съмърлд, — но, по дяволите, тя е англичанка! Какво си си мислил, че да се ожениш за англичанка?

— Че я искам за своя съпруга! — Сигимор въздъхна, когато семейството му просто го изгледа и след това им разказа всичко, което се беше случило от мига, в който напусна Дъбхайдленд, до мига, в който отново прекрачи прага на дома. — Някакви въпроси?

Преди някой да успее да каже нещо, Лиъм нахълта в залата. Той се ухили на мрачните изражения, докато крачеше към масата. Кимна на всички и седна, като остави стола отляво на Сигимор, на който обикновено седеше, за Джолийн.

— Пропуснах ли дежурното „О, господи, тя е англичанка!“? — попита той, докато си сипваше ейл.

— Да — отвърна Сигимор, — и цялата история за приключението ни.

— Е, аз говорих с Нанти. Върнал се преди няколко часа, мислейки, че вече сме тук. Казал е на семейството си почти всичко, което е чул за англичанина, и че пътува бързо. Все пак ще се оглеждат за него. Нанти каза, че ще ти разкаже всичко на сутринта. Спеше, когато напуснах стаята.

— Макар че Харолд не е близо до семейството му, е добре да знаят и да са нащрек. Ако копелето хване Джолийн или момчето, ще хукне към Англия. Тогава те ще могат да го спрат.

— Да, и той това им е казал.

— Не те ли тревожи това, че се е оженил за англичанка? — попита Съмърлд Лиъм.

— Не — отвърна Лиъм. — Защо да имам нещо против дребното девойче, което ме спаси да не изгния на бесилката?

— Спасила ви е, за да може да ѝ помогнете.

— О, сигурен съм, че би го направила, дори да нямаше нужда от помощта ни, или ако ѝ бяхме отказали, защото брат ѝ беше изпратил вест да ни повикат. Освен това знаеше, че не сме сторили нищо нередно.

— Но да се ожениш за момиче, за което и да е момиче, само за да не може друг мъж да се ожени за нея, не ми се струва правилно.

— Е, имаше повече от това — каза Сигимор, игнорирайки смеха на Лиъм. — Тя е красиво девойче, с добра кръв, по-силна е, отколкото изглежда, и е добра компания. — Сигимор виждаше, че близникът му изгаря от желание да го притисне още повече с въпроси, но се въздържа.

— Тя е темпераментна — заяви Съмърлд и няколко от роднините им промърмориха в съгласие.

— Ти я обиди, нали? Всъщност имаш късмет, че я ядоса, а не я нарани, защото тогава щеше да ти се наложи да се справяш с моя темперамент. Тя не разбира защо всички са толкова ужасени, нито пък аз.

— Може би са ужасени, че леърдът им се е оженил за английска девойка, а не за една от клана. Ако разберат, че е роднина на английски лорд, ще бъде още по-зле.

— Обаче ще го преживеят — каза Сигимор, хвърляйки поглед към роднините си. — Тя е просто едно дребно девойче. Да, дребно девойче, което е видяло брат ѝ да умира, крещейки от болка, грабнало детето и се е крило три дни от убийците на брат ѝ в стените на собствения си дом, и което през цялото това време е слушало писъците на хората, които Харолд е измъчвал, докато се е опитвал да ги накара да я предадат. И това дребно девойче спаси живота ми, заедно с тези на Лиъм, Тейт, Дейвид, Маркърс и Нанти.

— Истина е, но тя е поискала нещо от теб.

— Да. Поиска да ѝ помогнем да спаси едно дете от Харолд, да го отдалечи от смъртоносната му хватка. Никога не е поискала нищо повече. И съм съгласен с Лиъм. Щеше да ни освободи така или иначе. Нямам нито капка съмнение в това. Ще убия Харолд, защото го искам, защото той уби мъж, който някога спаси живота ми, и защото иска да

убие една жена и едно дете само заради алчността си. Ожених се за момичето, защото я желяех. Плановите на Харолд просто ми дадоха причина по-бързо да я завлека пред свещеника, причина, която ѝ бе трудно да оспори, макар да се опита. Затова, чуите ме много добре, тя е моя жена, вече е Камерън — каза той и беше доволен да чуе Лиъм да казва веднага след думите му:

— Това, което ме вълнува, е какви планове имаме за Харолд Узурпатора.

Сред настаналата тишина се чу тънък, момчешки глас.

— Ще убием копелето, което е посмяло да докосне нашата дама.

Сигимор погледна към най-малкия си брат, който все още нямаше тринадесет години. Висок за възрастта си и само кожа и кости, Фъргъс беше единственият от братята, като изключим Съмърлд, който приличаше на него. Когато видя как момчето започна да шава неспокойно на мястото си под смръщените погледи на роднините му, Сигимор му се усмихна широко. Начинът, по който момчето прие толкова бързо Джолийн, го трогна дълбоко. Щеше да се погрижи никой от останалите да не накаже момчето за това.

— Е — промърмори Фъргъс, окуражен от усмивката на Сигимор, — тя е просто дребно девойче, което се опитва да опази едно бебе.

— Именно — каза Сигимор, като се изправи. — Имам нужда от баня, чисти дрехи и малко почивка, преди да се съберем за вечеря. Може би дотогава всички вие ще загърбите предразсъдъците си и ще си напрегнете малко мозъците как мога да опазя жена си и онова дете от лапите на врага им.

Съмърлд погледна към Лиъм в мига, в който Сигимор напусна залата.

— Наистина ли не намираш нищо смуцаващо в това?

— Не — отвърна Лиъм, — вгледай се в тях и ще разбереш защо не мисля, че е нередно.

— Да попречи на друг мъж да се ожени за нея не е достатъчна причина да се ожени за момичето.

— Да, освен, разбира се, ако не грабнеш тази причина с две ръце в опит да я убедиш да каже „да“. — Лиъм се ухили криво, когато видя, че Съмърлд се намръщи още повече. — Стой нащрек, но скоро ще видиш за какво е всичко това. Престани да се опитваш да убедиш Сигимор, че е направил грешен избор, като се е оженил за момичето.

Старият Фингал се изтощи да му го казва, дори се опита да набуца на Сигимор лейди Барбара Маклейн, вдовицата, която е питала за Сигимор, само защото е шотландка. В този момент най-тъмната сянка, тегнеща над този брак, е Харолд и много скоро той ще дойде да души из земите на Дъбхайдленд.

— И ще умре заради това — каза Съмърлд и повечето от роднините им извикаха в съгласие. — Успяхте да им избягате, нали?

— Не беше трудно. Изглежда мъжете са си загубили конете в земите на Макфингал. — Лиъм се засмя заедно с останалите мъже.

* * *

Харолд отпи от чашата кисел ейл, която прислужницата остави пред него. Всички в тази воняща кръчма наблюдаваха предпазливо него и мъжете му. Негостоприемството беше изсечено в смръщените им изражения. Не можеше да ги вини, че не искат да се задържат повече, отколкото се налага. Ако не беше отчаяната нужда от коне, никога не би спрял тук.

— Милорд — каза Мартин, колебливо сядайки на пейката срещу Харолд, — може би имаме проблем.

— Може би? Може би? — Харолд отпи голяма глътка от ейла си, за да си попречи да се разкрещи. — Наложил ни се да влезем в това гнездо на варвари. Онези проклети Макфингал откраднаха конете и провизиите ни. Ограбват ни отново, и отново, след като успеем да възстановим загубите си. О, и всеки мъж на това място с радост ще ни пререже гърлата. И сега ти ми казваш, че може би имаме проблем? Какво, по дяволите, си мислиш, че е това?

— Малка неприятност, ако това, което чувам, е истина — отвърна спокойно Мартин, когато прислужницата постави кана ейл пред него.

— Не, но се говори, че някой ни следва по петите. Казват, че не сме единствените англичани, които яздят към Дъбхайдленд.

Харолд подпря лакът върху надраната маса между него и Мартин и опря чело на ръката си. Започна да ругае тихо и яростно в продължение на няколко минути. Всичко се разпадаше. Беше превзел Дръмуич и се беше отгървал от Питър. Всичко беше толкова

удивително лесно и трябваше да е достатъчно. Вместо това той влачеше себе си и хората си през тази проклета страна, плащайки толкова пари за беззъби кобили, колкото у дома би платил за добре трениран жребец, и харчейки огромни суми за твърд хляб и вмирисано сирене. Харолд знаеше кой го преследва — някой от Джералд е открил какво се е случило в Дръмуич. Едва беше вкусил това, което толкова много бе желал, а сега всичко му се изплъзваше и за това бе виновен само един човек.

— Ще убия тази кучка — прошепна той с глас пропит със злоба.
— Бавно.

— Ах — Мартин кимна, — похотта ти към нея вече изчезна, нали?

Сядайки отново изправен, Харолд довърши ейла си и махна на прислужницата да донесе още.

— Не, все още е тук. — Той замълча, докато прислужницата напълни чашата му, взе монетата си и се отдалечи. — Трябва да съставя няколко плана. Тази кучка съсипа всичко. Имах желаното, и ако не беше тя, щях да го задържа. Господи, заради нея над мен е надвиснала сянката на бесилото, но тя ще си плати прескъпо. И ще я направя моя, ще я използвам дори докато прерязвам гърлото ѝ.

— Тези англичани може да не са след нас. Може да има друга причина за присъствието им и просто историите да са измислица.

— Знаеш, че не са, и също като мен много добре знаеш, че ме преследват. Ако не мен, то Джолийн и момчето. Но дори и това няма да ми спечели нищо, защото доберат ли се до нея, скоро ще са по петите ми. Сега какво? — попита той, щом чу шум откъм вратата, който привлече вниманието му.

Очите на Харолд се разшириха, когато към огъня, до който седяха той и Мартин, се приближи жена. Тя смъкна палтото си и го хвърли към слабия млад мъж, който стоеше зад нея. Беше първото хубаво нещо, което виждаше в тази страна. Малко по-висока от повечето жени, беше закръглена по начин, по който всеки мъж ставаше твърд като скала от желание. Косата ѝ бе светлоруса, чертите ѝ бяха самото съвършенство, а очите ѝ — чисто, блестящо сини. Имайки предвид скъпата ѝ синя рокля и бижутата, които носеше, жената определено не беше обикновено момиче. Изведнъж се зарадва, че си бе

взел вана, и че се бе преоблякъл, докато мъжете му търсеха конете, от които се нуждаеше.

— Може да си вземем стая тук, преди да потеглим отново на сутринта — каза тя на младия мъж.

— Ще е хубаво да се приберем у дома. — Мъжът окачи палтото до камината.

— Ще спрем на още едно място, Доналд — каза тя и протегна ръце към огъня, за да ги стопли.

Доналд изруга и я погледна.

— Не се ли отказва от тази глупост? Той не е богат, нали знаеш това?

— Е, по-богат е от мен.

— Аз съм по-богат от теб.

— Ще отидем в Дъбхайдленд и това е последната ми дума. Имам нужда от съпруг, Доналд. Много скоро ще имам нужда от покрив над главата си. И щом аз ще имам нужда, това се отнася и за теб.

— Не, ще отида при сестра си. Тя ще ми позволи да остана при нея колкото пожелае. — Доналд поклати глава. — Може да спреш да гледаш толкова обнадеждено, Барбара. След като преспа със съпруга ѝ, сестра ми само ще се наслади на мисълта, че ще спиш на улицата. Освен това не мисля, че Сигимор Камерън ще те посрещне с отворени обятия, не и след начина, по който го предаде. От всичко, което съм чувал за него, той не е глупакът, когото някога си излъгала. Да, освен това нямаше особен успех, когато се опита да хванеш окото му през последните десет години.

— Напомни ми защо се налага да страдам от компанията ти?

— Защото знаеш, че е много неразумно за жена да пътува сама.

— Отиваме в Дъбхайдленд. Веднага щом се стопля и се нахраним, заминаваме за там. Би трябвало да стигнем преди слънцето да залезе, затова няма да си харча парите в тази дупка.

— Сигимор Камерън ще затръшне портите пред лицата ни, щом ни види.

— Не, няма да го направи. — Барбара се усмихна и изтупа въображаема пращинка от полата си. — Ще си спомни за връзките, които имам, и няма да рискува да ги обиди, като ми откаже подслон.

— Не мислиш ли, че той вероятно знае как си скъсала почти всички тези връзки? Мъжът не е идиот, Барбара.

— Той ще ни позволи да влезем. Просто ще трябва да измисля начин да го накарам да ни позволи да останем повече от една вечер.

— Може би аз мога да ви помогна, милейди — каза Харолд, карайки двойката да подскочи стреснато.

— Но вие сте англичанин — каза Барбара. — Как бихте могли да ми помогнете? И защо бихте го направили?

— Защото и аз търся нещо в Дъбхайдленд.

— Какво?

— Съпругата на сър Сигимор Камерън.

— Той се е оженил? — Доналд поклати глава. — Е, това определено слага край на плана ти, не мислиш ли?

Барбара игнорира братовчед си, разпознавайки лукавостта на този англичанин, която съперничеше на нейната собствена.

— Сигурен ли сте, че говорим за един и същ мъж? Сигурен ли сте, че Сигимор Камерън, леърдът на Дъбхайдленд, е женен?

— Засега. — Харолд отпи от ейла си, давайки й време да обмисли думите му, преди да й представи себе си и Мартин. След като тя ги запозна с братовчед си, той попита: — Ще поговорим ли, милейди?

Харолд се усмихна, когато след леко колебание жената кимна. Доналд се подчини на нарежданията ѝ, донесе стол и се присъедини към Харолд и Мартин на масата. Англичанинът знаеше, че може да използва жената, и че тя с радост ще стори всичко, ще жертва всеки, за да получи това, което желае. За пръв път, откакто бе научил, че Джолийн се е омъжила за леърда на Дъбхайдленд, Харолд почувства как част от гнева му се стопява. Дори това, че преби свещеника почти до смърт, не го бе успокоило. Знаеше, че чрез тази жена ще успее да си отмъсти на Джолийн за всичко, което бе изгубил по нейна вина.

* * *

Очите на Джолийн се разшириха, щом погледна към роклята, която ѝ подаваше старата Нанси. Беше в дълбок зелен цвят. Бе убедена, че ще ѝ седи много добре и изглежда щеше да ѝ е напълно по мярка. Но тогава се намръщи, като се запита откъде ли Сигимор е взел тази рокля, или по-скоро от кого.

— Откъде взе това? — попита тя и по усмивката на старата Нанси разбра, че жената е доловила подозрителната нотка в гласа ѝ.

— Ревнуваш, нали? Много добре. — Старата Нанси игнорира промърмореното отричане на Джолийн. — Принадлежи на сестрата на леърда. След като роди, си върна предишната стройна фигура, но в тялото ѝ имаше значителни промени. Те бяха достатъчни, така че тази и още няколко от роклите така и не ѝ станаха повече. Тя ги остави тук, в случай че някой има нужда от тях, или просто, ако няма какво да облече, щом дойде на гости.

— Красива е — каза Джолийн, възхищавайки се на меката вълна под пръстите си.

— И ще изглеждаш много красива в нея. Ще бъдеш пир за очите на нашия леърд и ще накараш останалите глупаци да си глътнат езиките.

— Може би трябва да вечерям тук. Това ще даде повече време на роднините на Сигимор да свикнат с идеята, че той се е оженил, и то за англичанка. — Джолийн се огледа из стаята и направи гримаса, тъй като единственият женствен акцент в стаята бе овчата кожа на пода пред камината.

— Да, има нужда от женско докосване — каза старата Нанси, побутвайки Джолийн към леглото. — Голяма част от Дъбхайдленд има нужда.

— Мебелите са много красиви. — Джолийн прокара ръка по красиво резбованите колони на леглото. — Странно е, че майките им не са оставили отпечатъка си тук.

— Ще видиш отпечатъка им в стаята за почивка, в кухнята и в билковата градина. Останалата част от крепостта беше оставена на момчетата. О, и малко в спалнята на Илса. Сега тя се използва от нея и съпруга ѝ, когато ни гостуват, или ако в замъка отседне някоя дама. Но тук не идват много. Това място е мъжка обител от дълги години. Дори повечето от жените и момичетата, които работят тук, не спят в крепостта. Но може някои от тях да започнат да го правят, сега, след като има дама в крепостта. Ела, нека те облечем. Леърдът донесе роклята, преди да се събудиш и ще те чака.

Джолийн беше доволна от това. Започваше да се чувства виновна, докато старата Нанси ѝ говореше на какво е способна като дама на Дъбхайдленд. Макар да знаеше, че това можеше да сложи край

на времето ѝ със Сигимор, тя искаше това изпитание да приключи. Искаше Харолд мъртъв и погребан. Искаше да знае кой ще бъде избран за настойник на Рейнард. Искаше изборът да е сложен пред нея, за да реши и да се свърши с това. Предстоеше ѝ разбито сърце, без значение кой път щеше да избира, и искаше този удар да дойде най-после, за да спре да се бои от него.

— Сега, милейди, не е нужно да изглеждате толкова изплашена — каза старата Нанси, докато умело сплиташе косата ѝ на плитка, преди да я завие нагоре и да я покрие с бледозелен воал. — Изглеждате много добре. Игнорирайте намръщените изражения и мърморенето, с които може да се сблъскате тази вечер. Всичките са добри момчета, но не обичат изненадите. И всички се тревожат за Сигимор, макар че той вероятно би ги пребил, ако знае за това.

Макар да знаеше, че жената просто иска да я успокои, последните ѝ думи само помрачиха още повече настроението на Джолийн. Щом старата Нанси я поведе обратно към голямата зала, младата жена осъзна, че ѝ предстои да се срещне с всичките му роднини, които щяха да я намразят в мига, в който избере Рейнард пред техния леърд. Ако не друго, то Сигимор щеше да бъде унижен, след като го напуснеше, за да се върне в Англия. Тя не само щеше да бъде с разбито сърце, но и щеше да знае, че цяла армия Камерън я проклина за решението ѝ. Без съмнение Макфингал щяха да се присъединят към проклятията. Само мисълта за яростта, която щеше да предизвика, я караше да иска да се върне обратно в леглото.

Тогава забеляза Сигимор, който я чакаше на прага на залата. Той носеше плейд, богато украсен с червени и черни цветове, бяла риза и ботуши от нежна кожа на сърна. Джолийн едва се спря да не въздъхне високо като оглупяло от любов момиче. Той изглеждаше толкова голям, толкова силен и само леко нецивилизован. Ако в крайна сметка ѝ се наложеше да го напусне, знаеше, че точно така щеше да го вижда в спомените си, до края на живота си. Джолийн се съмняваше, че някога щеше да си помисли за него, без да чувства болката от загубата му.

Сигимор я погледна и тя едва не припадна под одобрителния му поглед и широката усмивка. Наложил си да се стегне и да събере кураж, след което пристъпил напред, плъзвайки ръка в неговата. Той я огледа

отново от глава до пети и се намръщи. Леко нервна, тя докосна бледия воал, прикриващ косата ѝ.

— Какво е това на главата ти? — попита той. — Защо си си прикрила така косата?

— Омъжените момичета трябва да прикриват косата си — каза старата Нанси.

— Не и това омъжено момиче. — Сигимор бързо махна воала и го бутна в ръцете на старата Нанси. — Не ми харесва. — Не беше сигурен дали му допада цялата ѝ коса да бъде вдигната така на главата, тъй като предпочиташе дългата ѝ плитка, както я носеше обикновено, но реши точно сега да не спори за това. — Може да ми обясниш по-късно — каза той на старата Нанси, когато жената понечи да спори с него. — Ако е някакъв обичай, който жената трябва да следва, то Джолийн може да си го слага, като ходим в кралския двор, или нещо такова. Но не е нужно да го носи у дома. Не и когато е със семейството. Това е последният, Фъргъс — каза той, представяйки ѝ най-малкия си брат, който се мотаеше около него. — Той е бебето в семейството. — Намигна на Джолийн, когато момчето го изгледа лошо. — Помоли да седне до теб.

— За мен ще е чест — каза младата жена, усмихвайки се на голобрадия юноша, който бе поне с една глава по-висок от нея.

Докато вървяха към главната маса, Джолийн спокойно отговаряше на въпросите, които момчето задаваше за Рейнард. Той беше удивен от факта, че едно толкова малко момче може едновременно да бъде и граф, и барон. Докато вървеше, тя оглеждаше мъжете в залата. Беше очевидно, че шокът им е изчезнал, но все още бяха предпазливи. Този, който я интересуваше най-много обаче, беше Съмърлд, близакът на Сигимор. Той седеше изправен, докато тя приближаваше, и беше любезен, докато Сигимор я настаняваше отляво на себе си, но беше очевидно, че не одобрява мястото ѝ като съпруга на Сигимор.

Приятелските усмивки от страна на Лиъм, Тейт, Дейвид и Маркърс успяха да я успокоят само частично. Но тя не можеше да разчита на тях да ѝ помогнат да получи одобрението на останалата част от семейство Камерън. Когато си помисли как ли ще реагират, когато изостави Сигимор, настроението ѝ отново се помрачи.

Тя се бореше да яде храната, която съпругът ѝ слагаше в чинията ѝ, и да игнорира погледите, фиксирани върху нея. Около нея се носеха разговори за това, което се беше случило със Сигимор, и тя огледа залата. Бе добре обзаведена със столове, пейки и маси, всичките от дъб. Имаше прекалено много столове, осъзна тя, много повече, отколкото бе виждала в английска зала. По-хубави чинии, прибори за хранене и красиви халби имаше на всички маси, не само на главната. По стените бяха окачени разни оръжия, повечето от които много добре изработени, богато извезан гоблен висеше на стената над огромната камина в другия край на залата. Джолийн започваше да мисли, че Камерън от Дъбхайдленд може и да не бяха богати по английските стандарти, но определено бяха далече от бедни.

Точно когато Съмърлд насочи погледа си към нея и Джолийн се напрегна, готова за конфронтация, се чу глъчка и шум от външната страна на вратата на залата. За миг англичанката се почувства доволна от прекъсването. Тогава красива, пищна блондинка беше почти внесена в залата от двама мъже. Един поглед към лицето на Сигимор, което изразяваше смайване и гняв, показва на Джолийн, че жената е лейди Барбара Маклейн. Неочаквано недоверието на армията Камерън вече не ѝ се виждаше толкова неприятно.

Хватката ѝ върху ножа за хранене се затегна, когато Сигимор се изправи да посрещне неканените гости, спирайки само за миг да каже на Съмърлд коя е жената, потвърждавайки подозренията на Джолийн. Начинът, по който лейди Барбара се хвърли цялата върху Сигимор, докато той ѝ помагаше да седне до огъня, накара Джолийн да изскърца със зъби. Когато жената продължи да се държи за Сигимор, въпреки че бе удобно настанена на стола, Джолийн се изправи рязко от мястото си и тръгна към тях, почти несъзнаваща, че Фъргъс е плътно до нея.

— Какво ѝ има? — попита Джолийн, едновременно вбесена и удивена от красотата на жената.

— Казва, че тя и спътниците ѝ била нападнати от крадци. — Гледаше разяреното изражение на жена си с нарастващ интерес. — В схватката наранила глезена си. Или крака. Не беше особено сигурна.

Жената издаде оглушителен вопъл, когато Джолийн повдигна полите ѝ, за да види краката ѝ. Джолийн огледа за нараняване, но забеляза само няколко леки охлузвания на десния ѝ крак. Макар да не бе експерт, нещо в охлузванията събуди интереса ѝ. Просто не

изглеждаха като наранявания, които човек може да получи, като падне или като бъде нападнат от друг човек. Бърз поглед към придружителите ѝ разкри само леко омачкани дрехи и няколко драскотини по лицата им. Джолийн погледна към лейди Барбара и дълбоко в сърцето си бе убедена, че пред нея се разиграва театър.

— Какво правиш, момиче? — попита спокойно Сигимор, чудейки се дали не трябва да освободи Джолийн от кинжала ѝ.

— Искях да видя раните ѝ — отвърна Джолийн, забелязвайки, че Барбара беше доста бавна в покриването на краката си. — Ако костта е пробила плътта, ще трябва да се отреже крака, иначе ще започне да гние. — Погледът ѝ се присви към Барбара, която стегна хватката си около ръката на Сигимор. — Все още може да се наложи да отрежем едно-две парчета.

— Може да използваш моя нож — предложи Фъргъс. — По-голям е.

Сигимор едва преглътна желанието си да се засмее. Игнорирайки смръщените им изражения, той нареди на Джолийн и Фъргъс да помогнат на старата Нанси да подготви стаи за гостите им. Макар да бе доволен от ревността, която проявяваше жена му, не му беше никак приятно случващото се. Барбара беше неприятност, винаги беше такава. А той нямаше нужда от още такива, особено в брака си. Щом Джолийн се отдалечи, той погледна към Барбара, питайки се колко ли време ще трябва да ѝ оказва гостоприемството си, за да не обиди влиятелните ѝ съюзници и семейство.

ГЛАВА 15

— Сигимор, какво прави тази англичанка тук? — поиска да узнае Барбара. — Тя насочи кинжал към мен.

— Всъщност тя просто държеше нож за хранене. Не го е насочила към теб... все още. — Сигимор чу задавен звук зад себе си и осъзна, че Съмърлд и Лиъм са застанали до него и очевидно се опитваха да потиснат смеха си. — И тази англичанка е съпругата ми.

Барбара изглеждаше шокирана и изведнъж Сигимор се усъмни в истинността на реакцията ѝ. Тя притисна ръка към пълните си гърди, но жестът изглеждаше отрепетитан, такъв, който се използва, за да привлече вниманието на мъжа към доста заголената гръд. Макар да не знаеше откъде е научила, Сигимор бе убеден, че тя е напълно наясно, че е женен. Освен това беше много интересен фактът, че е била толкова близо до Дъбхайдленд, имайки предвид, че е напуснала Скарглас преди повече от седмица.

— Какво ти е станало, че си се оженил за сасенак? — попита тя.

— Това въобще не ти влиза в работата, нали? — Проблясъкът на гняв в погледа ѝ, който тя успя да скрие изключително бързо, я разобличи като Барбара, която той познаваше толкова добре, и накара Сигимор да се отпусне малко. — Сега виж дали можеш да ми обясниш по-ясно какво се е случило с теб без цялото виене. — Той се заслуша внимателно в историята ѝ, преди да погледне към братовчед ѝ Доналд. — Това ли е, което си чул и ти?

— Да — каза Доналд и не добави нищо повече.

Осъзнавайки, че мъжът няма да каже нищо повече, Сигимор го огледа внимателно. Той имаше същите чертите, които правеха Барбара такава красавица, правилните линии, сините очи и дори златисторусата коса, но беше висок и изключително слаб. Освен това беше леко намусен, и макар това да би трябвало да се дължи на битката с крадците, Сигимор виждаше нещо повече зад тъмното му настроение. Да не би той да бе неохотен участник в шарадата на Барбара?

Тъй като тя бе показала нескрит интерес към него, докато е била гост в дома на Макфингал, Сигимор се зачуди дали е дошла тук, за да се опита да го омотае в паяжините си. Изглеждаше суетно от негова страна да мисли, че би си създала толкова главоболия само заради него, особено след като не може да получи нищо, освен да му усложни живота. Той вече бе женен и не спираше да изпитва чувството, че тя вече го е знаела, когато пристигна тук тази вечер. Имаше вероятност Барбара да мисли, че вероятно брака му не е дългосрочен, след като се е оженил за англичанка. Ако това беше мотивът ѝ, вероятно имаше право донякъде, тъй като той подозираше, че английският съд и английската църква лесно биха могли да анулират брак на англичанка с шотландец. Но той предпочете бързо да прогони тази мисъл.

— От това, което видях, нараняването ти не е толкова зле — каза той. — Няма да се налага да оставаш тук за дълго. Ще ти донеса нещо за пиене. Ще отнеме известно време, докато ви подготвят стаите. — Игнорирайки опитът ѝ да го задържи, той се обърна и закрачи към масата, а Лиъм и Съмърлд го следваха по петите.

— Коя е тази жена? — попита брат му.

— Жена, която познавах преди десет години. — Сигимор взе три празни халби и даде на всеки по една. — Тя беше една от грешките ми на младини. Омъжи се за богат старец, който умря наскоро.

— И я е оставил богата вдовица?

— По-скоро не. — Сигимор им разказа за разговора, който бе имал с лорд Маклейн преди две години. — Мисля, че я е оставил много бедна вдовица.

— Ах, значи си търси нов съпруг и се е сетила за теб. Доста се е постарала, за да ти спретне подобна сценка и да се озове под покрива ти.

— И вие ли не ѝ повярвахте?

— Не, наоколо нямаме проблеми с крадци. А тези, които си позволяват от време на време да вилнеят из земите ни, нямаше да са толкова нежни с набелязаните жертви.

— Да — съгласи се Лиъм, — щяха да оставят тези тримата с много повече от любовните пощипвания, които носят сега, ако въобще ги оставеха живи.

— Точно това си мислех и аз — каза Сигимор и напълни халбите с вино. — Изкушен съм да ги изхвърля още сега.

— Защо не го направиш?

— Последно, когато я видях, лейди Барбара имаше някои много влиятелни приятели и роднини. Освен ако не науча нещо друго, не смея да ѝ откажа гостоприемството си. Ако го направя, тя бързо ще отиде да им плаче на рамото. Освен това съм сигурен, че ще го представи като нещо повече от обикновена грубост. Те не са от типа хора, които ни се иска да ядосаме.

— Значи вещицата ще остане тук за известно време — промърмори Съмърлд. — Може би сега, когато знае, че си женен, ще се откаже бързо от игричката си.

— Би ми харесало — каза Сигимор, — но се съмнявам, че ще се случи. Наистина мисля, че тя знаеше още когато дойде, че имам жена.

— Тогава защо въобще играе тази игра? Не може да получи нищо от теб. Е, освен ако не нарушиш собствените си правила и не извършиш толкова голям грях.

— Това няма как да стане. И особено няма как да се получи с тази уличница. Беше добре използвана, която се запознахме, и ако всичко, което чух, е истина, цяло чудо е, че не е кривокрака. И след като никой от вас няма жена, която да го предпазва от номерата ѝ, ще ви посъветвам да внимавате.

— Не сме бедни, но не сме леърди и нямаме никакви земи. Прекалено беден избор за такава като нея.

— Зависи от това колко е отчаяна. — Той едва не се засмя на отвратените погледи на двамата мъже. — Опитайте се да се сблизите с братовчед ѝ Доналд. Каквато и игра да играе тя, той не е особено съгласен. Макар че е малкият ѝ домашен любимец от години, не е напълно във властта ѝ. Той може да е слабата брънка. Нещо се готви тук, и колкото повече мисля, толкова повече имам усещането, че се случва нещо по-голямо от това тя просто да търси поредния глупак, за който да се омъжи.

Щом Лиъм и Съмърлд се съгласиха, Сигимор отнесе чашата с вино към нежелания си гост. Той отговаряше рязко на всички опити на лейди Барбара да завърже разговор. Подразни се истински, когато тя направи срамежлив, флиртуващ коментар за предишната им връзка. Жената изглеждаше не осъзнаваше напълно, че паметта му отпреди десет години бе изцяло незасегната. Начинът, по който се опитваше да игнорира Лиъм, и често не успяваше, беше много забавен. Барбара

може да си бе набелязала Сигимор за следващия си съпруг, но беше очевидно, че не може да откъсне поглед от красив мъж, особено ако този мъж е толкова красив, колкото Лиъм. Тя вероятно бе достатъчно разумна да знае, че ако преспи с братовчед му, шансовете ѝ да стане дамата на Дъбхайдленд щяха да бъдат съсипани, но Сигимор подозираше, че дори тя не знае колко дълго ще устои на изкушението, което бе Лиъм. Ако самия той не се тревожеше за проблемите, които би могла да му причини тази жена, вероятно щеше да намери за много интересна битката, която водеше със собствената си алчна похот.

Когато старата Нанси пристигна, за да го уведоми, че стаите на гостите са готови, Сигимор въздъхна от облекчение. Миг по-късно се оказа с ръце, пълни с пицната Барбара. Беше впечатлен колко бързо бе действала жената и бе истински изкушен да я пусне на пода. Той обаче реши да ѝ позволи да победи в тази битка и я понесе към стаята. Забелязвайки намръщените изражения на роднините си, се почувства леко облекчен. Семейството му може да не бе решило дали приема напълно Джолийн, но неодобрението им към Барбара подхранваше семето за приемането, което вече бе засято. Сигимор беше сигурен, че Джолийн сама ще успее да ги спечели.

Щом стигнаха до спалнята, определена за Барбара, Сигимор откри, че жената е по-силна, отколкото изглеждаше. Когато той се наведе да я сложи на леглото, тя обвини здраво ръце около тила му и го дръпна към себе си толкова рязко, че той едва успя да предотврати да не падне върху нея. Сега стоеше до леглото, ръцете ѝ бяха обвити около тила му като примка, и се чудеше как да се освободи от нея, без да я нарани. Сигимор се стегна и, повдигайки ръце от леглото, сграбчи китките ѝ.

— Пусни ме, Барбара — нареди той, борейки се да контролира темперамента си, когато тя се дръпна нагоре, притискайки се към него. — Веднага!

— Толкова си студен към мен, Сигимор — каза тя. — Преди не беше такъв. Не си ли спомняш времето, когато бяхме заедно?

Той се загледа в лицето ѝ и бегло огледа пълното ѝ тяло. Тя беше блянът на всеки млад мъж, но той чувства, че тази мечта отдавна е мъртва. Сигимор осъзна, че макар да признаваше красотата ѝ, тя не му действаше по никакъв начин. Сега вече бе прекалено наясно с това, което се намираше под бледата ѝ кожа. Дори да беше свободен мъж,

той се съмняваше, че може да бъде прелъстен от нея, до такава степен присъствието ѝ не му оказваше никакво влияние.

— Женен съм — каза ѝ той, стягайки хватката си около китките ѝ. Тя примигна леко, но не го пусна.

— За сасенака? Прекалено кльошавата, чернокоса хлапачка?

— Внимавай, Барбара, няма да търпя който и да е да обижда жена ми.

— Много добре знаеш, както знам и аз, че няма нужда да продължаваш с този брак. Всеки един от вас може да получи анулиране, защото ти си шотландец, а тя сасенак. Ела, мой смели рицарю, нека ти припомним какво споделяхме някога.

Сигимор знаеше, че тя се кани да го целуне, и бе изкушен да ѝ позволи. Оставяйки студен, щеше да нанесе достатъчно силен удар върху суетата ѝ и се надяваше да я накара да се откаже от тази игричка. Тогава, точно когато устните ѝ бяха на милиметри от неговите, той я видя как хвърля бърз поглед към вратата зад него. Той извъртя глава и стисна толкова силно китките ѝ, че я накара да изплаче. За нещастие това не бе достатъчно да я накара да го пусне и той изруга вътрешно, когато жена му застана до него.

Джолийн много добре знаеше, че съпругът ѝ не е доброволен участник в тази сцена, но това успокои ревността ѝ много малко. Някой друг път вероятно би могла да погледне в ужасените очи на мъжа си и да се усмихне. Но точно сега се опитваше да реши кой от двамата им да нарани... и то много. Тя улови блясък на триумф в изражението на Барбара и реши, че няма да достави на жената това удоволствие.

— Мислех, че мой дълг е да дойда и да проверя дали гостите ни са се настанили удобно — каза Джолийн, доволна, че гласът ѝ звучеше толкова спокойно. — Виждам, че си се погрижил да я настаниш в леглото ѝ, съпруже.

— Да, обаче изглежда не мога да се освободя от нея — каза той, без да вижда нито един знак, че му е повярвала.

— Ах, разбирам. Лесно ще се погрижим за това.

Тя се раздвижи толкова бързо, че Сигимор не можа да види какво е направила, но успя. Ръката на Джолийн се стрелна към Барбара, но след секунда жена му вече я бе отдръпнала. Барбара изпищя и го пусна. Имаше дори няколко сълзи в очите ѝ. Тя плъзна ръка под

мишницата си и Сигимор почти се усмихна, вече знаейки къде я бе ударила Джолийн и колко силна болка е причинила.

— Да те оставя ли с гостенката ни, за да се погрижиш да се настани по-удобно? Да, мисля, че ще направя така — каза Джолийн, и без да дочака отговора му, се насочи към вратата. — Уведоми ме, ако тя има нужда някой да се погрижи за раните ѝ.

Толкова сладка, толкова мила, толкова бясна, помисли си Сигимор, гледайки как Джолийн се отдалечава. Очите ѝ бяха станали почти черни. Щеше да му се наложи да измисли много добро обяснение за това, което се бе случило тук, ако искаше да се плъзне под одеялата до нея тази нощ. Барбара вече причиняваше проблеми, помисли си той, поглеждайки обратно към нея. Намусената ѝ физиономия го ядоса още повече. Колко тъп си мисли, че е той?

— Жена ти ме нарани, Сигимор — каза Барбара, подсмърчайки деликатно. — Толкова е жестока.

— Много добре знаеш, че го заслужи — заяви ѝ той.

— Сигимор! Как може да ми говориш така след всичко, което споделяхме някога?

— Не сме споделяли нищо, милейди, освен няколко нощи на потно чифтосване. — Наблюдаваше я как се бори да сдържи темперамента си, а цялата миловидност от изражението ѝ изчезна на мига. — Ако нямаше толкова могъщи съюзници и роднини, щях да те оставя навън пред портите. Да не мислиш, че не съм чул нищо за теб, откакто те открих с това младо момче Дъглас между краката ти? Ти причиняваш само проблеми, лейди Барбара. Водиш ги със себе си където и да отидеш. Е, няма да ги донесеш тук. Може да останеш в дома ми, докато аз реша, или докато разбера, че не са ти останали никакви съюзници. Тогава ще си тръгнеш. — Той се насочи към вратата, но спря, за да добави: — Ако нараниш жена ми, ще съжаляваш, че си започнала тази игричка. — Сигимор се насочи към голямата зала, чувствайки, че има нужда от голямо питие, преди да се изправи пред Джолийн.

— Оправи ли се с нея? — попита Лиъм, когато Сигимор влезе, и щом се приближи към мястото си, си наля на мига чаша с ейл.

— Да, кучката е настанена в спалнята, и ако има поне капка акъл, ще остане там, докато най-после си замине. — Сигимор се тръшна на

стола си и отпи от ейла. — Трябва повече да се интересуваме от това какво се случва. Може би да пращаме по-често рицари в двора.

— Защо изведнъж се интересуваш от тези неща? — попита Съмърлд.

— Ако знаех какви са отношенията на лейди Барбара със съюзниците и роднините ѝ, сега нямаше да съм в това положение — отговори Сигимор. — Ако тя се е скарала с тях или те са я изоставили, то бих могъл да я изрита от дома си. Винаги сме били много добри в това да научаваме малко по малко всичко за дадено нещо, било то съществуващ или предполагаем враг, или дори вероятен съюзник. Мисля, че трябва да спрем да бъдем толкова избирателни.

— Точно така. Имайки предвид колко объркани са нещата напоследък и как се променят, може би ще е най-добре да останем в безопасност и с пълна кесия.

— Предполагам, че лейди Барбара вече е опитала да създава проблеми — каза Лиъм.

— Опита и може би успя — отвърна Сигимор. — Щом съумея да събера кураж да отида в леглото си, ще разбера със сигурност.

— Какво е направила? — попита Лиъм, а очите му се разшириха, щом Сигимор му обясни какво се бе случило. — Тази жена не губи никакво време, нали? Сигурен ли си, че е разумно да оставиш Джолийн сама толкова дълго, че да има време да обмисли всичко?

— Не, знам, че не е разумно. Но имам нужда да премисля някои неща, преди да отида при жена си. Възможно е Барбара още да търси съпруг. Изглежда това, че имам съпруга, не я тревожи ни най-малко. В това няма никакъв смисъл.

— Може би мисли, че може да прогони Джолийн. Защото тогава жена ти ще се върне в Англия, нали?

— Но все още ще ми бъде съпруга.

— Не за дълго. Всеки от двамата ви може да анулира брака с лекота. Джолийн може и да не го знае, но щом се върне в Англия, ще побързат да ѝ го съобщят.

— Вероятно. Барбара каза почти същото. — Сигимор мразеше мисълта колко лесно Джолийн може да се отърве от него, ако го пожелае. — Но съм изненадан, че Барбара го знае. И все пак не мога да се отърся от чувството, че зад всичко има нещо повече от това Барбара

да си търси съпруг и да мисли, че съм достатъчно голям глупак, за да вляза в мрежите, които плете.

— Жени като Барбара са много суетни. И тъй като е успяла да оплете толкова много мъже, вероятно не може да повярва, че с теб няма да се случи същото. Заблудила е толкова много и няма нищо чудно, че ни мисли за идиоти.

— Някога бях идиот. Да, заради това може би мисли, че може да спечели тази игра.

— Не ни обясни точно какво ти е сторила — каза Съмърлд. — Не мога да си спомня да си я споменава.

— Това беше по времето, когато често обикалях из селата и търсех начин да напълним сандъците си. Коего направи ти, и съм ти благодарен.

— Удоволствието е мое. Сега ни кажи всичко за тази Барбара. Ако знам каква е, може би ще ми е по-лесно да разбера защо смята, че има шанс да те спечели за съпруг.

Сигимор си пое дълбоко дъх и спокойно им разказа за всичко, което се беше случило между него и Барбара. Беше приятно изненадан да осъзнае, че вече не се чувства засрамен от цялата история. Беше от полза, че не видя съжаление или присмех по лицата на семейството си, само симпатия към младия глупак, който е бил някога, както и гняв. Сигимор подозираше, че и двамата мъже са преживявали нещо подобно, но пазеха историите за себе си.

— Може би си мисли, че са нужни само няколко напомняния за миналото, за да те сграбчи в лапите си — каза Съмърлд. — Подозирам, че оправданието, което е намирала, задето си я отхвърлял през годините, когато те е срещала, се дължи на това, че просто държиш на репутацията си и не си искал да имаш нещо общо с омъжена жена.

— Ах, не се бях сетил за това. Очевидно е, че тя не очаква от мен да удържа на брачните си клетви.

— Жената вероятно познава прекалено много мъже, които не са го направили.

— Да, истина е. — Сигимор приключи с питието си и се изправи. — Това не ме води доникъде. Просто не мога да се отърся от чувството, че зад всичко това има нещо, което не виждам, нещо повече от очевидното, но просто не мога да се сетя какво е.

— Ще държим под око Доналд, както искаше. Освен това, ще започнем да се оглеждаме за Харолд на сутринта. — Сигимор се намръщи. — Наистина ли вярваш, че той ще дойде тук, че няма да се откаже от преследването и да се върне у дома?

Сигимор кимна.

— Да, вярвам го. Сега умът му ще се е съсредоточил върху отмъщението, сигурен съм. Той ще иска да накаже Джолийн за всичките си страдания. О, не се и съмнявам, че е изкушен от това да я залови, за да може да подсигури с брака си всичко, което е откраднал, преди да я убие, но сега вече намеренията му ще са по-различни. Много по-различни. Истината е, че той трябваше да остане в Дръмуич, и да го държи във властта си, докато планира как да я хване, или как да се погрижи за нея, ако реши да се върне и да му причинява проблеми. Мисля, че той знае, че е направил сериозна грешка, но обвинява нея за това. Подозирам, че вече е много отчаян, което го прави изключително опасен.

— Е, сега поне ние можем да тръгнем след него — заяви Лиъм.

Мисълта беше приятна и Сигимор се вкопчи в нея, докато отиваше към спалнята си. Въздъхна облекчено, когато откри, че вратата не е залостена. Казвайки си, че няма нищо, за което да се чувства виновен, той пристъпи смело в стаята си и затвори вратата зад себе си. Когато видя Джолийн, седнала на меката овча кожа пред камината да си реши косата, се поуспокои малко. Може и да беше ядосана, но не го беше заключила отвън, нито бе отишла да спи другаде. Сигимор реши, че е добър знак и признак, че е готова да чуе това, което има да й каже.

Джолийн се напрегна, когато Сигимор пристъпи напред, за да застане лице в лице с нея. Но тя не го погледна, а продължи да реши косата си. От мига, в който го остави с Барбара, тя премисляше отново и отново това, което бе видяла. Той не изглеждаше така, сякаш доброволно се е оставил в ръцете на жената, поне в това бе сигурна. Проблемът, обаче, беше, че малкото гласче в главата ѝ постоянно нашепваше, че тогава наистина не е участвал доброволно, но какво ще стане по-късно? Ами следващия път? Освен това съществуваше и фактът, че му бе отнело доста време да се върне при нея. Колко от това време бе прекарал с лейди Барбара?

Когато най-после го погледна, тя забеляза, че той я гледа с онзи така познат за нея поглед, и се намръщи.

— Не ме гледай с този поглед.

— Кой поглед? — попита той.

— Този поглед, изпълнен с топлота. Не е време да ме гледаш топло, след като те видях...

Той вдигна ръка и остана изключително доволен, когато тя замълча на мига.

— Когато ме видя в ръцете на друга жена? Не исках да бъда там, момиче, и мисля, че го знаеш.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да се чувствам виновна, задето съм ядосана?

— О, не. Ако те бях видял в подобна ситуация с друг мъж, все още щяхме да събираме парчетата от него. Не, може да бъдеш ядосана, тъй като бях достатъчно голям идиот да се доближа на десет крачки от тази жена както сега, така и преди десет години. Тя ми скочи в ръцете, принуждавайки ме да я отнеса до стаята, а после отказа да ме пусне. По-силна е, отколкото си представях. Впи се в мен като кърлеж. Мислех как да се откъсна от нея, без да ѝ причиня прекалено много болка, когато влезе ти.

— Възнамеряваше да я целунеш, доброволно или не. — Джолийн стисна силно зъби, докато чакаше отговора му.

— Да, така е. — Той направи гримаса, щом я видя да пребледнява. — Тя беше много настоятелна, отказваше да приеме, че може да съм студен към нея. Реших, че ако ѝ позволя да ме целуне, ще види колко съм незаинтересуван, и че не се правя просто на недостъпен. — Той измъкна четката за коса от ръцете ѝ и взе малките ѝ длани в своите. — Въобще не се интересувам от нея, Джолийн.

— Но тя е толкова красива, това, което всеки мъж би искал, както лицето, така и тялото ѝ.

— Тя определено е много приятна за окото. Мога да го видя и ще ме сметнеш за лъжец, ако кажа друго. Но също така мога да видя, че под нежната ѝ кожа се крие само грозота. Егоистична, суетна, алчна и неспособна да разбере, или да се интересува, от това как действията ѝ могат да наранят другите. Тя иска съпруг и смята, че съм същият заслепен глупак, както преди десет години. Толкова е суетна, че не мисля, че бих могъл да я разубедя от това.

— Тогава защо просто не я отпратиш? — попита Джолийн. — И двамата знаем, че нараняванията ѝ са нищожни. Не вярвам, че историята ѝ за крадците е истина.

— Нито пък аз, както и Лиъм, и Съмърлд. Нищо не би ми харесало повече от това да я изритам от дома ни още сега, но не мога да го направя. Тя има някои много влиятелни приятели и роднини, или поне имаше. Един Господ знае каква изопачена история ще им разкаже, ако я изхвърля оттук, затова не смея да рискувам. Трябва да внимавам с нея. Тя не си струва проблемите, които ще ни навлече, ако започна да плаче, че сме се отнесли зле с нея.

Джолийн въздъхна и кимна. Той беше прав. Нямаше никакво съмнение, че Барбара иска да причини неприятности между нея и Сигимор, но щеше да успее само ако те ѝ го позволиха. От друга страна, ако някой ѝ дадеше най-малката причина да се оплаче на роднините и съюзниците си, можеше да стане кървава баня. Трябваше да се съгласи, че жената не си струваше проблемите.

— Колко дълго смяташ, че трябва да понасяме компанията ѝ, за да избегнем обидата на някой?

— Няколко дни, не повече. Както сама каза, нараняванията ѝ бяха незначителни, едва леки натъртвания. Ако реша, че е изгубила съюзниците си, че е прогонена от тях, ще я изгоня на мига. Странно е, но по някакъв начин от всичко това може да излезе нещо добро. — Сигимор погледа удивеното ѝ, невярващо изражение. — Така е. Накара ме да осъзная, че трябва по-добре да се уведомяваме за случващото се със съюзниците ни, кой с кой воюва, кой е фаворит и кой не. Всички неща, които игнорирах досега, защото ги смятах само за слухове, или че просто не ме засягат.

Джолийн кимна.

— Ще е добре да знаем колкото се може повече за това.

— Да. Съмърлд и Лиъм също са съгласни. Но се боя, че това значи да изпратя някой от тях в двора.

— Лиъм — каза Джолийн и се усмихна най-последно. — Ще е перфектен да бъде приет в двора. Той е образован, може да бъде много чаровен и е изключително красив. Ако вашият двор е като нашия, хубавото му лице ще е повече от добре прието.

— От жените — намуси се той, но думите ѝ бяха достатъчно разумни, че да се замисли.

— Въпреки всичкото мърморене и оплакване от него, Лиъм има много приятели. Мъжете го харесват. А и не подценявай жените като източник на полезна информация. Вярно е, че някои изглежда се интересуват само от дрехи и женски съвети, но не е така с всички. Дори онези, които само бъррят или разнасят клюки, биха могли да ти кажат някои доста интересни неща.

Сигимор й се усмихна.

— Значи ще изпратя Лиъм, ако той е съгласен. Ще изберем и още някой, който да го замества, когато иска да си почине от всичко това. — Той започна да милва ръцете й и тя потръпна. — Сега, след като се разбрахме за всичко...

— Готов си да отиваме в леглото — довърши тя вместо него.

— Всъщност си мислех за кожата пред камината в Скарглас, онази, която толкова прилича на тази тук.

— Сигимор — възкликна тя шокирана, знаейки много добре, че той мисли за това, което бяха направили на кожата, но шокът й бързо бе заменен от нетърпение, докато той я целуваше.

* * *

Джолийн нежно потърка буза в гърдите на Сигимор, сънено наслаждавайки се на последните тръпки от отшумяващата страст, която бяха споделили на кожата пред огъня. Не беше особено сигурна как бяха стигнали до леглото, но беше прекалено щастлива и й беше прекалено удобно, за да се чуди дълго. Сигимор издаде нисък буботещ звук, който не беше точно сумтене, и я накара да се усмихне. Горкият й съпруг се беше изтощил. След всичко, което бяха преживели последните дни, тя беше истински изненадана, че все още е будна. Но няколко неща я измъчваха и й пречеха да заспи.

Лейди Барбара Маклейн беше една от тревогите, която отказваше да се махне от ума й. Макар да не се съмняваше, че жената иска да прикотка Сигимор, Джолийн усещаше, че има и нещо друго. Няколко човека й казаха, че жената е знаела за женитбата на Сигимор с англичанка, и нейният добре изигран шок беше... ами добре изигран. Прислужниците бяха много изчерпателни. А от това, което бе чула тя самата, докато жената висеше на врата на Сигимор, беше, че Барбара

също знае много добре колко лесно може да бъде анулиран бракът ѝ. Въпросът тук беше откъде бе научила това? Точно липсата на ясен отговор я тормозеше най-много и гонеше съня ѝ.

Реши, че ще обсъди това със Сигимор, и почти се усмихна, когато усети, че започва да се успокоява. За миг се изплаши, че започва да става прекалено слаба, задето с такава готовност прехвърляше проблемите си на него. Но бързо прогони този страх. Макар да не го бяха обсъждали, тя знаеше, че Сигимор и останалите са наясно, че щеше да ги освободи дори да бяха отказали да ѝ помогнат. Освен това те също имаха да отмъщават на Харолд. Не беше слабост да споделя с друг съмненията си или да търси помощ да открие отговорите на въпросите, които я измъчват. Винаги беше по-добре двама души да мислят над един проблем. Най-после, усещайки, че сънят я надвива, Джолийн си обеща на сутринта да обсъди със Сигимор всичките проблеми, които я измъчваха. Закле се и че колкото и влиятелни съюзници да има, ако лейди Барбара Маклейн не държи пухкавите си белички ръчички далеч от Сигимор, тя щеше да се погрижи да страда.

ГЛАВА 16

Джолийн сгъна грижливо ризата на Фъргъс, която тъкмо бе закърпила, и огледа залата. Тя беше празна, с изключение на трите момичета от селото, които почистваха. Мъжете бяха приключили с обяда си и бяха излезли навън, за да търсят Харолд, точно както бяха направили, след като закусиха по-рано днес. Би трябвало да е щастлива, че братовчед ѝ не е наоколо, но вместо това се чувстваше разтревожена. След като бе стигнал толкова далеч, защо се бе отказал точно сега? Имаше възможност всички неприятности, които бе преживял в Скарглас, да са го отказали и да се е насочил обратно към Дръмуич с надеждата да спаси колкото може повече от великия си план, но тя не можеше да се принуди да го повярва. Всичко в нея ѝ подсказваше, че той е там, крои планове и чака своя шанс. Тя потръпна.

— Студено ли ти е, Джолийн? — попита я Фъргъс.

Леко стресната, тъй като не бе чула приближаването му, Джолийн се усмихна на момчето. Той щеше да стане грамаден и красив като братята си Сигимор и Съмърлд. Освен това беше единственият Камерън, като се изключи онези, които пътуваха насам заедно с нея от Дръмуич, който я бе приел напълно. Тя си каза, че все още е рано, и че дори не е прекарала пълен ден в компанията им. А през двата дни откакто бе тук, мъжете обикаляха околията, търсейки Харолд.

— Не, не ми е студено. Просто имам мрачни мисли, това е — каза тя.

— Заради ревящата лейди горе ли?

— О, не, заради Харолд. Притеснява ме факта, че той изчезна напълно.

— Те ще го намерят и ще го накарат да кърви.

Момчетата, реши тя, бяха особено кръвожадни същества. Джолийн подозираше, че Фъргъс каза това, за да я накара да се почувства по-добре, затова му се усмихна и му подаде защитата риза.

Той ѝ благодари и изтича навън от залата. Точно както останалите мъже, помисли си тя и се намръщи. Бяха отишли, за да заловят врага им. Нелепо беше да се чувства така, сякаш са я изоставили. След толкова време в компанията на много хора обаче, сега беше трудно да се чувства добре, докато е сама.

Несигурността за собственото ѝ бъдеще правеше нещата още по-сложни. Ако бе сигурна, че ще остане в Дъбхайдленд и ще продължи да бъде съпруга на Сигимор, можеше да започне да прави място за себе си. Определено имаше много, което да стори, като да измисли начин как да направи дома по-приветлив, по-женствен, тъй като почти целият Дъбхайдленд беше мъжко владение. И все пак смяташе, че ще е грубо да остави своя отпечатък, ако възнамеряваше да напусне и никога да не се върне. Сигимор със сигурност нямаше да иска да вижда нещата, направени от нея, след като го изостави.

Тя насочи мислите си към Барбара и се намръщи. Разговорът, който смяташе да проведе със Сигимор, все още не се бе състоял. През времето, в което беше с него, той или говореше за преследването на Харолд, или правеше любов с нея, преди да заспи. И все пак въпросът откъде жената знаеше толкова много все още тормозеше Джолийн. След като не можеше да говори със Сигимор, можеше да говори със самата Барбара. Имаше малка вероятност да изпусне нещо, което да даде на Джолийн отговорите, които търсеше.

Друг въпрос, имащ нужда от отговор, бе защо жената все още е в Дъбхайдленд. Сигимор я отбягваше, както правеше и цялото му семейство. Единствената компания, на която се наслаждаваше, бяха двамата мъже, с които бе пристигнала, и спорадичните, злонамерени коментари на старата Нанси, които не оставаха никакво съмнение какво мисли за гостенката им. Джолийн беше започнала да се чуди защо натрапницата е решена да остане тук, и прецени, че единственият разумен отговор бе, че тя просто няма къде другаде да отиде. Взимайки решение, че това е нещо, което може да направи, без да изпитва вина, Джолийн се изправи и се насочи навън от залата, само за да срещне намръщената Нанси на входа.

— Нещо нередно ли има?

— Освен че трябва да си имаме вземане-даване с онази русокоса уличница? — попита старата Нанси.

— Да, освен това. — Джолийн бе доволна да види, че и другата жена се гневи като нея. — Лейди Барбара е пречка, но се боя, че нямаме друг избор, освен да я изтърпим. Поне за известно време.

— Да, знам го. Работата е там, че тя постоянно иска разни неща, сякаш си нямам друга работа, освен да ѝ слугувам.

— Какво поиска този път?

— Вино, хляб и сирене. Защо, нямам никаква представа, след като обядва преди няколко часа. Казах ѝ, че ако не спре да яде толкова много, ще ѝ се наложи да се търкаля по пътя, като си тръгва от Дъбхайдленд. — Старата Нанси поклати глава. — Тази жена е долна, с богохулен език.

Джолийн се засмя и я прегърна. Нан, както бе решила да я нарича Джолийн, беше напълно откровена като останалите мъже Камерън. Освен това бе единствената майчина фигура в живота на тези мъже, макар да беше по-възрастна от Сигимор само с десет години. Ако останеше със Сигимор, Джолийн знаеше, че жената ще ѝ бъде едновременно приятел и съюзник.

— Горката Нан — промърмори тя и отстъпи назад. — Ако не се тревожех, че тя ще бутне Сигимор на пода, за да го яхне, бих му казала да се погрижи за нежеланата ни гостенка. — Тя се усмихна, когато прислужницата се засмя. — Обаче възнамерявам да поговоря с нея и ще ѝ отнеса подноса с храната и виното. — Тя хвана Нан под ръка и двете тръгнаха към кухнята.

— Сигурна ли сте, милейди? — попита прислужницата, след като в кухнята Джолийн взе подноса и се насочи към стаята на Барбара. — Тя има отровен език и иска съпруга ви. Не искам дори да си помисля какво може да ви каже, какви лъжи може да изрече.

Принуждавайки се да спре да се възхищава отново на чуждата огромна, добре подредена кухня, в която би могла да направи чудеса, Джолийн погледна към Нан.

— Да, знам го, но имам няколко въпроса, които се налага да ѝ задам.

— Тя е била просто първата жена, към която момчето е изпитало похот, нали?

— О, нямам намерение да я разпитвам за нея и Сигимор. Имах намерение да обсъдя това със съпруга си, но той е много зает. Макар

да се съмнявам, че Барбара би искала да впримчи Сигимор, имам чувството, че зад всичко това се крие нещо повече.

— Е, аз имам чувството, че тя се е настанила тук така, сякаш няма намерение да си тръгва и просто няма къде другаде да отиде.

— И аз мисля така. И все пак е била омъжена за много богат мъж. Сигимор ми каза, че веднъж му споделил как харчела свободно монетите му и за да не го докара до просешка тояга, щял да вземе мерки. Но това не значи, че я е оставил напълно без нищо, тъй като тя е майка на наследниците му и би трябвало да има поне дом, нали?

— Но няма да е господарка на крепостта, ако той е оставил попечителството над децата на някой роднина.

— О! И ако този роднина не я харесва, а мъжът ѝ не ѝ е оставил никакви пари...

— Тя се превръща в нежелана бедна роднина. Може би дори е била прогонена.

— Това е нещо, което трябва да се обмисли, защото ако роднините на съпруга ѝ са я изгонили и не са били наказани за това, то значи, че тя вече няма влиятелните приятели и съюзници, както се тревожеше Сигимор, и бихме могли да я изхвърлим от тук.

— Ето това е хубава мисъл. Но вие не се тревожете за това, нали?

— Не — отвърна Джолийн. — Просто ме притеснява, че тя знаеше, че Сигимор се е оженил за англичанка. Според тези, които са я видели, изиграла много добре изненадата си от този факт, но тази изненада е била престорена.

— Да, и аз чух същото.

— Е, значи вече съм сигурна. И така, откъде може да знае?

— Ключите по тези земи могат да се разпространяват много бързо — каза Нан, но се намръщи.

— Вероятно е така — Джолийн поклати глава, — но не мисля, че е толкова просто. Виждаш ли, тя също така знае, че бракът ни може да се анулира с лекота и е наясно с причините за това.

— Да се анулира? Но вие сте го консумирали, нали така?

Джолийн се изчерви.

— Да, но в нашия случай това ще е без значение. Аз съм сестра на английски граф, а Сигимор е шотландски леърд. Освен това на лице е фактът, че никой от роднините ми не е присъствал, а това е

наложително, макар да съм на двадесет и три години. Въпросът е... откъде тя знае тези неща?

— Наистина е загадка, но съм сигурна, че няма да научите отговора на това от нея.

— Вероятно не, но няма лошо да опитам. — Джолийн понесе подноса навън от кухнята. — Предполагам, че домашните й любимци са с нея.

— Да, и двамата мъже са там. Винаги са там. Това момче Доналд не е лошо, но мъжа на име Клайд не ми хареса. Точно като лейди Барбара, той е красив, но има нещо грозно, скрито под хубавата външност.

А това бе доста смразяваща мисъл, помисли си Джолийн, докато се насочваше към стаята на Барбара. Тъй като бе съгласна с мнението на Нан, беше невъзможно да се отърси от нея. Имаше нещо студено и гнусно в този Клайд. Джолийн имаше чувството, че той би направил всичко, което му нареди Барбара, и имайки предвид каква жена е тя, това беше доста обезпокоително.

— Лельо Джо — извика я Рейнард, който се мотаяше пред стаята на Барбара, — какво правиш?

— Нося храната и питиетата на гостите ни — отвърна тя.

— Ще ти помогна.

Джолийн отвори уста да му откаже, да го отпрати, но детето вече отваряше вратата. Тя си каза да не се държи като глупачка. Тези хора не можеха да сторят нищо на нея и Рейнард, докато бяха в Дъбхайдленд, и ако усетеше, че разговорът загрубява, просто щеше да отпрати момчето.

В мига, в който Джолийн влезе в стаята, й се прииска Рейнард да се махне, но детето вече бе изтичало при Доналд, за да види какво прави. Той седеше на малка масичка пред огнището, дялкайки нещо, което приличаше на фигурка за шах. Изглеждаше изумен да види там Джолийн и Рейнард, но изражението му се промени бързо и той се усмихна на момчето. Леката усмивка на красивото лице на Клайд разтревожи най-много Джолийн, особено щом бе толкова подобна на усмивката, извиваща пълните устни на Барбара.

— Е, значи най-после реши да посетиш гостите си. — Барбара се изправи в седнало положение на леглото, където бе лежала допреди миг, докато Клайд й четеше.

— Имам няколко въпроса, които бих искала да ти задам — каза Джолийн, оставяйки подноса на масичката и се намръщи, когато забеляза колко бързо Клайд застана зад Доналд и Рейнард.

— За мен и Сигимор ли? За това, което някога бяхме един за друг? За това, което може да имаме отново?

— Знам всичко, което имам нужда да знам за миналото ви. Сигимор ми каза.

Барбара се изкикоти, докато си обуваше обувките.

— И му вярваш? Той е мъж, момиченце. Мъжете лъжат.

Последните тревоги на Джолийн относно Барбара и Сигимор се изпариха. Тя въобще не го познаваше.

— Сигимор не лъже, милейди. Не и мен, и не за вас.

— Тогава какво може да искаш от мен?

— Любопитно ми е откъде знаехте, че Сигимор е женен и то за англичанка. Откъде сте научили, че бракът ни може да се анулира толкова лесно? — Тя реши, че изненаданото изражение на лицето на жената беше един вид комплимент.

— Но аз не знаех. Не видяхте ли изненадата ми?

— Не, но много други са я видели и смятат, че е преструвка. Много добра, но все пак преструвка. Знаела сте много преди да дойдете тук. Казват, че наоколо клюките пътуват много бързо, но не мисля, че пътуват чак толкова бързо. Затова, откъде знаехте?

Барбара се усмихна и посегна към завивката от животинска кожа в края на леглото.

— Ами, защото Харолд ми каза, нали така?

Джолийн погледна шокирано жената и всичката ѝ несигурност, всичките ѝ съмнения и страхове се свиха на ледена топка в стомаха ѝ. Радостта от това, че се бе оказала права, беше почти нищожна. Това обясняваше и защо жената не се бе опитала да раздели нея и Сигимор. Вече беше ясно, че Барбара е знаела това, че Джолийн скоро няма да е тук. Жената не се бе отказала, просто чакаше да се задвижат плановете ѝ. Младата жена си пое дълбоко дъх, преди да отвори уста.

— На твое място не бих викала? — каза Барбара, посочвайки към Рейнард, докато се приближаваше към вратата.

Преглъщайки вика си, Джолийн погледна ужасена към мъжете. Клайд беше притиснал момчето близо до тялото си и бе опрял нож в гърлото му. Доналд беше пребледнял, а по лицето му личеше, че е

стреснат, и въпреки това не направи никакво движение, за да помогне на Рейнард. Горкият ѝ племенник изглеждаше ужасен, сълзи се стичаха по бузките му, но той не издаваше нито звук, нито се бореше.

— Ти си майка — каза Джолийн, обръщайки се към лейди Барбара, без да откъсва поглед от Рейнард, опитвайки се да му даде сили. — Как може да позволиш някой да се отнася така с едно малко дете?

— О да, дадох живот на две малки същества — каза Барбара. — Това беше цената, която трябваше да платя за богат съпруг. — Тя се замисли за миг. — Може би ако някой опре нож в гърлата им, ще почувствам леко съчувствие, но това хлапе не е мое, нали? Не, то е отрочето на един сасенак.

— Може ли да попитам какво ще се случи, след като ни предадеш на Харолд?

— Ще се върна тук и ще утеша горкия Сигимор, унижения съпруг.

— И очакваш той да ти повярва? Ще повярва, че съм рискувала своя и живота на Рейнард, за да избягам, докато мъжът, който иска да ни убие, е все още навън?

— Що повярва, когато му кажа, че си избягала при роднините си, които преследват Харолд.

Макар да беше доволна от това, че семейството ѝ вероятно бе научило за престъпленията на Харолд и сега го преследваше, тя почувства и вледеняващ страх. Защото ако това беше вярно, то Харолд нямаше никаква полза от тях, освен като обект на отмъщението му, някой, върху когото да излее яростта си. Тя нямаше какво да му предложи, освен сделката, че може да ги използва, за да спаси собствения си живот. Но имайки предвид колко ще е разярен за всичко, което е изгубил, тази сделка може би нямаше да е достатъчна. А положото бе, че Сигимор можеше да повярва на жената.

Джолийн бързо прогони тази мисъл. Съпругът ѝ щеше да тръгне след нея, никога нямаше да повярва на Барбара. Ако не друго, то той щеше да сметне за свой дълг да помогне на нея и Рейнард да стигнат невредими при роднините им. Джолийн трябваше да се вкопчи в надеждата, че Сигимор ще дойде за нея, иначе страхът, който я раздираше отвътре, щеше да я завладее.

— Възлагаш прекалено много надежди, че Сигимор ще ти повярва, особено след лъжите ти отпреди десет години — каза Джолийн, доволна, че в гласа ѝ не се прокрадна нито нотка страх. — Дори сега знае, че го лъжеш.

— Ако е така, защо ни позволи да останем?

— Защото имаш могъщи приятели и семейство. Бои се, че може да му причиниш проблеми, които просто не си заслужават. Но започвам да мисля, че греши. Мисля, че вече нямаш нито силни приятели, нито влиятелни роднини. Все пак, ако имаше, и ако наистина желаше Сигимор, щеше да опита да ги използва, за да го получиш. Или да получиш някой по-богат. Нямах да си принудена да изиграеш една толкова долнопробна сценка, ако имаше богати роднини, при които да отидеш.

— Набожни глупаци, всичките са такива! — сопна се Барбара. — Направих каквото искаха, омъжих се за стария глупак и му родих наследник. И какво получих? Нищо! Старецът ме остави без нищо! Нямам дори покрив над главата си. О, остави ми малка колиба, жалко място, обградено от овце и оскъдни подаяния, от които да живея. А роднините ми, помогнаха ли? Не! Нареккоха ме курва, срам и петно върху името им! Всички те затвориха вратите си пред лицето ми! Но ще си платят за това, запомни ми думите. Те ще си платят!

Джолийн се насили да остане спокойна, докато гледаше как Барбара беснее, преди в стаята да настъпи рязка тишина. Ако Барбара успее да намери някой глупак, който да се ожени за нея, тя без съмнение щеше да го използва за отмъщението си. По някаква странна причина жената приличаше много на Харолд. Очевидно не виждаше, че сама бе виновна за всичко, което ѝ се бе случило.

— И парите, които Харолд ми обеща за вас двамата, определено ще са от полза — каза Барбара и изведнъж се усмихна, а тъмното ѝ настроение се изпари.

— Ако смяташ, че братовчед ми ще удържи на думата си, значи си глупачка — каза ѝ Джолийн.

— Двамата се разбрахме. Аз му давам онова, което иска, а той ми дава това, което искам аз — пари и чист път към Сигимор. Отплатата, която ще ми плати Харолд, ще ми помогне да живея комфортно, докато завлека Сигимор пред свещеника.

— Единственият начин, по който можеш да заведеш Сигимор пред свещеника, е да присъства на погребението ти. И след като се доверяваш на Харолд, то няма да закъснее много.

— О, толкова си отегчителна. Харолд няма да ни предаде. Двамата станахме много близки. Ако не беше англичанин, бих обмислила да се омъжа за него. Той определено ще разбере нуждата ми да отмъстя за обидите, които преживях. — Тя завърза наметката си и сложи качулката на главата си. — Най-добре да тръгваме. Искam да съм тук, когато Сигимор се върне.

— И как точно смяташ да излезем оттук?

— Клайд намери скрит проход. Всяка крепост има такива, а той е много добър в откриването им. Намира ги където и да отидем. Освен това намери и хубаво място, където Харолд да се скрие. Сигурна съм, че много се забавлява, като знае, че Камерън го търсят навсякъде, без да могат да го намерят.

Барбара отиде до камината, завъртя една странна дърворезба в края на рамката и в дебелината каменна стена бавно се отвори проход. Клайд грабна факлата, висеща на стената, и с опрян нож в малкия гръб на Рейнард накара момчето да тръгне напред в тъмния тунел. Усмивайки се сладко, Барбара махна на Джолийн да ги последва. Знаейки, че няма избор, Джолийн се насочи към скрития коридор. На входа му тя се спря, когато Барбара взе свещника и се намръщи към Доналд, който не бе направил нито крачка напред.

— Е? Идвай — нареди тя на братовчед си. — Губим ценно време.

— Не, аз оставам тук — каза Доналд, а очите му блестяха на пребледнялото му лице.

— Защо?

— Защото стигнах прекалено далеч с всичко това.

— Ако ме предадеш, Доналд, скъпо ще си платиш.

— О, да, знам това. Вече напълно разбирам на какво си способна, братовчедке. Не се тревожи.

— Добре, защото наистина го имам предвид. Ако Сигимор попита къде е изчезнала жена му, най-добре да не му кажеш нищо. Закълни се.

— Заклевам се. Ако Сигимор ме попита това, няма да му кажа нито дума. Ще оставя лъжите на теб. Много си добра в това.

— Е, разбира се, че съм. Никога няма да бъдеш добър, колкото съм аз. — Барбара се обърна, за да погледне към Джолийн. — Мърдай. Не бива да отсъствам дълго.

Джолийн хвърли последен поглед към Доналд и тръгна през прохода. След миг чу Барбара да я следва. Беше тъмно и тясно като проходите, които бе използвала, за да избяга от Дръмуич. Помисли си, че е малко иронично да се върне в лапите на Харолд по същия път, по който му бе избягала.

Доналд се изправи и затвори прохода, след което отпусна чело на студения камък. След миг се върна на масата и продължи с дялкането на фигурката. Този път Барбара бе стигнала прекалено далеч. Щеше да изчака. Камерън скоро щяха да се върнат. Беше сигурен, че ще се надпреварват да го накарат да й каже всичко, и се надяваше да успее да го направи, без да наруши клетвата си към Барбара. Дано поне оцелееше след конфронтацията. Защото бе почти сигурен, че Барбара нямаше да се опази в това, към което се бе запътила.

* * *

— Мисля, че се е върнал в Англия — каза Съмърлд, като хвърли настрана кърпата, с която се бе обърсал току-що и посегна към чистите си дрехи.

Сигимор въздъхна, докато подсушаваше косата си, и огледа мъжете, които бяха яздили с него днес. Всичките се бяха събрали в голямото помещение за къпане, което бе построил преди няколко години точно за тази цел, когато пристигне с орда мръсни мъже, нямащи търпение да почистят калта от телата си. Всеки един от тях сега чакаше отговора му на думите на Съмърлд. Фактът, че не можеха да открият никакъв знак от Харолд и мъжете му през последните два дни, показваше, че вероятно мъжът се е отказал от преследването.

— Не — каза той, — не мисля, че се е върнал. — Закачи кърпата си на една от куките на стената и започна да се облича. — Покрил се е.

— Значи трябва да го намерим. Познаваме земите наоколо по-добре от него.

— Да, но това не значи, че не е намерил някое хубаво скривалище, за което не знаем. Наоколо има доста. — Той погледна

към близнака си и сви рамене. — Не мога да го обясня, но съм сигурен, че е някъде навън, и то близо.

— Имал си видение, нали, Сигимор? — попита брат му Ранулф.

Сигимор кимна в беззвучно съгласие, когато Тейт и Нанти хвърлиха Ранулф в една от големите корита за къпане.

— Просто мисля, че мъжът, който ни преследваше така настървено, който яздеше след нас, рискувайки да изгуби всичко, което бе получил, след като уби собствения си роднина, няма да се откаже толкова лесно и да хукне към дома с подвита опашка.

— Не, вероятно не — съгласи се колебливо Съмърлд и тръгна след Сигимор. — Просто е малко унизително, че не можем да го намерим в собствените си земи.

— Знам това. — Сигимор се напрегна, когато Фъргъс излезе тичешком от крепостта. — Какво има, момче? — попита той, когато момчето се препъна в опита си да спре пред него. Луничките на Фъргъс изпъкваха силно на фона на пребледнялото му лице.

— Няма ги! — Фъргъс сграбчи Сигимор за ръката и го задърпа към крепостта. — Джолийн и Рейнард ги няма! Отидоха да говорят с жената и сега са изчезнали.

Кръвта във вените на Сигимор се вледени. За момент не можеше да направи нищо, освен да позволи на Фъргъс да ги дърпа след себе си. Едва когато влязоха в крепостта и видя пребледнялата стара Нанси в подножието на стълбището, успя да възвърне контрола си и да се отърси от шока.

— Сигурна ли си, че ги няма? — попита я той.

— Да, милорд — отвърна тя. — И нея, и момчето. Както и лейди Барбара и нейният красив домашен любимец, мъжът на име Клайд. Братовчед ѝ все още е тук, но не иска да отговори на въпросите ни.

Сигимор хукна нагоре по стълбите, насочвайки се към спалнята на Барбара. Можеше да чуе, че останалите го следват, и усети как в тялото му се надига леден страх. В стаята бе само Доналд. Той седеше на масичката близо до огнището. За удивление на Сигимор щом го видя, мъжът се усмихна.

— Крайно време беше да се върнеш — каза му Доналд. — Малко закъсня.

— Къде е жена ми? — попита той, а Доналд внимателно остави фигурката, която държеше на масата пред себе си.

— Ах, сега, не мога да отговоря на този въпрос.

— Ще го направиш, ако искаш да напуснеш цял тази стая.

— О, да, много го искам. Наистина много. Затова стоя тук. Но ще изчакам да ми зададеш правилния въпрос.

Сигимор се насили да потуши гнева си, както и усещането за отчаяние, което изпитваше. Осъзна, че Доналд не му отказва. Всъщност имаше странното чувство, че младият мъж иска да му помогне. Имаше ключ, който отключваше тази загадка, но Сигимор въобще не бе в настроение да решава пъзели и загадки. Докато Фъргъс, старата Нанси и Съмърлд се наредиха зад него, той си пое дълбоко дъх, опитвайки се да запази спокойствие.

— Къде е лейди Барбара? — попита той, а ръката му се стегна около дръжката на меча му, когато, за негова изненада, младият мъж се усмихна отново.

— Сега, ето това е въпрос, на който мога да отговоря. Боя се, че тя отведе лейди Джолийн и момчето при онзи мъж Харолд. — Доналд се дръпна леко назад, когато Сигимор пристъпи към него. — Казах й, че греши, дори я предупредих за него.

— Но не направи нищо, за да я спреш, нали?

— Не. Мислех си, че бих могъл да я разубедя, но тогава жена ти и момчето влязоха в стаята. Когато всичко започна да се случва, осъзнах, че не мога да вярвам на Барбара дори за собствения си живот, и че има голяма вероятност Клайд да ми пререже гърлото, ако се опитам да я спра или да я предам на теб. Харолд й обеща цяло състояние. Тя наистина вярва, че той ще удържи на думата си, и си въобразява, че ще може да се върне незабелязано тук, за да се опита да те прелъсти. Изчезнаха през катакомбите.

Сигимор погледна към брат си, когато Съмърлд изруга.

— Мислех, че са запечатани.

— Наскоро с Лиъм ги отворихме. — Съмърлд сви рамене. — Бяхме любопитни. Бяха запечатани още откакто баща ни е бил момче.

— Но как лейди Барбара и Клайд са излезли, без да бъдат забелязани? Църквата, под която са катакомбите, е на поне пет километра оттук.

Сигимор изведнъж забеляза как Доналд продължава да си играе с малката фигурка, която дялкаше, и изруга, когато погледна към същата фигурка в ъгъла на камината.

— Бях забравил за тунелите. — Той погледна обратно към Доналд. — Преди колко време тръгнаха?

— Преди около два часа и са пеша. Милорд! — извика Доналд, когато Сигимор се обърна, за да си тръгне.

Сигимор се обърна бавно към него отново.

— Знаеш ли колко силно искам да те убия?

— Да, мисля, че знам.

— Тогава защо все още си тук?

— Искам да отнеса тялото на Барбара у дома — отвърна той тихо.

ГЛАВА 17

Жлъч запали в гърлото на Джолийн, докато гледаше надолу към телата на Клайд и лейди Барбара, без да може да направи нито крачка. Никога не беше виждала някой да убива толкова бързо и така хладнокръвно. До самия край Барбара бе благословено несъзнаваща опасността, която я грозеше. На лицето на Клайд се беше появило странно изражение, миг преди да осъзнае, че зад него се е появил човек и смята да му пререже гърлото. Той бе погледнал Харолд с поглед, който би могъл да бъде нищо друго, освен изпълнен с възхищение. Но в този последен миг от живота си мъжът бе направил едно добро дело. Бе бутнал Рейнард към Джолийн. Тя бе уловила племенника си и го бе притиснала към полите си, защитавайки го от гледката на бързо изпълнените екзекуции.

Когато двамата мъже приключиха с убийствата и повлякоха телата навън, тя най-после погледна към Харолд.

— Много скоро ще ти свършат съюзниците, ако се отнасяш така с всички.

— Те продадоха теб и момчето. Следващия път щяха да продадат мен на Камерън — каза Харолд и сви рамене.

— Значи ги обяви за виновни и осъди за престъпление, което все още не са извършили?

— Жената беше решена да стане дамата на онази проклета крепост, чието име никой цивилизован човек не може да произнесе. Би направила всичко, за да накара сър Сигимор да се ожени за нея. Тя го предаде, след като те даде на мен. За да спечели благосклонността му, щеше да предаде мен. — Той се намръщи към двете тела, които бяха хвърлени едно върху друго в далечния край на огромната стая. — Но ме тревожи, че младият ѝ братовчед не е с тях.

Джолийн нежно помилва гърба на треперещия Рейнард и се зачуди дали Доналд е предполагал какво ще се случи, дали някак не е усетил опасността в това да има вземане-даване с Харолд.

— Колко жалко за теб.

— Е, така или иначе ще напуснем това място още със залеза — каза той, игнорирайки сарказма й. — Още не съм решил какво да правя с теб, но мисля, че бих могъл да използвам момчето. Моят живот за неговия. Роднините ни ще са доволни да си го получат обратно жив и здрав. Боя се, обаче, че ти няма да имаш такъв късмет. — Той се огледа. — Идеално скривалище, не мислиш ли? Онзи мъж, Клайд, го откри. Ние стояхме тук спокойни, сухи и в безопасност, докато Камерън изтощаваха себе си и конете си в опита си да ни открият.

— Клайд беше много впечатлен от проявата ти на благодарност, убедена съм. — Тя се огледа наоколо в това, което очевидно беше главната погребална зала в едни много стари катакомби. — Чудя се защо Сигимор не е погледнал тук.

— Мартин смята, че са били отворени едва наскоро след дълъг период от време.

— Милорд — каза Мартин, бързайки към Харолд, — имам съобщение от роднините ви.

— Не възнамерявахме да се свързваме с тях преди утре.

— Заловили са единия от мъжете, които изпратихме да ги наблюдават, и те са изпратили съобщението си по него.

— Добре, какво е?

— Искат да се срещнете, милорд. Вашият роднина, сър Роджър, ви изпраща поздравите си и иска вие или мъжете, които изпратите, да се срещнете с него утре сутринта.

— Къде и кога?

— На четири километра оттук, в едно сечище. Един час след зазоряване. Лесно се намира. На няколко метра оттук можеш да видиш върха на стара белеща се кула. Като я използваш за ориентир и вървиш към нея, ще стигнеш до сечището.

— С колко мъже разполага? — попита Харолд, след като се намръщи за миг.

— Двадесет — отвърна Мартин — и двама шотландци. Мисля си, че може би са Макфингал. Поне приличат на онези копелета. Точно те заловиха нашия човек.

Харолд изруга и прокара ръка през косата си.

— Трябва да помисля. Очакват ли отговор?

— Не, отговорът ти ще е да се появиш на срещата.

Кимайки, изведнъж Харолд погледна към Джолийн.

— Вземи ревящия хлапак и седнете някъде. Трябва да помисля.

Повече от доволна да се отдалечи от Харолд, Джолийн вдигна Рейнард на ръце и потърси място, където да седнат. Тя пое далеч от телата на Барбара и компаньона ѝ към огромен каменен ковчег в другия край на стаята. След миг колебание седна в нишата в задния му край, облегна гръб на стената и се притаи в сенките заедно с Рейнард в прегръдките си. Джолийн наблюдаваше как Харолд крачи напред-назад. Притисна детето по-силно към себе си, надявайки се каквото и да държи вниманието на Харолд, да продължи да го занимава още дълго време.

Братовчед ѝ Роджър бе наблизил, помисли си тя и позволи на радостта от тази новина да изпълни тялото ѝ. Джолийн бе сигурна, че това ще даде шанс на Рейнард да оцелее. С възможността да замени животът на Рейнард за своя, която бе на ръка разстояние, тя бе сигурна, че Харолд ще я сграбчи с две ръце. Имаше малка вероятност той да удържи на уговорките, които ще направи, но поне Рейнард щеше да е извън обхвата на своя враг. Беше сигурна, че Роджър ще направи всичко, което е възможно, за да накара Харолд да му даде момчето.

Тя се насили да игнорира мислите за собствената си съдба. Джолийн знаеше, че ако започне да мисли какво ще ѝ стори Харолд, бързо щеше да изгуби железния контрол, който упражняваше досега. За доброто на Рейнард се налагаше да бъде смела, да опита да остане спокойна и за тази цел трябваше да игнорира тъмните планове, които Харолд вероятно кроеше за нея. Каза си, че Сигимор скоро ще започне да я търси, и се вкопчи с всички сили в тази мисъл, за да устои пред братовчед си и собствените си страхове.

За да не мисли за това, срещу което много скоро щеше да се изправи в лапите на Харолд, тя насочи вниманието си върху разговора на мъжете. Нито един от двамата не си направи труда да говори тихо и гласовете им ехтяха в стаята. Гневът на Харолд, забеляза тя, вече бе не така добре контролиран, както досега.

— Момчето ще купи свободата ни, милорд — каза Мартин.

— Да, да, но ако успея да се добера обратно до Дръмуич, все още има шанс да го запазя. Детето е ключът към всичко това — сопна се Харолд, когато Мартин поклати глава.

— Момчето е ключ единствено към свободата ни. Сър Роджър има двадесет мъже със себе си. След като с него има и двама

Макфингал и те не са опитали да откраднат конете му, това значи, че има на помощ съюзниците на Камерън. Те са го довели тук, за да се присъедини към Камерън срещу нас. Това ме кара да мисля, че сър Роджър знае всичко, и че може би се е подсигурил. Размени момчето за свободата ни, за живота ни и, може би, за всичките пари, които носят мъжете му.

— И после какво? Къде ще отидем?

— Във Франция или в някоя друга държава, където можем да продадем мечовете си. — Мартин наблюдаваше Харолд, който не спираше да крачи. — Освен това може да обмислиш да поискаш откуп и за жената.

— Никога! — изкрещя Харолд. — Тя е причината за цялата тази каша! Тя съсипа всичко и искам да я накарам да си плати. Искam да я накарам да страда. — Той огледа стаята, докато не забеляза къде е застанала. — Омъжи се за този шотландец.

— Откъде разбра? — попита тя.

— От свещеника. Последвахме ви там — отвърна Харолд и се приближи се към нея със здраво стиснати юмруци. — Каза ни, след като с малко мъчения му развързахме езика. И той си плати прескъпо за участието си във всичко това, както ще си платиш и ти.

— Убил си свещеник? — Беше мислила, че вече нищо, което направи Харолд, не може да я учуди, но се оказа, че е грешала.

— Не. Поне не беше мъртъв, когато го оставих, макар че вероятно му се е искало да умре.

— Този свещеник е Камерън, Харолд — каза тя и чу Мартин да ругае. — Братовчед на Сигимор. Дал си му още една причина да те убие. Може да успееш да използваш Рейнард, за да се справиш със сър Роджър, но Камерън ще те преследват дори зад океана. — Харолд изглеждаше незасегнат от заплахата ѝ, но тя забеляза, че Мартин е присвил очи към нея.

— И какво ме интересува? Те не са никаква заплаха. Не правеха нищо друго, освен да бягат и да се крият.

— Да, и ви отведоха точно пред портите си, дълбоко в земите си, близо до съюзниците и роднините си.

Харолд скочи към нея, но за нейна изненада Мартин го сграбчи и го спря. За няколко минути двамата се бореха, мятайки се из стаята, докато братовчед ѝ ругаеше и заплашваше другия мъж, който, въпреки

ударите, които получи, не го пусна. Най-после Харолд спря да се бори. Мартин бавно го освободи и отстъпи назад. Братовчед ѝ измъкна мечата си и го насочи толкова бързо към мъжа, че Джолийн се задъхна. Тя сложи ръка на тила на Рейнард и притисна лицето му към гърдите си, сигурна, че ще последва още едно хладнокръвно убийство. Мартин или имаше повече увереност в значимостта си за Харолд, отколкото подозираше тя, или по някакви си свои причини отказа да извади мечата си и просто си седеше там. Тогава тя забеляза лек блясък в ръката му и осъзна, че Мартин държи кинжал. С него можеше да нанесе смъртоносна рана, преди Харолд да успее да използва мечата си. Дватамата стояха и се гледаха напрегнато, а Джолийн имаше чувството, че Мартин е по-лоялният от двамата.

— Нима ще защитаваш малката кучка? — попита Харолд, а гласът му бе дрезгав от гняв.

— Засега — отвърна Мартин. — Ако не друго, тя държи момчето, а него не бива да нараняваме.

Харолд трепна слабо и затвори очи, преди бавно да свали мечата си.

— Ще се разправам с нея по-късно.

Мартин кимна и ножът му изчезна.

— Както желаете. Освен това може да обмислите възможността да я използвате, за да попречите на Камерън да ни убие. — Останалите мъже в стаята промърмориха в съгласие.

— Камерън? Те не са никаква заплаха. Не правят нищо, освен да бягат от нас, досега нито веднъж не се изправиха лице в лице с нас, а какво остава да ни нападнат.

— Все още. — Мартин наблюдаваше съсредоточено Харолд, който започна да се мръщи, сякаш обмисля думите му. — Тогава бяха само шестима и с тях бяха жената и детето. Може това, което сториха, да изглежда като страхливост, но аз не виждам така нещата. По-скоро смятам, че е умният и правилен избор на тактика. Тя е права. Сега сме на негова земя, обградени от неговите роднини и неговите съюзници. Сега ни превъзхождат числено и ние сме тези, които се крият от тях.

Джолийн огледа мъжете в стаята, които наблюдаваха внимателно Харолд. Беше повече от очевидно, че всички са съгласни с Мартин и чакат да чуят мнението на Харолд. Осъзнаваха, че са уловени в много здрава паяжина и искаха да се измъкнат от нея. Тя силно подозираше,

че ако Харолд не започне да показва повече интерес за това как да се измъкнат от този капан живи и продължи да мисли единствено за отмъщението си, много скоро щеше да се окаже сам. Джолийн заглуши зараждащата си надежда за бунт в редиците на врага ѝ, който би могъл да ѝ даде възможност да избяга, и продължи да наблюдава внимателно какво се случва.

— Да, и да предполагам ли, че имаш план? — попита Харолд, а от всяка негова дума лъхаше подигравка.

— Да, имам — отвърна Мартин, игнорирайки тона на Харолд. — Ще използваме момчето, за да свалим английските мечове от гърлата си, и ще използваме нея, за да се измъкнем невредими от страната. — Мартин въздъхна и прокара ръка пред лицето си. — Тя е съпругата на сър Сигимор. Ако не друго, то честта ще го задължи да направи всичко, което е нужно, за да я защити и да опази живота ѝ. Между това да вземем откуп за момчето от англичаните и за нея от шотландците, може да си тръгнем с натежали от пари чанти. И поне ще имаме шанс да се измъкнем живи от всичко това. Това е планът ми, другата възможност, която виждам, е просто да направим така, че да им е трудно да ни убият.

Лек звук привлече вниманието на Джолийн, но тя се бореше да го игнорира. Това, което се случваше между двамата мъже, бе прекалено важно, за да го пропусне. Тук се решаваше съдбата ѝ. Знаеше, че Харолд има нужда да я накара да си плати заради всичко, което е изгубил, за провалите на плановете му, но ако Мартин го убедеше, че би могла да им е от полза, шансът ѝ да оцелее нарастваше. Тя започна да се моли братовчед ѝ да послуша съвета на приятеля си, да я използва като щит между тях и Камерън, докато намерят скривалище или успеят да избягат във Франция. Мисълта да прекара дни в компанията на Харолд беше смразяваща, но поне щеше да бъде жива, а тя знаеше, че съпругът ѝ ще дойде за нея.

* * *

Сигимор нежно пусна на земята тялото на мъжа, който току-що бе убил, и се намръщи към старата църква. Под бавно рушащата се сграда се намираше Джолийн. Тя беше в лапите на Харолд от час, а

може и повече. Това, което можеше да ѝ е сторил за това време, караше стомахът му да се свива от ужас. Отне му цялата воля и непрестанното присъствие на Лиъм, за да се спре просто да не хукне надолу към погребалните катакомби с жажда за кръвта на Харолд.

От мига, в който Фъргъс му бе казал, че Джолийн я няма, той бе почувствал вледеняващ страх, страх за нея. И дори повече, ужас от това да не я изгуби, да не може да я спаси. Беше почти невъзможно да си избие от ума всички неща, които Харолд говореше, че иска да ѝ причини. Думите на мъжете, които обсъждаха кръвожадния си план за нея, ехтяха в ума му непрестанно. Логиката му казваше, че Харолд не може да извърши толкова ужасни неща за краткото време, през което Джолийн беше в ръцете му, но точно в момента на Сигимор му бе изключително трудно да се вслуша в логиката. Умът му не спираше да му напомня, че да бъде убит един човек трябваше само кратък миг.

— Стражите са разчистени, и вътре, и вън — каза Лиъм, стъпвайки до Сигимор.

— Да — отвърна Съмърлд и застана от другата страна на близнака си. — Двамата шотландци хукнаха към хълмовете и дори не си направиха труда да предупредят тези мъже.

— Крадците нямат чест — промърмори Тейт, след което приклепна до тялото на мъжа, когото Сигимор бе убил, и го огледа внимателно. — Мисля, че са наемници. Ако притиснем онези долу в ъгъла или ги обградим, лесно може да се предадат.

— Как ще влезем? — попита Сигимор, а концентрацията върху предстоящата битка бе единственото, което успяваше да запази разсъдъка му.

— Има три места — отвърна Лиъм. — На два от входовете бяха поставени пазачи, затова смятам, че е безопасно да предположим, че не знаят за третия.

— Може би някой от бързоногите шотландци е трябвало да го пази.

— Не. Тя бяха изпратени навън да следят за приближаването ни, вероятно за да предупредят Харолд, ако ни видят. Когато се насочихме направо насам, движейки се бързо и безшумно, вероятно са се досетили, че вече не претърсваме околността за тях, и са решили, че това е краят на играта. Затова оставиха сасенаците на съдбата им и хукнаха да спасяват собствените си кожи. Какъв е планът ни?

— Кажи ми къде е този трети вход и къде смяташ, че Харолд би се настанил, докато е долу.

Сигимор затвори очи и се вслуша внимателно, леко успокоен от това, че и Лиъм, и Съмърлд смятат, че долу има само една стая, в която Харолд би се настанил, защото тя осигурявала някакъв комфорт. След няколко минути размисли, той започна да разпределя почти тридесетте мъже, които бяха с него, като изпрати по седем при всеки изход, а останалите остави горе до църквата, където едновременно да се подсигурят, че никой от мъжете на Харолд няма да избяга, и да пазят гърбовете на тези, които са долу. Решиха колко време ще е нужно на всяка група да застане на позиция и Сигимор избра сигнал за атака. Нанти остана на повърхността с останалите, Съмърлд взе шестима мъже и се насочи към главния вход във вътрешната страна на църквата. Лиъм все други шестима мъже и отиде към скрития вход, а Сигимор, заедно с други шестима се насочи към задния вход, който беше на метри от мъжа, когото бе убил.

Преминаването през тунела беше бавно и Сигимор проклинаше тъмнината с всяка крачка, която правеше. Тогава в далечината заблестя лека светлина и той се усмихна. Харолд беше наблизил и му трябваше всяка частица контрол, за да продължи да се придвижва бавно. Добре обучените му мъже нямаха нужда от сигнал, за да се притиснат до стената, когато до тях започнаха да достигат гласове. Придвижвайки се бавно, след като стигна до края на тунела, Сигимор рискува да надникне в стаята. Той преброи шестима мъже, Харолд и мъжа, който стоеше пред него, и който Сигимор си спомни, че докато бяха в Дръмуич, беше наречен Мартин.

Точно когато се канеше да се прикрие отново в сенките, Сигимор чу леко подсмърчане. Той погледна на дясно и едва не се издаде, като за малко не извика от радост. Джолийн седеше на пода на няколко крачки от него. Беше се свила в ъгъла между стената на стаята и огромен каменен ковчег и държеше Рейнард в скута си, докато наблюдаваше внимателно Харолд. Сигимор бързо пристъпи назад в сенките и затвори очи, чувствайки се почти останал без сили от облекчение. Джолийн изглежда нямаше дори синина.

— Идеята ти е донякъде добра — каза Харолд. — Трябва да я обмисля.

— Какво има да му мислиш?

— Трябва да намеря начин да направя това, което предлагаш, и да задържа Джолийн.

Мартин изсумтя.

— Не си струва да умреш за тази жена.

— Нямам намерение да умира за нея.

Сигимор даде знак за атака и се усмихна доволно, когато тихата му имитация на песента на коса веднага бе последвана от две подобни. Той бързо излезе от тунела, заставайки пред Джолийн. Гледаше с удоволствие и гордост как останалите двадесет Камерън нахълтаха заедно в помещението, обграждайки Харолд и хората му. Със сурови изражения и мечове в ръце те бяха невероятна гледка, реши той. Когато погледът на Харолд се насочи към неговия, Сигимор му се усмихна.

— Боя се, че плановете ти се провалиха, Харолд — каза Сигимор. — Ти ще умреш. Точно тук. Точно сега.

На Сигимор му хареса, когато Харолд изкрещя от гняв и извади меч си. Беше се надявал мъжът да не иска да се предаде. Отстъпвайки далеч от Джолийн, той усети как един от мъжете му веднага заема мястото пред нея, за да я защитава. Сигимор пристъпи, за да приеме предизвикателството, което му бе отправил Харолд, преди мъжът да си възвърне здравия разум и да се предаде.

Джолийн продължаваше да притиска лицето на Рейнард към себе си и трепна, когато звукът от сблъсъка на металните мечове проехтя в каменната стая. Тя наблюдаваше съпруга си и Харолд само за миг, преди да се успокои. Братовчед ѝ беше добър боец, но Сигимор беше много повече от добър. Харолд щеше да умре. Точно тук. Точно сега.

Тя се огледа наоколо, за да види какво се случва. Мартин и двама от другите мъже бяха обградени на мига. Те стояха невъоръжени до Лиъм и наблюдаваха битката. Другите четирима бяха направили грешката да извадят мечовете си. Двама вече бяха мъртви, и макар тя да не бе експерт по боевете, беше убедена, че другите двама скоро ще ги последват. Камерън посрещаха атаките им един срещу един и все пак беше ясно, че превъзхождат воините на Харолд.

Точно когато насочи погледа си към Сигимор, боят приключи. Харолд се движеше мудро, оставяйки се открит, и Сигимор бързо се възползва от преимуществото, забивайки меч си дълбоко в гърдите на противника. Начинът, по който Харолд умря бързо, едва възкликвайки, щом мечът прониза гърдите му, подсказа на Джолийн, че вероятно

Сигимор е пронизал сърцето му. Краят на живота на другите двама мъже бе също толкова бърз и безшумен. Тя гледаше как Сигимор почисти острието си в натруфено избродирания елек на Харолд, преди да го прибере. Съпругът ѝ погледна към нея и кимна, когато тя му се усмихна, преди да насочи вниманието си към Мартин и последните мъже на Харолд.

— Тъй като жена ми е невредима, се чувствам малко милостив — каза Сигимор. — Махайте се. Не си правете труда да взимате мъртъвците, не спирайте дори да напоите конете си, докато не сте далеч от земите ми. Препускайте, докато не напуснете Шотландия. Доброто ми настроение много лесно може да се изпари. Ранулф, изведи ги, така че мъжете ни навън да не ги убият, като ги видят. Тейт, Гилбърт, вървете след тях и ако дори трепнат погрешно, ги убийте.

Това беше Сигимор воина, помисли си Джолийн, докато слушаше студения му груб глас да отеква в стаята. Той дори изрече думата милост с тон, който не показваше такава. Знаейки, че мъжете, които Харолд бе поставил вън на пост, вероятно са мъртви, Джолийн реши, че би трябвало да се чувства нервна. Това беше една страна на Сигимор, която не познаваше, мъж, който никога преди не бе срещала. Но вместо това тя изпита само гордост, от него, от себе си, защото той беше неин. Тя се усмихна, когато той коленичи пред нея и нежно помилва бузата ѝ със същата ръка, с която допреди миг бе бърсал кръвта от мечата си в дрехите на Харолд.

Беше ѝ изключително трудно да се сдържи да не се хвърли в ръцете му и да го целуне.

— Ранена ли си? — попита той.

— Не, Мартин се опитваше да убеди Харолд, че ще съм от полза, за да се справят с теб. Мартин искаше да се измъкне жив от тази каша. Поне той получи това, което искаше. — Тя погледна към телата на Барбара и Клайд. — Боя се, че лейди Барбара и придружителят ѝ не получиха онова, което желаеха.

Сигимор трепна, щом видя телата, и въздъхна беззвучно, когато мъжете ги взеха, за да ги изнесат навън.

— Доналд ги иска, за да ги отнесе у дома.

— Имах чувството, че е осъзнал какво може да се случи, щом имат работа с Харолд.

— И все пак не направи нищо, за да ти помогне.

— Но помогна на теб да ме намериш, нали?

— Да, след като ме накара да налучкам правилния въпрос, който да му задам. Как може да се усмихваш на това?

Тя се усмихна, когато Тейт взе Рейнард и го отнесе навън.

— Сега вече мога — отвърна. — Чух колко внимателно той даде обещанието си на Барбара и помислих, че го е направил умишлено. Не го виня, че не ни помогна, когато ни отведоха. Вярвам, че той беше в същата опасност, в каквата бяхме и ние.

Сигимор кимна и ѝ помогна да се изправи на крака. Той я притисна към себе си и я задържа така за миг, вдъхвайки уханието на косата ѝ. Последните остатъци от страха му изчезнаха бавно. Обгърнал с ръка раменете ѝ, той я проведе навън от стаята, взимайки пътьом една факла, с която да осветява пътя им, докато няколко от хората му останаха, за да разчистят телата и да вземат каквито вещи сметнат за нужно.

Джолийн обви ръка около кръста му и се притисна силно към него, докато вървяха. Тя му разказа всичко, което се бе случило, след като тя и Рейнард влязоха в стаята на Барбара. Единственото, което премълча, беше новината, че много близо се намира братовчед ѝ Роджър. Присъствието му означаваше, че много скоро трябва да вземе решение, а за момента тя просто искаше да се наслади на това, че е свободна, в безопасност и отново със Сигимор.

— О, твоя братовчед Уилям, свещеникът, е този, който е казал на Харолд за брака ни — каза тя, когато излязоха от тунела и спряха, за да си поемат чист въздух. — Харолд каза, че го е измъчвал и го е пребил почти до смърт. Но не е останал, за да види дали горкият човек наистина е мъртъв.

— Ще взема няколко мъже и ще отидем при него — каза Гилбърт. — Ако се наложи, може да го отнесем в Скарглас, за да може Фиона и Маб да се погрижат за него. Много скоро ще го изправят на крака.

— Добре, момче — каза Сигимор и махна на Гилбърт да тръгва. — Няма да се изненадам, ако по пътя има и други, които са страдали в жестоките ръце на Харолд, но няма какво да направим за тях.

— Така е — съгласи се Джолийн. — Той имаше уменията да оставя кървава диря откъдето и да минеше. Някой трябваше да го убие

преди много години. Но никога не сме имали доказателство, а той беше с достатъчно синя кръв, че нуждата от доказателства да бъде голяма.

— Да, а бедните мъже могат да увиснат на бесилото само при подозрения. Богатите трябва да бъдат заловени с кръв по ръцете, но понякога дори това не е достатъчно, че да си платят за престъпленията. — Той настани Джолийн на коня си и седна зад нея. — Все още изпитвам малко милосърдие, затова ще позволя на Доналд да остане за през нощта, преди да го изрита от крепостта на сутринта.

— Ти си истински светец, съпруге — каза тя и двамата си размениха по една усмивка.

Тя се сгуши назад до него, когато конят потегли, и обви ръце около неговите. Беше ѝ малко трудно да повярва, че всичко бе приключило и Харолд вече не е заплаха. Не беше толкова отдавна, когато бе избягала от Дръмуич, но тежестта на тази заплаха сякаш бе направила времето да тече много бавно. Сега мъжът вече не бе тъмна сянка над бъдещето ѝ, нито нож, опрян в гърлото на Рейнард, нито пък човека, който я беше накарал да мечтае за смъртта му.

Но над нея надвисна нова сянка, за която обаче отказваше да мисли. Роджър и нуждата да направи избор, който дори сега ѝ се струваше невъзможен. Имаше време до изгрев-слънце. Само няколко часа, в които щеше да се преструва, че всичко е наред.

ГЛАВА 18

Вдишвайки дълбоко мекия аромат на лавандула, който се носеше от горещата вана, Джолийн почувства, че част от напрежението ѝ изчезва. Беше успяла да игнорира това, срещу което сега се изправяше, колкото можа по-дълго. Но мисълта не напускаше ума ѝ, откакто бе напуснала катакомбите, които се бяха превърнали в гроб на Харолд, и всичките ѝ опити да не мисли за проблема си, бяха причината да бъде леко разсеяна. Беше сигурна, че Сигимор го е забелязал, но изглежда той смяташе, че това е само резултат от всичко случило се, след като бе пленена.

Това беше последната ѝ нощ с него, помисли си тя, борейки се с нуждата да заплаче. В действителност нямаше как да направи друг избор. Рейнард беше дете и неговите нужди бяха на първо място пред тези на Сигимор и нейните. Беше се заклела пред умиращия си брат, че ще се грижи за детето му. Трудно би могла да спази думата си, ако просто го даде на някой в Дръмуич и никога да не погледне назад.

Част от нея настояваше да говори със Сигимор за това, да му каже за Роджър и срещата, но тя игнорира тихия глас на съвестта си. Боеше се, че той ще я убеди да остане с него, да обърне гръб на клетвите, на дълга си и на малкия Рейнард. А по-лошото бе страхът, че той може да не опита да я разубеди.

Излезе от ваната и подсуши тялото си. Когато взе деликатната нощна роба, която ѝ бе дала Фиона, Джолийн още веднъж едва успя да преглътне сълзите си. Никога нямаше да я види, нито луничавото лице на Фъргъс. Никога нямаше да чуе старата Нанси да казва на някой от грамадните мъже, че се държи като дете. Никога нямаше да види отново някой Камерън или Макфингал.

И никога повече нямаше да почувства радостта от целувките на Сигимор, помисли си тя и седна на ръба на леглото. На Джолийн ѝ трябваха няколко минути да преглътне мъката, която я заливаше на талази. Сигимор щеше да я види, да я усети, ако не успееше да я потисне. Щеше да се справя с нея по-късно. После щеше да плаче.

Истината бе, че щеше да има година след година, през които щеше да живее в самота и да оплаква това, което бе изгубила.

Когато почувства, че е върнала част от контрола си, тя облече нощната роба. Тази нощ щеше да си набави спомени, които да я топят през годините. Щеше да изтощи и себе си, и Сигимор, щеше да прави любов с него, докато повече не може да помръдне. Джолийн имаше няколко идеи за това, което иска да стори с него. Изчервяваше се дори като си мислеше, но нямаше да позволи скромността да помрачи тази нощ. Тази дива, чувствена жена вътре в нея, онази, която излизаше на свобода, когато Сигимор правеше любов с нея, тази нощ щеше да поеме пълен контрол.

Заставайки пред камината, тя започна да реши косата си и да я суши, докато чакаше. Точно така искаше да я вижда Сигимор в спомените си, след като вече я няма. Джолийн знаеше, че той ще се разгневи и гордостта му ще е наранена, но след време, може би щеше да успее да си спомня за нея с добро. И когато го направеше, тя искаше да си спомня как е стояла тук, чакайки го, за да прави любов с него.

Сигимор влезе в стаята и бавно затвори вратата след себе си. Гледката, която представляваше жена му, накара дъха да заседне в гърлото му. Той усещаше, че нещо я тревожи, още откакто се върнаха от църквата. Беше решил, че е шокирана от смъртта на Барбара и Клайд, че толкова хладнокръвното убийство я е белязало, но не бе напълно доволен от отговора, който бе намерил. Изглеждаше така, сякаш криеше нещо, но той не можеше да намери причина защо би скрила каквото и да е било от него.

Пристъпвайки към нея, когато тя му се усмихна, той реши, че ще мисли над това утре. Кръвта му се сгореци, тялото му се стегна и той знаеше, че скоро нямаше да може да си спомни дори името. Взе четката от ръката ѝ, прегърна я и я целуна. Имаше нотка на отчаяние в целувката ѝ, но той реши, че това е следствие на жестоката смърт, на която бе станала свидетел днес. Такива неща винаги караха човек да закопнее за удоволствията на живота.

Когато той отстъпи и започна да съблича дрехите си, тя избути ръцете му и се зае сама с тази задача. Сигимор стисна силно зъби, когато меките ѝ ръце се плъзнаха по кожата му. Тя се възползваше от всяка възможност, за да го помилва, докато го събличаше, и това бе повече, отколкото би могъл да понесе.

Джолийн коленичи в краката му да свали ботушите му. Щом той остана напълно гол, тя му попречи да я вдигне на ръце, както възнамеряваше, като се изправи и притисна устни в основата на гърлото му, докато ръцете ѝ милваха голямото силно тяло, опитвайки се да запомнят всеки милиметър от него. Също толкова бавно започна да прокарва пътечка от целувки надолу по гърдите и корема му, близвайки с език кожата, за да прогони всяка сладка болка, предизвикана от игривите ѝ захапвания. Тежкото дишане на съпруга ѝ ѝ показва, че и той се наслаждаваше на всичко това, колкото и тя.

Тих стон се откъсна от гърлото му, когато тя игнорира ерекцията му, целувайки надолу единия му крак, за да се върне нагоре по другия. Тя захапа леко и целуна вътрешната страна на бедрото му, след което обви пръсти около ерекцията му и започна да я милва. Той изруга тихо и тя се усмихна срещу него. Една от малките ѝ мечти бе да го задоволи по този начин, както той бе задоволявал нея, и сега знаеше, че и той го иска.

— Момиче, на път си да ме подлудиш — каза Сигимор.

— Може би точно това възнамерявам да направя — промърмори тя срещу твърдия му корем и нарисува кръгче с езика си около пъпа му.

— Значи успяваш повече, отколкото си си мечтала.

— Ах, съпруже, нямаше никаква идея за какво си мечтая.

Тъкмо щеше да отговори на това, когато тя близна върха на члена му и вместо отговор той простена високо. Сигимор зарови пръсти в косата ѝ и започна да стене, когато тя започна да прави любов с него с устата си. Усещането на топлите, меки устни и нежното докосване на езика ѝ го накараха почти да ослепее от силната нужда. Той се бореше да сдържа страстта си, решен да се наслади на това удоволствие колкото се може по-дълго. Тогава тя го пое в устата си и той почувства как контрола му се разпръсква на хиляди парченца.

Макар отчаяно да искаше да продължи да се наслаждава на това, което тя го караше да изпитва, Сигимор трябваше да я накара да спре. Беше много близо до върха и се нуждаеше да бъде вътре в нея. Слагайки я да легне на килима, съблече нощната ѝ роба. След това я целуна с цялата страст, която изпитваше, и плъзна ръка между бедрата ѝ. За негова изненада и облекчение, тя беше гореща и влажна. Ласкателствата, които искаше да прошепне в ухото ѝ, излязоха през устните му като нисък стон, когато съедини телата им. Когато бедрата

й се обвиха около него и малкото й тяло се изви, за да го посрещне, той реши, че няма нужда от думи или мисли, и остави страстта да ги води.

* * *

— Съпруго — успя да каже той, когато най-после се надигна от нея и внимателно я отнесе до леглото, преди да се сине до нея, — да не би да искаш да ме убиеш?

— Само с удоволствие — каза тя и се сгуши в него, милвайки корема му.

— Ха! Мога да те накарам да припаднеш от удоволствие, ако реша.

— Нима долавям предизвикателство?

Чувствайки прилив на нови сили, Сигимор я бутна отново по гръб и се наведе над нея.

— Точно предизвикателство. Обзалагам се, че мога да те изтоця до такава степен, че да не можеш да си повдигнеш дори пръстчето, точно както направи ти с мен.

— О, не, съмнявам се.

— Сигурна ли си, че искаш да приемеш това предизвикателство, съпруго?

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш със загубата?

— Нямам намерение да губя.

— Нито пък аз.

* * *

Сигимор отвори едното си око и забеляза, че огънят почти е изгаснал, а след това простена и го затвори, когато Джолийн прокара пръсти през лицето му.

— Предавам се — каза най-после той.

— Крайно време беше — каза Джолийн, която лежеше по гръб до него и позволи на ръката си да падне на леглото.

Изискваше му доста усилия, но той успя да обвие ръка около раменете й и да я притисне към себе си.

— Мисля, че ще е най-добре да ограничим подобни предизвикателства, съпруго — каза той, прозявайки се.

— Мисля, че ще е разумно.

— Би ми се искало да доживея до старини. — Той се усмихна сънено, когато тя се разсмя.

Скоро Джолийн усети как тялото му се отпуска. След миг Сигимор издаде странен тих звук, който не бе точно хъркане. Беше странно как това я накара отново да иска да заплаче, помисли си тя, докато се измъкна от обятията му и седна до него.

Тялото ѝ бе натежало и задоволено, но сърцето ѝ бе изпълнено с мъка. Той беше всичко, което някога бе искала да бъде съпругът ѝ, а трябваше да го изостави. Поглеждайки към прозореца, знаеше, че не може да продължи да седи тук и да го гледа как спи. Щеше да бъде много внимателна, докато напуска Дъбхайдленд, а за да си внимателен трябваше време. Освен това ѝ предстоеше да извърви дълъг път. Погледна отново към Сигимор и едва пребори желанието да го целуне, изплашена, че може да го събуди.

Примигвайки леко от болката в тялото си, тя се изправи бавно от леглото. Без да откъсва погледа си от него, се облече и взе малката си чанта, съдържаща вещите ѝ, която бе скрила под леглото по-рано днес. За момент просто остана там, неспособна да направи първата крачка, но мислите за Рейнард и обещанието, което бе дала, отново изплува в ума ѝ. Колкото можеше по-тихо излезе от стаята.

Да вземе Рейнард бе доста лесно. Той спеше до вратата в стаята с още няколко деца, които спяха непробудно. Уви го в одеялото му, взе малката чанта с дрехите му и бързо излезе от стаята.

Промъквайки се в стаята, която бе използвала Барбара, тя остави още спящия Рейнард на леглото и го облече. Той започна да се разбужда, когато Джолийн го настани в одеялото, което бе сложила на гърба си и бе завързала пред гърдите си. С тъгла на окото си забеляза как очичките му се разшириха, щом се огледа и осъзна къде са.

— Тихо, любов моя — прошепна тя. — Не си в опасност. Ще отидем, за да посетим един човек.

— Кой?

— Братовчедът Роджър.

— О! Аз харесвам братовчеда Роджър.

— И аз също го харесвам. — Тя взе торбите им и се насочи към камината, за да отвори тайния проход.

— Защо минаваме оттук?

Взимайки факлата със свободната си ръка, тя отговори.

— Защото е много рано и не искаме да събудим останалите. Те са много изморени, след като ни спасиха вчера.

Детето не каза нищо повече и тя влезе в прохода. Лъжата, която бе изрекла, макар и малка, добави тежест върху огромната вина, която вече я измъчваше. Изтласка от ума си всички мисли за вина, лъжи, за спокойно спящия ѝ съпруг, който щеше да се събуди сам на сутринта, и за това как мъката се вкоренява все по-дълбоко в нея с всяка стъпка, която правеше към пътя, който щеше да я отведе далеч от Дъбхайдленд. Предстоеше ѝ дълъг път и само за да е сигурна, че няма да се изгуби, тя щеше да се концентрира върху пътуването, което ѝ предстоеше.

Беше едва час след зазоряване, когато Джолийн стъпи на сечището, където Роджър трябваше да чака. За миг тя се изплаши, че братовчед ѝ се е отказал и си е тръгнал, но тогава няколко мъже се появиха иззад дърветата. Тя се огледа за Роджър и се усмихна, щом го видя. Изглеждаше напълно изумен, но след миг забърза към нея и я прегърна.

С невероятно бърза ефективност хората му се погрижиха за Рейнард, а тя бе настанена на купчина одеяла пред огъня, пиейки вино. Разказа на Роджър за смъртта на Харолд, а той за всичко, което се беше случило след смъртта на Питър. Когато ѝ каза, че е определен за настойник на Рейнард и че жена му вече е в Дръмуич и ги чака, тя беше изумена. Довърши виното си, изправи се и погледна в посока на Дъбхайдленд.

— Надявам се, че си довольна — каза Роджър, заставайки до нея.

— Изключително довольна — отвърна тя. — Точно това, което исках и аз.

— Относно съпруга, който научих, че имаш. Нали знаеш, че може да се анулира този брак? — Той се намръщи, когато тя поклати глава.

— Връщам се обратно — каза тя и въпреки факта, че трябваше да изостави Рейнард, усети как възелът в стомаха ѝ се отпуска.

— Ще се върнеш обратно при сър Сигимор? Но, Джолийн, той е шотландец.

— Да, огромен, суров, червенокос шотландец. Той е мой съпруг. — Тя неочаквано се усмихна от радост и заради собствената си глупост. — И аз го обичам.

— Ах, разбирам. — Роджър прокара ръка през косата си. — След всичко, което си преживяла, вероятно се заблуждаваш за чувствата си. Малко време обратно в Дръмуич и ще видиш, че това не е подходящият брак за теб. — Той изруга, когато тя отново поклати глава. — Той обича ли те?

— Вероятно. Много е ревнив и собственически настроен.

— Повечето мъже са, но това не значи много.

— Винаги се грижи за удобството ми и не позволява на никого да ме обиди по какъвто и да е начин.

— Като всеки джентълмен.

— О, Сигимор не е точно джентълмен.

— Ето, виждаш ли, жена с твоето положение трябва да има за съпруг истински джентълмен.

— Той говори с мен за много неща и ме слуша, когато имам да кажа нещо.

— Джолийн...

— Ако му поискам обяснение, ми го дава. Опитва се да разбира настроенията ми и ми помага да ги преодолее.

— Той е шотландец!

— Около мен той е спокоен, както е с братята си и се смее с мен.

— Звучи като добър приятел, но...

Джолийн погледна братовчед си и макар да се изчерви силно, тя каза.

— Страстта му към мен е гореща и ненаситна и ме държи в обятията си през цялата нощ. — Тя видя, леко изненадана, че и Роджър се изчерви.

— Наистина ли възнамеряваш да се върнеш?

— Да, трябва да се върна при него. Обичам го, макар че вероятно ще мине известно време, преди да му го кажа. Мисля, че той може да ме обича, дори вероятно по някакъв начин е така. Но това е без значение. Трябва да се върна при него. Дори и да не ме обича сега, все пак е единственият съпруг, който желая.

— Ами Рейнард?

Тя погледна племенника си, който застана до тях.

— Рейнард, ти трябва да бъдеш смело малко момче. Аз ще се върна в Дъбхайдленд и ще живея със Сигимор, а ти ще се върнеш у дома и ще живееш с братовчеда Роджър и братовчедката Ема.

— Не, не искам.

Тя коленичи пред него и го целуна по бузата.

— И аз не искам да те оставям, мое сладко момче, но се налага. Вече имам съпруг. Трябва да бъда с него, а ти трябва да си в Англия.

— Защото съм наследник ли?

— Да, ти си наследник, освен това си граф и барон, и има много хора, които разчитат на теб, и се налага да бъдеш там, за да пораснеш и да станеш техен лорд. Сигимор вече е лорд и има нужда аз да го наглеждам. Така правят съпругите.

Тя го притисна в обятията си, когато детето се разплака. Беше й много трудно да не заплаче с него, но знаеше, че трябва да остане спокойна. Просто продължи да повтаря това, което вече бе казала. След няколко минути детето подсмръкна и отиде при останалите мъже. Тя се изправи и погледна Роджър.

— Ще боли много — прошепна тя.

— Разбира се, че ще боли — отвърна й той и я прегърна.

— Искан ми се да мога да се разделя на две, за да бъда и с него, и със Сигимор.

— Всички понякога искаме това.

— Сега смятам да поплача малко, но ако Рейнард се приближи, кажи ми, за да спра.

Роджър се засмя тихо и я задържа в обятията си, докато тя плачеше. Той галеше гърба ѝ и гледаше в посоката, в която бе гледала и тя, докато говореше за съпруга си. Бавно, очите му се разшириха, когато от сенките на гората започнаха да излизат мъже. Един поглед наоколо му бе достатъчен, за да разкрие, че мъжете са напрегнати и готови за битка. Рейнард ги огледа, усмихна се и махна на един от тях, но фактът, че ги познава, никак не го успокои. Един от тези огромни, червенокоси мъже без съмнение беше съпругът на Джолийн и нито един от тях не изглеждаше особено приятелски настроен.

ГЛАВА 19

— Джолийн!

Докато ядосаният вик на Сигимор спря да ехти в крепостта, той бе изскочил от леглото и почти се бе облякъл. Лиъм и Нанти наизскачаха от стаите си полуоблечени, полузаспали и с извадени мечове, когато Сигимор нахлузваше ботушите си. Начинът, по който се огледаха наоколо, търсейки заплахата, би го развеселил всеки друг път. Както и вида на останалата част от семейството му, също толкова необлечени, полузаспали и въоръжени до зъби, които се струпяха зад двамата мъже. Но точно в този момент нищо не можеше да го развесели.

— Какво ти става, човече? — сопна му се Лиъм. — Нима вдигаш тревога за нищо?

— Джолийн я няма — заяви Сигимор, довършвайки обуването на ботушите си и посегна към мечата си.

— Какво си казал, че си я накарал да си тръгне?

— Защо мислиш, че аз съм я накарал да си тръгне? Може някой да я е отвлякъл.

Лиъм поклати глава.

— Не, това не се е случило.

— Откъде може да си толкова сигурен?

— Все още си жив.

Добър аргумент, помисли си Сигимор, макар че би легнал гол върху натрошено стъкло, преди да го признае.

— Мисля, че се е насочила обратно към Англия, за да отведе момчето в Дръмуич.

— Сама? Мислех, че има повече здрав разум.

И тя имаше, но мнението на Сигимор, че бе тръгнала към Дръмуич, не се разколеба. Сега вече той знаеше, че всичките й мили ласкателства, цялата алчна страст от миналата нощ не са били заради това, че е започнала да се чувства добре в ролята си на негова съпруга, както бе мислел. Не, всичко онова е било нейният начин да се сбогува

с него. Но ако си мислеше, че той ще остави нещата така, то значи я очакваше огромна изненада. Най-после бе открил своята половинка и просто отказваше да повярва, че Джолийн ще се опълчи срещу съдбата.

А и не вярваше, че го е изоставила, без да е направила ясно изграден план за действие. Макар да имаше винаги умно обяснение защо се е насочила в грешната посока, Джолийн нямаше никакво чувство за ориентация. Ако не бе взела със себе си някой, който да я води, то това значеше, че някъде наблизо имаше съюзник, до който би могла да стигне и сама. Джолийн щеше да се срещне с него и да се върне в Англия.

За един кратък миг бе обзет от луда ревност, но бързо се успокои. Ако в Англия Джолийн имаше мъж, когото обича, тя никога нямаше да се омъжи за него. Поне в това бе напълно сигурен. Обаче възможността да се срещне с някой свой английски роднина, един от онези, за който бе споменал Харолд, бе повече от голяма. Това обясняваше чувството му, че Джолийн бе толкова разсеяна след спасяването, че крие нещо от него. За нещастие бе позволил на желанието му да го управлява. Мисълта, че Джолийн е използвала страстта, която споделяха, само за да го измами, го ядосваше и нараняваше повече, отколкото би искал да признае. Прогони тази мисъл и се насочи към вратата, доволен, че всички побързаха да се махнат от пътя му.

— Какво смяташ да правиш? — попита Лиъм.

— Да отида и да прибера съпругата си — отвърна Сигимор.

— О, не, няма да ходиш сам.

Сигимор премигна, когато цялото му семейство се разпръсна, тичайки към стаите си, за да се подготвят да тръгнат с него. Той обмисли варианта да ги игнорира и да тръгне незабавно, но после се отказа. Щеше да е доста впечатляващо, ако пристигне при Джолийн с огромна орда мъже. Ако някои нейни съюзници или роднини са преследвали Харолд, то несъмнено ще имат с тях мъже, които могат да се сражават. Сигимор слезе в голямата зала и закуси, докато чакаше останалите. Обаче нямаше намерение да чака дълго. Беше готов да преследва жена си, ако се наложи и до портите на Дръмуич, но това не значеше, че има желание да го прави.

Когато Сигимор най-после напусна Дъбхайдленд, той се зачуди дали в крепостта е останал някой, който да я пази. Един внимателен поглед му показва, че близнакът му и Ранулф са останали, но всичките други десетина от братята му, които живееха в Дъбхайдленд, бяха налице, в това число и най-малкия, Фъргъс. След бърз размисъл той сметна, че поне дузина от братовчедите му яздят след него, както и, разбира се, Нанти. Когато настигнаше съпругата си, Сигимор осъзна, че щяха да имат много малко уединение. Каквото и да трябваше да бъде казано, щеше да се наложи да изчака, докато се върнат в Дъбхайдленд. Това беше нещо лично, между него и жена му, и той не смяташе да го изрече пред половината си роднини.

Болката образува твърд възел в гърдите му. И това само подсили гнева му. Бе толкова зает да привърже Джолийн към себе си с тяло, ум и сърце, че не бе осъзнал колко пълно се бе обвързал той самия с нея. Всичките му добре измислени планове за това как той ще води танца, се бяха провалили най-позорно. Сега единствената му надежда да избегне унижението бе да се подсигури, че и Джолийн ще изпитва това, което изпитваше той с ума и сърцето си, макар това да бе в равни количества благословия и мъчение.

Сигимор така се загуби в мислите си, че дръпна силно юздите на коня си, карайки го да върви приведен към него. Той бързо яхна жребеца си, игнорирайки обърканите и любопитни погледи на роднините си. За миг опита да прогони мислите за нея от ума си, но те отказваха да се оттеглят, поставяйки пред него цялата истина, без значение дали искаше да я осъзнае, или не.

Обичаше Джолийн. Някак тя бе обвила малките си пръстчета около сърцето му, докато бе разсеян от мислите, че е открил идеалната си удобна половинка и как да я опази в безопасност. Докато бе опитвал да я обвърже към себе си чрез страстта, която споделяха, тя го бе уловила по един много по-сложен и силен начин. Бе толкова завладян от мислите, че тя е негова, и колко правилно е да бъде с нея, че не се бе замислил, какво в действителност означава всичко. Нито пък се бе замислял защо Джолийн би могла да направи него, един опитен, тридесет и две годишен мъж, да трепери и да се поти като някой неопитен младеж. Сега, след като думата се бе загнездила в ума му, той разбираше напълно всичко. Беше влюбен в Джолийн. Обичаше тази дребна, тъмнокоса англичанка, която не трепваше пред гнева му, която

никога не му се подчиняваше сляпо, която не би се подчинила вероятно и пред смъртна заплаха, и която бе нагла и безочлива като сестра му Илса. Сигимор нямаше да се изненада, ако Господ и съдбата не се превиваха от смях заради това, което му се случваше сега.

И разбира се, имаше само едно решение на този проблем. Тя също трябваше да го обикне. Това беше планът му от самото начало — да я накара да го обича — но тогава този план се базираше най-вече на вярването му, че една жена трябва да обича съпруга си. Бе решил, че така ще е най-приятно и ще направи живота му по-лесен. Сега обаче беше наложително, нещо толкова важно за него, колкото и водата.

Нея я бе грижа за него, каза си той. Сигимор не смяташе, че суетата или гордостта го карат да вярва това. Не вярваше, че една жена може да се отдаде на страстта си толкова диво и свободно, ако не изпитваше никакви чувства към мъжа, с когото е. И, разбира се, дори той можеше да си представи, че това може да прерасне в истинска любов. Можеше да продължи да подклажда страстта ѝ, но очевидно само с това нямаше да успее да плени сърцето ѝ. Нежни думи, комплименти и приказки за привързаност може би щяха да са от полза, но той имаше много малко опит в подобно ухажване, помисли си и насочи погледа си към Лиъм. Гордостта му щеше да е засегната, ако поиска съвет от братовчед си, но Сигимор знаеше, че никой не е добър в ухажването от Лиъм.

— Защо си ме зяпнал така? — попита Лиъм, виждайки внимателния поглед на Сигимор.

— Е, все пак всички те следваме, нали така? — Сигимор сви рамене. — Само се чудих дали наистина знаеш накъде ни водиш.

— Следата, която следвам, е повече от ясна. Джолийн очевидно е дала на детето да гризе хляб и от това, което виждам, той е изръсил по пътя почти толкова, колкото е изял.

Поглеждайки надолу към парчето хляб, към което сочеше Лиъм, Сигимор изпръхтя.

— Сигурно на момченцето му харесва да гледа как птиците се спускат, за да вземат от хляба — каза той, кимайки напред, където на няколко места няколко коса кълвяха нещо на земята.

— Да, вероятно на детето му е било интересно. — Лиъм най-после се усмихна на Сигимор. — Обаче не мисля, че това е причината

да ме гледаш. Никога преди не си ме питал как проследявам някоя следа.

— Преди никога не си вървял по следите на жена ми.

— Ах, да, като изключим онзи път, в който Харолд я беше заловил — промърмори Лиъм. Той пришпори коня си напред и извъртя очи, когато Сигимор го последва. — Изпратих Нанти напред, за да провери дали наистина не е отишла на онази среща, за която мислеше.

— Много добре. — Сигимор изруга наум, задето бе толкова погълнат в мислите си, че нито бе забелязал отпътуването на Нанти, нито се бе сетил сам да го предложи.

— Ако искаш да ме попиташ нещо, просто го направи. Ясно е, че има нещо, което те мъчи.

— Може ли това да е, че жена ми избяга от мен?

Лиъм се ухили.

— Не мисля, че тя е избягала от теб, поне не умишлено. Мисля, че си забравил ролята на момчето във всичко това. То е лорд на Дръмуич, единственият наследник на мъртвия ѝ брат. Мъжът, който искаше да отстрани момчето, онзи, който се опита да открадне всичко, което по право е на Рейнард, е мъртъв. Вече няма нужда да крие момчето в Шотландия, нали? Истината е, че това може да му струва много.

Сигимор изруга под нос. По някакъв начин Лиъм беше прав. Макар никога напълно да не бе забравил кой е Рейнард, той не се бе замислял какво ще се случи, след като победят Харолд. Беше много по-лесно да вижда в него едно обикновено дете, а не лорд на английска крепост. Веднъж или два пъти може бегло да се бе замислял какво ще правят с него, но никога не се бе задълбочавал. Не бе правил никакви планове за бъдещето. И по-лошото бе, че не бе обсъдил тези планове с Джолийн. Беше толкова зает с това да я направи напълно своя, че бе игнорирал отговорностите ѝ към детето, както и клетвата ѝ към умирация ѝ брат да се грижи за сина му. Това беше сериозна грешка от негова страна и не бе сигурен как би могъл да я поправи.

Най-глупаво бе игнорирал факта, че Джолийн трябва да направи труден избор, щом победят Харолд. Тя се бе грижила за Рейнард от деня на раждането му и връзката между двамата им беше повече от очевидна. Макар да не може да му бъде настойник, тъй като е жена, това не значеше, че просто ще го изостави. В сърцето си Сигимор

знаеше, че може би е осъзнавал това. Това щеше да обясни силната му нужда да я накара да го обича, за да може да е в негов плюс, щом дойде времето да избира. Сега това, което плашеше Сигимор, бе, че Джолийн бе направила своя избор и не бе избрала него.

Той затвори очи заради силната болка, която го връхлетя. Пред себе си видя черното си самотно бъдеще. Въпреки ордата роднини, които винаги щеше да го обгражда, той знаеше, че без нея винаги ще чувства студена празнота дълбоко в себе си.

— Сигимор?

— Да? — Сигимор погледна неவிждащо към дърветата, покрай които минаваха. — Тя трябва да остане с момчето.

— Може би. Определено трябва да направи някои много трудни избори.

— Тя вече ги е направила.

— Не може да бъдеш сигурен.

— Нима? Ако искаше да остане с мен, нямаше да се измъква така през нощта, нали? Защо не ми каза, че ще се срещне с някой, защо не поиска да решим заедно бъдещето на детето?

Лиъм изруга тихо.

— Не знам. Може би не е искала да ти каже, защото ще я изкушиш да остане. Кой може да каже какво е било в ума и сърцето ѝ, когато се е наложило да вземе решението? Тя обича много момчето, отгледала го е и е готова на всичко, за да го опази в безопасност. Има съпруг, който трябва да остане в Шотландия, докато всичко, което принадлежи на Рейнард, е в Англия.

— Освен това не ме обича. — Сигимор се надяваше да не звучи прекалено жалък, докато изричаше горчивата истина.

— Е, кой би могъл да го каже със сигурност? Тя определено изпитва нещо към теб. — Лиъм вдигна ръка, когато Сигимор понечи да възрази. — Момиче като нея не би ти позволило да се ожениш за нея и да я отведеш в леглото, ако не изпитва нещо към теб. Освен това не би се измъкнала по този начин. Просто щеше да те погледне в очите и да ти каже, че е време да се върне в Дръмуич заедно с Рейнард. Ако не я бе грижа за теб, нямаше да си прави труда да избегне конфронтацията. Не, тя го е направила, защото се бои, че можеш да я отклониш от това, която смята за свой дълг, изпълнението на смъртната клетва, която е дала на обичния си брат.

И двамата спряха конете си, когато видяха Нанти да язди към тях, а Сигимор се замисли над думите на Лиъм. Джолийн не бе малодушна, но в това, което бе извършила, имаше доза страхливост. Освен това трябваше да има предвид и страстната нощ, която бяха преживели. През цялото време бе усещал алчното ѝ отчаяние. Той мислеше, че това е резултат от досега ѝ със смъртта, но сега се чудеше дали всичко, което преживяха, не е плод на силната ѝ нужда да натрупа безценни спомени. Каква полза би имала от тях, освен ако не изпитваше нещо към него, освен ако дългът ѝ не я е принудил да го изостави? Тази мисъл бе някак успокояваща, но нямаше да му помогне да реши проблема си. Тя бе избрала момчето и Сигимор не бе сигурен, че сега, като се изправи пред нея, би могъл да промени решението ѝ. Идването му можеше само да увеличи както неговата болка, така и нейната.

Трябваше да има някакъв начин, помисли си той отчаяно. Някакво решение, което ще ѝ помогне да спази дълга си към момчето и все пак да може да остане тук като негова съпруга. Когато Нанти застана пред тях, Сигимор знаеше, че нямаше да се откаже. Щеше да се изправи срещу нея.

— Тя се среща с едни сасенаци точно на края на тази гора — обяви Нанти.

— Колко са? — попита Сигимор, повече от готов да се бие за жена си, но не особено сигурен дали ще му се отдаде тази възможност. Особено като знаеше, че ако избие роднините ѝ, няма да е особено галантен начин да ухажва жена си.

— Около двадесет. Добре въоръжени, но не заплашват нито Джолийн, нито момчето.

— Значи съюзници или роднини?

— Роднини. Поне няколко от тях. Доста си приличат. Тези черни коси.

— Явно е научила за тях от Харолд, докато ги държеше за заложници. Това също ще обясни и отчаяните действия, които той предприе. Знаел е, че роднините му най-после са научили какво се е случило в Дръмуич и че идват да помогнат на Джолийн.

Нанти кимна.

— Не е имал време да я направи своя жена и чрез брака да сложи ръце на имуществото ѝ. Всичко, което му е оставало, е да поиска откуп

за нея и Рейнард, за да спаси живота си, или просто да затвори устите на тези, които са били свидетели на престъпленията му.

— Можем ли да се приближим, без да ни видят?

— Да, ако сме внимателни. Освен това можем да ги обградим. Намират се в едно сечище, напълно заобиколено от дървета. Обаче вярвам, че с тях има двама от роднините ти от Скарглас. Не успях да се доближа достатъчно, че да видя кои са.

— Осигуряват му безопасен ескорт, а?

— Да. Затова не можем да ги нападнем.

— Колкото и да се изкушавам, мисля, че това ще разстрои жена ми — провлече Сигимор и изруга, когато Лиъм и Нанти му се ухилиха. — Готвят ли се за тръгване?

— Не — отвърна Нанти. — Изглежда просто си почиват и разговарят.

Сигимор можеше да види как всички очакват заповедите му за това какви да са следващите им действия, но изведнъж се почувства несигурен. Беше очевидно, че Джолийн е взела решението си, дълга и любовта към Рейнард и Дръмуич срещу това да остане с него. Беше ли правилно и честно да се намесва в това? И по-лошо, ако се намесеше, дали нямаше да се изправи пред едно по-голямо и по-болезнено страдание от това, което бе изпитал в меките ръце на Барбара? Не много от роднините му знаеха за това унижение, на малцината им бе казано да си мълчат, но сега много щяха да станат свидетели на случващото се.

Гордостта му настояваше да каже, че Джолийн е взела своето решение, да се върне у дома и да я забрави. Но всичко в него му нашепваше, че шансът някога да я забрави е почти нищожен. След като разбираше толкова добре дилемата ѝ, знаеше, че не би могъл да превърне болката си в гняв. Тогава с пълна яснота осъзна, че ако сега ѝ обърне гръб, цял живот ще се пита дали не е изпуснал единствения си шанс да я разубеди и да я върне обратно в Дъбхайдленд. Макар да имаше вероятност да се изправи пред отказ, и то пред очите на роднините му, той знаеше, че не би могъл да живее с подобно съмнение.

Поемайки си дълбоко дъх, започна да дава нареждания на мъжете си. С помощта на Нанти изпрати мъжете в различни посоки, така че да успеят да обградят сечището от всички страни. Даде им

строги нареждания да не атакуват и да не нараняват никой, освен ако собственият им живот не е изложен на риск. Сигимор нямаше никакво желание да се опитва да спечели отново жена си над трупите на роднините ѝ. Скоро остана само с Лиъм и двамата потеглиха към мястото, където щяха да затворят кръга около Джолийн и съюзниците ѝ.

— Може да е планирала да се върне — каза Лиъм.

— Не, нямаше да е толкова потайна, ако не възнамеряваше да се върне в Англия с тези мъже — отвърна Сигимор. — Ако единственият ѝ план е бил да им предаде Рейнард, то щеше да ми каже за тях, щеше да поиска разрешение да дойдат в Дъбхайдленд.

— Вече не ми изглеждаш толкова ядосан.

— О, ядосан съм, но знам, че е едновременно безполезно и нечестно. Затворих си очите за това, отказах да мисля какво ще стане... какво трябва да се случи... след като се разправим с Харолд. Трябваше да измислим план, да го обсъдим и решим. Да, тя трябваше да говори с мен, но с мълчанието си може да съм я подвел, че не искам да чуя какво има да ми каже. И би била права. Наистина не исках. Както сам каза, изборът, който е трябвало да направи, е бил много труден.

— Да. Доста е трудно за всяко момиче да напусне семейството си, ако са близки. Освен това Джолийн трябва да напусне и страната си. Да живее на място, където не е напълно добре дошла.

— И да остави малкото момченце, което от отгледала от раждането му. Рейнард е неин син по много начини. Знам, че се е старала момчето да не гледа на нея както на майка, но дали е успяла? Дали е могла да убеди в това собственото си сърце? Той е просто малко дете, което току-що е изгубило баща си. Би ли могла и тя да го изостави? Ще може ли да устои на молбите му? Не, никак не е лесно да избереш между едно дете и съпруга си. И не съм сигурен, че искам тя да се върне с мен само за да уважи клетвите, които сме си разменили пред олтара.

— О, подозирам, че ако остави момчето, причините ѝ ще са много повече от това.

— Може би, но ще бъдат ли достатъчни, за да не съжалява за това по-късно? Достатъчни, че да прогонят болката от това, че е

изоставила детето, или тя ще нараства непрестанно, докато накрая не я настрои срещу мен?

— Това трябва също да се обмисли. Е, значи просто трябва да й кажеш, че я обичаш.

— Защо пък да трябва да й го казвам?

— Защо да не го кажеш? Все пак това е истината.

— Никога не съм казвал такова нещо. — Сигимор не бе сигурен защо отрича, освен това намираше малко неприятен факта, че Лиъм бе успял да разпознае какво изпитва Сигимор, който едва преди минути бе осъзнал чувствата си. Освен това се зачуди как един толкова красив мъж може да издава толкова груб сумтящ звук. — Тя ми е съпруга. Нищо друго няма значение.

— Има, ако искаш да я държиш близо до себе си и тя да е доволна от мястото, на което се намира.

— Тя беше доволна. Пазех нея и момчето, гледах всичките им нужди да са задоволени, правих любов с нея, докато не изпадне в несвяст.

— Е, какво повече може да иска едно момиче? Да изпадне в несвяст, а? Тази представа е доста обезпокоителна и все пак някак интересна. Обаче сигурен ли си, че си го правил правилно? Може би...

— Може би е най-добре да спреш да изливаш тази кофа с подигравки върху главата ми. Освен ако не смяташ днес да се срещнеш с всевишния. И разбира се, че го правих по правилния начин. Може да не съм ухажвал и да не съм спал с почти всички момичета, които са пресичали пътя ми, но това не значи, че нямам умения. Жена ми гори за мен.

— Да, за това няма как да възразя. Вижда се отдалеч. Обаче не можеш да обвържеш една жена към себе си само с това, братовчеде. Поне жена с малко акъл... а и двамата знаем, че Джолийн е доста умно момиче... И макар мъжката страст да е нещо силно, тя не е достатъчна без истински чувства. Трябва да й покажеш, че има място в сърцето ти, както и в живота ти, а не само в леглото ти.

Сигимор знаеше, че Лиъм е прав, но все още изпитваше нужда да се защити.

— Тя не каза нищо.

— Тя беше девственица, англичанка с благороден произход, когато я взе ти, шотландеца, за съпруга — каза Лиъм. — Това само по

себе си говори много. А и ти не си този, който трябва да се откаже от нещо. Джолийн трябва да загърби Рейнард, дома си, родните си земи. Трябва да има повече от удоволствие в спалнята, за да се откаже от всичко това. Трябва да я ухажваш.

— Е, май вече е прекалено късно за това — прошепна Сигимор, когато доближиха до сечището, където Джолийн се бе срещнала с англичанина.

— Никога не е прекалено късно. Тя все още е на ръка разстояние от теб. Дай на момичето няколко ласкави думи.

— Пред очите на четиридесет мъже, а може би и повече?

— Ще имат по-голяма тежест, ако са изречени свободно пред погледите на други хора.

Имаше доста истина в думите му, но Сигимор знаеше, че ще трябва да е силно притиснат в ъгъла, за да последва съвета му и да ги изрече. Не беше мъж, който умее да използва ласкави думи или да говори открито за това, което изпитва. Джолийн би трябвало да разбира това. Сигимор почувства как възела в гърдите му се затяга, щом двамата с Лиъм затвориха кръга около Джолийн и англичанина. Имаше един последен шанс да задържи съпругата си, но за целта трябваше да използва нежни думи за любов... умение, което никога не бе притежавал.

Той погледна към Джолийн и всички мисли за ухажване се изпариха от ума му. Тя беше в обятията на друг мъж, висок, красив мъж. Той имаше черна коса, което значеше, че може да е братовчед. Харолд също беше неин братовчед, но кръвната връзка не го спираше да изпитва похот към нея. Както изглежда не беше и особено голяма пречка за един брак. Сигимор почувства как ревността се надига в него и почти ослепя от нуждата да разкъса мъжа на парченца.

— Любящи слова, братовчедо — промърмори Лиъм, докато гледаше как Сигимор слиза от коня си.

— Няма да й крещя.

Лиъм въздъхна.

— Одеве каза, че не можем да убием нито един от тези сасенаци.

— Няма да го убивам. Просто ще му счупя ръцете.

ГЛАВА 20

— Джолийн, имаме компания.

Младата жена се отдръпна от напрегнатото тяло на Роджър и се огледа наоколо. Очите ѝ се разшириха, когато видя, че са напълно обградени от Камерън. И всички ѝ се мръщеа, дори младия Фъргъс. Точно когато осъзна, че те не знаят, че Роджър ѝ е братовчед и прегръдката, която виждат, е напълно невинна, тя видя Сигимор. Въпреки смръщеното му изражение, почувства как сърцето ѝ затуптя силно в гърдите заради удоволствието, че го вижда.

— Този мъж ли е съпругът ти? — попита Роджър, когато видя как Сигимор слезе от коня си и тръгна към тях.

— Да, това е сър Сигимор Камерън, леърд на Дъбхайдленд.

— Прилича ми на разярен бик.

Гледайки начина, по който Сигимор приближава към тях, Джолийн нямаше как да не се съгласи с братовчед си. Главата му бе леко приведена, широките му рамене високо изправени и пристъпяше тежко към тях с ръце, стиснати в юмруци. Бърз поглед към Камерън и двамата мъже Макфингал ѝ показа, че мъжете се готвят за битка. Тя бързо застана пред братовчед си, позиционирайки се между Роджър и Сигимор.

— Мръдни настрани, съпруго — заповяда Сигимор, заставайки пред нея.

— Не, не може да удряш Роджър. Той ми е братовчед.

— Започвам да мисля, че братовчедите ти са прекалено приятелски настроени.

Джолийн осъзна, че Сигимор ревнува, и едва не възкликна. Бързо прикри изненадата и задоволството си, тъй като той няма да успее да ги оцени подобаващо точно сега. Обаче това ѝ даде надежда, че е взела правилното решение.

— Роджър ме утешаваше, нищо повече. Той е женен мъж. — Тя игнорира повдигнатите вежди на Сигимор, които показваха, че според

него това не е причина да му се довери. — Харолд знаеше, че Роджър и мъжете му го преследват — започна тя.

— Нещо, което ти забрави да ми споменеш. Не може ли да намериш минута миналата нощ, докато бе толкова алчна за ласките ми, че да ми споменеш факта, че твой роднина се мотае из провинцията?

— Сигимор! — Джолийн можеше да почувства как се изчервява. Тя погледна остро към Макфингал, които се кикотеха, но те не ѝ обърнаха внимание, затова погледна лошо към Сигимор. — Няма нужда да бъдеш толкова... толкова груб.

— Груб? На мен ми се вижда грубо да правиш любов с мъж, докато го изтощиш напълно, преди да се измъкнеш от леглото му преди изгрев-слънце, за да се срещнеш с двадесет мъже в гората.

— Ако не спреш да говориш такива неща, ще накарам Роджър да те удари.

— Давай. Имах намерението да му счупя ръцете, като го видях да те прегръща, но ще се задоволя и да обърша земята с него. Все още съм в настроение да натупам някой.

Джолийн зяпна съпруга си и хвърли бърз поглед към братовчед си.

— Няма ли да кажеш нещо?

Роджър сви рамене.

— Сега, когато разбирам какво си направила, Джолийн, се боя, че напълно го разбирам. Ако Ема ми извърти подобен номер и аз няма да съм много развеселен.

— Мъже! Всичките сте еднакви. Ти... — Джолийн извика шокирано, когато Рейнард се появи изневиделица и ритна Сигимор по крака. — Рейнард! Защо направи това?

— Защото той е лош мъж! — каза Рейнард и започна да се бори в ръцете на Роджър, гледайки Сигимор с очи, пълни със сълзи, докато той разтъркваше наранения си крак. — Той ще те открадне от мен. Искам да му сритам задника!

Сигимор погледна към детето, забелязвайки сълзите и гнева му. След това погледна към Джолийн. В очите ѝ имаше толкова болка и тъга, че му се наложи да се бори с нуждата да я утеши. Или той не бе преценил правилно ситуацията, или някъде между времето, в което бе напуснала леглото му, и срещата си с братовчед си бе променила решението си. Той почувства лека вина от това колко добре се

почувства при тази мисъл и погледна обратно към Рейнард. Момчето беше почти бебе и все пак от него искаха да приеме толкова много загуби и промени. Един поглед към лицето на Роджър обаче му показва, че момчето ще бъде добре утешено.

— Мисля, че ние тримата трябва да поговорим — каза Сигимор и се обърна към мъжете си. — Най-добре си починете — каза той, — това може да отнеме време. Няма да се бием със сасенаците. — Той забеляза начина, по който двамата от клана Макфингал погледнаха Нанти и Лиъм, и добави: — Нито пък с тези двама идиоти. — Той приклекна пред Рейнард. — Сега, моето момче, имаш шанс да се сбогуваш с всичките си приятели, преди да тръгнеш. Мисля, че ще искаш да им кажеш довиждане.

— И на Нанти ли? — попита Рейнард с треперещ глас.

— Да, момчето ми, и на Нанти.

— Искам да задържа приятелите си.

— Ще ги задържиш. Никога не можеш да изгубиш добрите си приятели, хлапе. Да, те може да не са винаги близо до теб, но не можеш да ги изгубиш. Ако някога имаш нужда от тях, те ще бъдат до теб. Сега отиди и се сбогувай. — Той се изправи, когато детето хукна към Нанти, и погледна Джолийн. — Ела, ще говорим. — Той се обърна и тръгна към другия край на сечището.

— Толкова е арогантен — промърмори тя.

Роджър хвана Джолийн под ръка, огледа се наоколо, и докато следваше Сигимор, каза:

— От това, което ми разказа за живота му, трябва да бъде такъв. Никак не му е било лесно да стане леърд толкова млад, когато всички те са били просто момчета. Един мъж не може да държи под контрол всичко, ако е нежен и мил, или сяда с врага на дружески разговор. — Той кимна към мястото, където Нанти и Лиъм разговаряха с двамата Макфингал. — В тези Камерън има много дух, сигурен съм, че са добри мъже, но май не са много опитомени.

Братовчед й беше умен мъж, реши Джолийн.

— Не, не са много кротки, но да, изключително добри мъже са. — Тя се намръщи към Сигимор, който ги гледаше с ръце, склучени на гърдите. — Разбира се, това не значи, че не заслужават няколко удара по главата. — Тя игнорира смеха на Роджър и се изправи пред

Сигимор. Скръсти ръце пред гърдите си и го погледна го толкова намръщено, колкото и той нея.

— Започни с това, което си научила от Харолд — нареди Сигимор.

— Той знаеше, че Роджър е по петите му, и подозираше, че престъпленията му вече не са тайна — отвърна Джолийн. — След като ме залови, един мъж дойде и му каза, че Роджър иска да се срещне с него, също така къде и кога.

— Да се срещне с него? — Сигимор погледна Роджър. — Нима си се съмнявал във вината му?

— Не — отвърна Роджър, — но той ми беше кръвен роднина. Смятах, че най-правилното нещо е да чуе обвиненията и да им отговори.

— Отговорът му щеше да е да опита да убие теб и мъжете ти.

Роджър кимна.

— Никога не съм му вярвал и бях готов за предателство. Щом се оправех с него, възнамерявах да те потърся, тъй като старият Томас ми каза, че Джолийн и Рейнард са избягали с теб.

— И не се ли боиш от всички влиятелни съюзници, които Харолд твърди, че има?

— Не, тъй като моите съюзници са по-влиятелни. Харолд никога не ме е смятал за нещо повече от дребен барон, тъй като земите ми са малки, а жена ми е дъщеря на рицар. Никога не е гледал по-далеч от собствената си глупост. Родовата линия на жена ми стига до кралското семейство и тя е обичана от почти всички. Кръвната линия на майка ми е почти толкова богата и силна. С лекота успях да издействам от краля да стана настойник на Рейнард. Направих го в мига, в който слугите на Питър пристигнаха и ми казаха за всичко, което се бе случило в Дръмуич, но бяха минали часове от смъртта на Питър. Успях да пристигна в крепостта ден след като Харолд беше напуснал, за да ви преследва.

— Толкова близо. Разбира се, ако бяхме чакали, аз и мъжете ми сега щяхме да гнием на бесилото. — Сигимор видя Джолийн да пребледнява и кимна, безмълвно доволен от реакцията на жена си. — Харолд не е знаел, че ти си определен за настойник на детето, нали?

— Не, затова поисках срещата. Смятах, че ако знае, че е изгубил шанса си да задържи Дръмуич, ще осъзнае, че няма да получи нищо,

ако нарани Джолийн или Рейнард. След това смятах да го отведа пред краля, за да бъде осъден.

— Ще има ли някакви проблеми, щом кралят научи, че Харолд е срещнал тук правосъдието?

Роджър поклати глава.

— Не. Макар малцина да се съмняват във вината му, тъй като по меча му нямаше кръв, ако мога така да се изразя. Щеше да бъде осъден, но нямаше да е нищо сложно. Съюзниците му може да не са толкова влиятелни като моите, но все пак щяха да накарат краля да стъпва много внимателно, що се отнася до този въпрос. Ще бъде облекчен да научи, че не му се налага да участва в този танц. Много малко биха оспорили правото ти да го убиеш. Той заплаши теб, хората ти и отвлече жена ти. Като настойник на Рейнард аз съм този, който може да каже защо Рейнард е бил тук, и дори като идвах насам, разпространих новината, че няма да има никакви последствия. Целият този проблем приключва тук.

Сигимор кимна и погледна към Джолийн.

— Не дойде тук, само за да предадеш момчето в ръцете му, нали? Не си знаела, че той е определен за негов настойник. Затова избяга от законния си съпруг като най-обикновен страхлив крадец. Не си ли помисли, че бих искал да знам, че ще загубя съпругата си?

Джолийн вътрешно се сви. Коментарът за страхливия крадец доста я нарани, но тя го прие, тъй като се бе държала точно така. Не бе искала да се изправи лице в лице с него и да му каже за плана си. Боеше се, че той може да я убеди да остане, но дългът ѝ бе да тръгне с детето, и също така се боеше, че няма да я помоли да остане. Част от нея се надяваше той да тръгне след нея, но не бе мислила, че сама би могла да промени намеренията си. А тя бе направила точно това, когато осъзна, че не би могла да го изостави. Обаче това не бе нещо, което искаше да обсъжда тук, пред толкова много хора.

— Смятах да ти изпратя вест, щом стигна до Дръмуич — каза тя.

— О, колко мило от твоя страна. — Той изсумтя доволно, когато тя трепна. — И какво точно планираше да правиш с мен, с брака ни? Нашият добре консумиран, благословен от църквата брак?

— Ами, след като аз съм дъщеря на английски лорд, а ти си шотландски леърд, и след като не сме получили благословията на роднините ми или на краля ми...

— Щеше да уредиш брака ни да бъде анулиран. Да, вече много пъти слушах за това. Нима нито за миг не се замисли, че дори в момента може да носиш детето ми? И че едно такова анулиране ще направи детето копеле?

Преди Сигимор да го спомене, Джолийн въобще не се бе сетила за това, но нямаше намерение да му го признае.

— Щях да изчакам, за да видя дали има дете, преди да действам. — Тя се зачуди защо той изглеждаше още по-недоволен от думите ѝ.

Сигимор искаше да я разтърси, макар да знаеше, че никога не би направил нещо, с което умишлено да я нарани. Всяка нейна дума се забиваше като нагорещена кама в плътта му. Не бе сигурен какво иска да му каже, но определено не очакваше този спокоен преразказ на плановите ѝ да го изтрие от живота си. Дори сега, още не му бе показала по никакъв начин, че е променила решението си. Дватама с Джолийн трябваше сериозно да си поговорят, дори може би да поспорят, докато изгледят нещата помежду си. Обаче, той огледа всички мъже на сечището, неговите и тези на Роджър, тук не беше подходящото място за това. Проблемът бе, че той имаше нужда да разбере какво е решила. Потърка брадичката си, опитвайки се да измисли начин как да я попита за намеренията ѝ, без да показва колко е объркан и колко силни емоции изпитва.

— Джолийн тъкмо се сбогуваше, когато вие пристигнахте — каза Роджър, игнорирайки острия лакът, който Джолийн заби в ребрата му. — Кралят няма да е доволен, че един шотландски леърд е спечелил английска наследница, но ще се закълна, че съюзът е бил одобрен от брат ѝ, както вярвам, че би било. Все пак ти спаси живота на сестра му и единственото му дете, неговия наследник. Ще се грижа за земите ѝ, като изключим малката крепост в Шотландия, която ѝ е завещана от една леля по майчина линия. Нея свободно може да задържите. — Той се усмихне леко на изненадата, която Сигимор не успя да прикрие. — Дори кралят не може да намери начин да конфискува богатството ѝ, затова ще изпратя вещите и зестрата ѝ по същия начин, по който доход дотук. Предавайки я от един роднина или приятел на друг. Или ако предпочитате, мога да ги изпратя в шотландската крепост, а вие да изпратите мъже, които да ги приберат от там.

Макар Сигимор да подозираше, че Джолийн има богата зестра, той никога не бе смятал, че може да я получи. Сега обаче щеше да бъде

глупак ако не се възползва. Освен това, реши, че да обсъжда с Роджър въпросите със зестрата ѝ ще е добър начин да не ги обсъжда с нея. Тя се връщаше в Дъбхайдленд с него. Това беше повече от достатъчно.

— Мисля, че трябва да поговорим, преди да тръгнеш — каза той на Роджър и махна Лиъм да дойде при тях. — Ако имаш нещо за писане, това момче е отличен писар със спретнат и четлив почерк. — Когато Роджър кимна, Сигимор погледна Джолийн. — Ще говорим, когато се върнем в Дъбхайдленд, освен ако не искаш да си споделим всичко пред всички тези мъже. — Когато тя поклати глава, той кимна и отиде, за да се присъедини към Лиъм и Роджър.

Джолийн гледаше как тримата мъже взеха пособия за писане и след това се настаняха на няколко големи камъка в другия край на сечището. За миг се ядоса колко лесно въпросът за зестрата ѝ привлече вниманието на съпруга ѝ, но след миг се порица за глупостта. Изненадата на Сигимор бе повече от очевидна. Може да не се бе оженил за нея от любов, но определено не го бе направил, за да получи нещо. Освен това знаеше, че той ще използва добре богатството, което му носеше. С толкова роднини, за които да се грижи, имаше нужда да се направят много неща. Джолийн бе сигурна, че всяко дете, което биха били благословени да имат, щеше да е добре подсигурено. Никоя жена не би могла да иска по-добър начин за използване на зестрата ѝ. Харолд и много други мъже просто щяха да я изхарчат за себе си.

Тя насочи мислите си към това за какво би искал да говорят Сигимор, щом се върнеха в Дъбхайдленд. Вероятно щеше да ѝ се наложи да изтърпи една лекция. И имайки предвид тенденцията му да споменава лични, страстни моменти помежду им, много се надяваше лекцията да бъде в спалнята им, където да са насаме. Беше достатъчно лошо това, че Роджър вероятно я мисли за някоя бясна сукуба, както всичките му мъже и всеки, който е бил достатъчно близо да чуе думите, които изрече Сигимор. Джолийн просто не можеше да измисли за какво иска да говорят и въобще не искаше да знае. Много лесно щеше да е да започне да се надява или дори глупаво да очаква някакви думи на привързаност. Когато не ги получи, сърцето ѝ щеше да бъде разбито и тогава можеше да вини единствено себе си.

Тежка въздишка се откъсна от нея, докато гледаше как Фъргъс и Рейнард идват към нея. Фъргъс все още изглеждаше ядосан и това изражение го караше все повече да прилича на Сигимор. Рейнард

изглеждаше изгубен и наранен, което събуди за живот собствената ѝ мъка. Когато детето изтича при нея, тя го прегърна и за миг го притисна силно към себе си. Когато той си замине с Роджър, щеше да го вижда много рядко, ако въобще го видеше пак, и сърцето ѝ се сви от болката, породена от тази загуба.

Изборът беше толкова труден, и все пак тя знаеше, че е правилният. Роджър и Ема щяха да дадат на Рейнард цялата обич и насока, от която детето се нуждаеше. Освен това те имаха властта да задържат наследството му в безопасност, докато стане достатъчно голям да поеме юздите. Макар да я болеше да го признае, Рейнард и Дръмуич имаха нужда от мъжка ръка, а единствената, която искаше да е тази ръка, никога нямаше да може да управлява английско владение, не че той го искаше.

— Искам да дойдеш с мен у дома — промърмори Рейнард, когато Джолийн седна на земята и детето се сви в скута ѝ.

— Не може — каза Фъргъс и седна пред тях. — Тя вече е съпруга. Съпругата на Сигимор. Съпругите трябва да останат със съпрузите си. — Той ѝ се намръщи. — Тя просто забрави този закон за малко.

— Може би и аз мога да остана — каза Рейнард.

— Е, нямаме нищо против, но не можеш. Ти си леърд, трябва да отидеш в Дръмуич и да станеш граф.

— Не искам да съм граф.

— Нямаш много избор. За това си роден. Това би искал баща ти от теб. Ти си неговият наследник. Това е голяма отговорност. Повечето от нас никога няма да бъдат наследници. Това е нещо, с което трябва да се гордееш.

Когато Рейнард погледна към нея, Джолийн кимна.

— Баща ти ще очаква да направиш всичко по силите си, за да се грижиш за земите и хората му. Сега те са твоите земи и твоите хора. Роджър и Ема ще дойдат в Дръмуич, и ще останат с теб. Те ще те обичат и ще те научат как да бъдеш добър граф, такъв, от който баща ти би се гордял.

— Не можеш ли вече да ме обичаш?

Тя целуна бузата му и погали косата му.

— Винаги ще те обичам. Просто не мога да живея с теб. Но никога не забравяй, че леля ти те обича страшно много и винаги ще те

пази в сърцето си.

— Не мога да загубя любовта ти, точно както Сигимор казва, че не мога да загубя приятелите си.

— Да, точно така. И ако някога имаш нужда от мен, винаги ще бъда до теб. Винаги.

Джолийн задържа племенника си до себе си, докато момченцето не въздъхна и не опита да избърше сълзите от лицето си. Беше й много трудно самата тя да сдържи собствените си сълзи, но се бореше да го направи. Не знаеше колко разбира Рейнард, но беше най-добре да се опита да остане спокойна, докато му обясняваше всичко. Поглеждайки към Лиъм, Роджър и Сигимор, тя се надяваше скоро да приключат с това, което правеха. Сърцето й щеше да бъде разбито, когато си тръгне от Рейнард, но знаеше, че това трябва да се случи много скоро. Нямаше още дълго да успее да прикрива мъката и сълзите си.

* * *

— Ще се грижите за момчето, нали? — попита Сигимор Роджър, докато навиваше единият от брачните договори, които двамата бяха подписали, и го даде на Лиъм.

— Да — отвърна Роджър. — С Ема не бяхме благословени със собствени деца, въпреки че много искаме да имаме. Рейнард ще бъде нашето дете. Съпругата ми вече е в Дръмуич и го очаква. Като Джералд мой дълг е да се погрижа детето да порасне и да носи името си с гордост, както и да продължи достойно рода.

— Както и да не мрази леля си за това, че го оставя по този начин? — попита тихо Сигимор, докато гледаше как Джолийн прегръща силно Рейнард.

— Никога. Никога няма да му позволя да забрави това, което е сторила за него, всичко, което е рискувала, или това как го е обичала. Нито това какво направиха Камерън за него. В Англия ще имате една крепост на роднини, макар и не по шотландска кръв.

— А ако имате свое дете?

— Венчани сме от десет години, откакто тя беше на петнадесет, а аз на седемнадесет, и семето ми така и не покълна. Бяхме се

примирили, но знам, че жена ми е повече от нетърпелива да стане майка на това малко момченце.

— И двамата още сте млади. Все пак може да ви се родят деца. Понякога може семето да е слабо или коремът на момичето все още не е готов да износи дете. Родителите на този хубав глупак тук — той кимна към Лиъм — бяха женени от повече от двадесет години, преди да се появи той, а през това време баща ми създаде петнадесет от нас. Онзи стар глупак Макфингал е мой чичо и е наплодил цяла армия деца. Майката на Лиъм беше сестра и на двамата мъже и имаше само две деца, при това късно в живота си. — Сигимор се изправи заедно с мъжа и тупна Роджър по рамото. — Неведоми са пътищата божии.

— Така е. Но не мисля да казвам мнението ти на жена си. Може да е жестоко да събуждам надеждите й.

— Да. Най-добре е да приеме нещата каквито са. Майката на Лиъм прие бавно липсата на деца. Много бавно.

Роджър се усмихна леко, когато попита.

— Колко бавно?

— Отне й почти двадесет години да спре да се опитва. — Той кимна, когато очите на Роджър се разшириха. — Съдбата е капризно нещо.

— Така изглежда. Но не се тревожи за Рейнард. Обичах Питър като брат. — Роджър погледна към момчето. — Много ще е лесно да обичам това дете. А жена ми има огромно сърце.

Сигимор въздъхна тежко, поглеждайки към Джолийн.

— Както и съпругата ми, и знам, че сърцето й ще бъде разбито от раздялата. Да, особено след като знае, че шансът да види детето отново е много малък.

— А може би не. Онази крепост, която вече притежаваш, не е чак толкова далеч от границата. Ако не сме във война, няма да има никакъв проблем за посещение от време на време. Това е нещо, върху което и двамата бихме могли да помислим.

— Така е. Обаче няма да й обещавам нищо, докато не се разберем как ще стане. Най-добре е да оставим и двамата да мислят, че тази раздяла е завинаги, за да не ги боли повече, ако не се видят отново. — Той погледна Роджър. — Каза, че вече е била решила да се върне в Дъбхайдленд?

— Да. Тя взе това решение скоро след като дойде тук. Ако трябва да съм честен, опитах се колкото можах да променя решението ѝ. — Роджър посрещна смръщването на Сигимор с усмивка. — Тя е богата награда и кралят няма да е доволен, задето изпусна шанса си да уреди брака ѝ. Грижите за Рейнард бяха поверени на мен, но кралят се поколеба дали да стори същото и с Джолийн. Той обича да награждава лоялните си мъже с осиротели наследници за булки, а те хич не са много.

— И си сигурен, че кралят няма да се опълчи и да опита да си я върне?

— Напълно сигурен. Дори само да помисли за това, ще му кажа, че е отвеждана често в леглото на шотландски леърд, и че вече е заченала. — Роджър се ухили арогантно към Сигимор. — Тогава никой англичанин не би я поискал.

— Да, защото знаят, че няма да се справят, след като, без съмнение, тя започне да ги сравнява. — Той игнорира зараждащия се протест на Роджър и се насочи към Джолийн. — Най-добре да я водя у дома и да започваме да работим за това бебе. Не искаме някой да има възможността да те нарече лъжец.

— Колко мило от твоя страна — промърмори Роджър, докато се мръщеше на ухиления Лиъм, преди да последва Сигимор.

Джолийн видя Сигимор и Роджър да тръгват към нея и Рейнард. Сложи детето да стъпи на крака и се изправи. Леко я изненада факта, че Фъргъс веднага застана до нея. Зачуди се дали го прави, за да я предпази от гнева на Сигимор, или просто иска да напомни на Роджър, че тя вече е Камерън. Накрая реши, че е по малко и от двете.

Бърз поглед наоколо ѝ показва, че останалите Камерън вече са по конете си и са се наредили зад нея, внимателно наблюдавайки Роджър и мъжете му. Улавяйки погледа ѝ, няколко от роднините на Сигимор ѝ се ухилиха и ѝ намигнаха. Тя осъзна, че те вече я смятат за една от тях. Това донякъде успя да я успокои. Не беше сигурна дали наистина има нужда от това и нямаше никаква идея какво точно изпитва към нея съпругът ѝ, но очевидно вече я смятаха за една от клана, за част от семейството.

Сигимор събра вещите ѝ и взе един кон за нея, докато тя разменяше последни думи с Роджър. Той я накара да подпише няколко документа, включително и такъв, в който тя доброволно се съгласява

да спази волята на брат си и да се омъжи за този, който той е избрал. Беше лъжа, но тя не се поколеба да сложи името си под нея. Не само, че това щеше да направи нещата по-лесни за Роджър, особено ако кралят се подразни от брака ѝ, но Джолийн чувстваше, че брат ѝ би одобрил този съюз.

Тогава тя се сбогува с Рейнард. Устните ѝ трепереха и очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, но не се разплака. Беше невероятно горда със себе си. Питър също щеше да се гордее, помисли си тя, и ѝ се наложи да преглътне поредната вълна от ужасяваща мъка. Давайки на племенника си една последна целувка, тя го предаде в ръцете на Роджър. В погледа на братовчед ѝ се четеше симпатия, но имаше и някакво собственическо чувство в начина, по който държеше Рейнард. Той щеше да го обича и да се грижи за него, докато детето се превърнеше в добър и честен мъж. Поне в това можеше да открие малко утеха.

След като се сбогува с Роджър и момчето, Сигимор ѝ помогна да се качи на коня си и ги поведе обратно към Дъбхайдленд. Джолийн погледна назад само веднъж и видя Роджър да утешава Рейнард. Тя бързо насочи отново погледа си напред, едва сдържайки се да не хукне обратно към детето, за да го успокои тя самата. Щеше да приеме тази раздяла с достойнство и ще бъде горда със себе си. Джералд бяха силни, по сърце и по ум, и бяха способни да поемат ударите, които животът и съдбата им нанасяха, само за да ги направят по-твърди.

ГЛАВА 21

Тя плака по целия път обратно към дома, викаше, сумтеше и виеше като бебе. Най-накрая Сигимор я взе върху своя кон, мърморейки, че ако продължава така, ще падне от коня си и ще си строши главата. Докато стигнаха до Дъбхайдленд тя бе плакала до изнемога и му се наложи да я отнесе на ръце до леглото им. Джолийн поклати глава, напълно отвратена от себе си. Толкова за достойнството и твърдостта.

Махайки мократа кърпа от лицето си, тя бавно огледа очите си в огледалото. Не бяха толкова подпухнали и зачервени, колкото когато се бе събудила. Лавандуловата вода бе помогнала да успокои и излекува вредите, които няколкото часа сън не бяха успели да преборят. Единственото добро нещо, произлязло от пълната ѝ загуба на контрол, бе, че отложи за малко конфронтацията със Сигимор.

И все пак, помисли тя, поглеждайки за последно роклята си, за да се увери, че виси правилно на красиви плисета, този сблъсък може би още ѝ предстоеше. Всичко зависеше от това колко ядосан е Сигимор за това, което бе направила. За един миг си помисли дали да не се престори, че има главоболие, или нещо подобно, и да пропусне вечерята в голямата зала.

— Не — заяви тя и се насочи към вратата, — край на страхливостта ми.

Насочвайки се към голямата зала, Джолийн изпъна гръб и си напомни, че сама е избрала този мъж. Беше обърнала гръб на семейството си, на дома и на държавата си заради него, съзнавайки, че може никога да не ги види отново. Със сигурност това би трябвало да е достатъчно да потуши всяка обида и всяка накърнена гордост от начина, по който си бе тръгнала. Той може да имаше право да се ядосва заради риска, който бе поела да тръгне сама, но това бе всичко.

Спирайки на входа на голямата зала, Джолийн призна пред себе си, че гневът му не бе това, от което се боеше да се изправи лице в лице. Тя се боеше, че той няма да разбере избора, пред който бе

поставена, или ако го направи, няма да го признае. Беше възможно всичко да стане както преди, брак, в който се отнася с нея с уважение и доброта, брак, в който ѝ дава страстта си, но нищо повече, и това я караше да се колебае да се изправи пред него. Имаше нужда от толкова много повече от този мъж. Точно този шанс, сляпата надежда, че би могла да получи повече, я бе накара да избере да остане с него. Ако той не виждаше изборът ѝ като декларацията, която беше, или просто не го интересуваеше, тя се боеше, че ще започне да мисли, че е направила много погрешен избор.

Докосване по ръката ѝ я стресна, откъсвайки я от мислите ѝ, и тя погледна надолу към Фъргъс. Погледът му бе много загрижен, а хватката около ръката ѝ здрава. Джолийн осъзна, че момчето се пита дали тя ще опита да се отскубне от хватката му, или не. След това си помисли, че Сигимор може да изпитва същата тревожност, след начина, по който го бе напуснала. Ако бе така, мъжката му гордост щеше да понася удар всеки път, щом изпита подобно съмнение. Това бяха последици, които не бе обмислила.

— Още изглеждаш малко бледа и подута — каза Фъргъс.

— Наистина се чувствам малко бледа и подпухнала, но ще се оправя — отвърна тя, позволявайки му да я отведе до Сигимор.

— Братовчед ти ще се грижи много добре за Рейнард. Той ще си има семейство и ще се върне в дома, в който е роден.

— Така е, и ако знаех, че бих могла да го виждам всеки път, щом пожелае, нямаше да съм така тъжна, но ще се оправя. По-добре да го дам доброволно на мъж, на когото имам доверие, че ще го обича и ще се грижи за него, вместо да ми бъде отнет насила от краля и съда и да бъде даден на някой по техни избор. Голям късмет имаме, че Роджър е както моят избор, така и на краля.

Сигимор наблюдаваше как най-малкия му брат водеше Джолийн към него. Тя изглеждаше много по-деликатна, отколкото я бе виждал досега. Подозираше, че има нещо повече зад тази огромна мъка, и тя не бе само заради загубата на момчето, а и заради загубата на брат ѝ. Имаше вероятност досега да не бе могла истински да оплаче Питър, тъй като веднага бе уловена в борбата с Харолд и трябваше да защитава Рейнард. Щом се увери, че тя няма да се поболее, я остави сама с мъката ѝ, но това значеше, че му се наложи да се откаже от гнева си. Той все още бе стегнат като взел в гърдите му. Виждайки

колко е бледа, не бе сигурен, че би могла да понесе последствията от недоволството му, и усети как този възел се стяга все повече.

Един бърз поглед към роднините му, щом Джолийн се настани на мястото си до Сигимор, му показва, че те няма да погледнат одобрително, ако той освободи гнева си срещу нея. Всички я гледаха с тревога и симпатия. Освен това поглеждаха към него, сякаш му отправяха предупреждение. Джолийн очевидно бе спечелила парченце от сърцата им през последните няколко дни. И макар това да беше нещо добро, фактът, че имат да кажат нещо по повод това как се отнася с жена си, не му допадаше. Интересът им към добруването на Джолийн и готовността им да отидат и да си я приберат у дома също така значеше, че каквото и да се случеше помежду им, вече нямаше да е толкова лично, колкото му се искаше.

Той отпи от ейла си, докато я гледаше как се храни. Беше доволен да види, че апетитът ѝ не е спаднал, но погледите, които му хвърляше, показваха, че не се справя добре в прикриването на гнева си. Сигимор се надяваше поне несигурността, която изпитваше, да не бе толкова видна. Когато забеляза, че на изражението ѝ започва да се изписва раздразнение, той всъщност почувства облекчение. Това беше нещо, с което можеше да се справи. Освен това надигащият ѝ се гняв добави малко цвят на пребледнялото ѝ лице.

— Какво, през цялото време ли ще седиш така мрачен? — попита най-после Джолийн, не можейки да понесе повече мълчанието.

— Не съм мрачен — отговори той със спокойствие, което я ядоса още повече.

— Просто стоиш там, мълчиш и ме гледаш. Ако не си мрачен, то значи се цупиш.

— Може би просто се чудя дали няма да се опиташ отново да избягаш от мен. Но не — каза той бързо, заглушавайки всяко възражение, което би могла да има, — ти гледаш преди това да изтощиш тялото на горкия си съпруг и да го оставиш в ослепял, щастлив ступор.

Сигимор почти се усмихна, като видя колко силно се зачервиха бузите ѝ. Тя бе толкова ядосана, че заекваше и подскачаше на мястото си. Това беше добре. На това можеше лесно да отговори, дори и пред роднините си, някои от които изглеждаха така, сякаш искаха да му запушат устата. Но той нямаше намерение да спре точно сега, не и

след като тя започваше да се разярява така хубаво. Имаше шанс да разчисти проблемите и той щеше напълно да се възползва.

Сипа си и още една купа със заешко задушено.

— Сега, като се замисля за това, най-добре да хапна още малко. Ако в главицата ти се вихрят нови заговори, ще е най-добре да имам сили да ги преживея. Поне така ще мога да се възстановя от твоята алчна страст, преди да си заминала прекалено надалеч. Или наистина да се изгубиш. — Очите му се разшириха леко от ругатните, които се изсипаха от устата ѝ, когато тя скочи на крака, и си помисли, че ще му се наложи да говори с роднините да внимават какво приказват около нея. — Нима напускаш масата толкова рано? Не мислиш ли, че и ти трябва да хапнеш още малко? Начинът, по който обичаш да залисваш мъжа си, за да не осъзнае какво си намислила, изисква известна доза енергия, нали знаеш?

— Ти си най-непоносимият мъж, който някога съм срещала. Арогантен, груб...

— Щом имам толкова много недостатъци, защо се върна при мен?

— Защото съм побъркана, целуната от луната и изгубих целия разум, с който съм била надарена. Няма друго обяснение защо обичам един толкова противоречив, глупав простак! — Осъзнавайки какво бе казала, Джолийн изкрещя, грабна купата със задушено, което Сигимор току-що бе сложил пред себе си, и я изсипа на главата му. — О! Проклет да си, виж какво ме накара да направя! Преди да те срещна бях възпитана!

Сигимор примигна под стичащото се задушено, гледайки как жена му напусна залата. Беше доволен, че тя се насочи към стълбището, водещо до спалнята им, а не към входната врата. Разбира се, той можеше да открие вратата на спалнята си залостена здраво пред него, помисли си, докато старата Нанси и Фъргъс опитваха да почистят задушено от косата и лицето му. Смръщеното му изражение не успя да помрачи ухилените им физиономии, но той реши да игнорира държанието им засега. Налагаше му се да реши какво да прави след това.

— Наистина ли възнамеряваш просто да си седиш там? — попита Съмърлд, зле прикрито веселие трептеше в гласа му.

— Може би е по-разумно, дори по-безопасно — отвърна Сигимор, като махна на старата Нанси и на Фъргъс да се махнат от него. — В спалнята ми има доста остри оръжия. — Той най-послед се ухили, когато думите, които бе казала тя, най-послед се настаниха твърдо в сърцето и ума му. — Тя ме обича.

— Да, и може би е права да се съмнява в разума си. Освен това те нарече противоречив, глупав простак, и много от нас вероятно ще се съгласят с нея, ако не я последваш. Веднага.

— Променил си си мнението за нея, нали? Доскоро не беше доволен от брака ми.

— Никога не съм обичал англичаните и новината, че си се оженил за една от тях, не ми допадна, въпреки че изглеждаше добро момиче. Освен това не ми харесваше причините да се ожениш... за да я защитиш и заради похотта, която изпитваш към нея. Скоро обаче забелязах, че вие изпитвате един към друг много по-силни чувства, макар самите вие или не ги осъзнавахте, или не желаете да ги видите. Е, сега се оказа, че и двете са правилни. Макар че го осъзнах със сигурност, когато се върна с теб. Момичето се отказа от много, за да бъдете заедно.

— Да, така е — каза Сигимор и се изправи, трепвайки леко, когато чу остатъци от заешкото да падат на пода. — Първо се налага да се изкъпя и преоблека. Не ми се иска да покрия със заешко задушено жена си и чаршафите на леглото ни. — Той игнорира високия смях на семейството си и се насочи към вратата.

— Трябва да ухажваш момичето — викна му Съмърлд.

— Говори й любовни думи — кресна му Лиъм.

— Да, да — каза Сигимор, махвайки им пренебрежително с ръка, докато излизаше. — И точно докъде мислите, че ще ни докара това? Съмърлд, ще взема назаем дрехи от теб — извика той през рамо и в мига, в който вече бе извън погледите им, той хукна нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж.

* * *

Джолийн погледна Сигимор, който влезе в спалнята, и се зачуди защо не бе залостила вратата. За момент се бе почувствала наранена за

това, че се бе забавил толкова много, преди да дойде при нея, но след това забеляза, че е с други дрехи и че косата му е мокра. Припомняйки си защо му се е наложило да се къпе, тя се обърна, за да погледне през прозореца, надявайки се да прикрие руменината, покриваща бузите ѝ.

Щом усети как той застава зад нея, се напрегна. В миг на гняв бе разголила душата си и не само пред него, но пред цялата тълпа, събрана в голямата зала. Имаше ли момент на нежност, както си бе представляла? Имаше ли размяна на любовни думи и клетви за вяност? Не, тя го бе нарекла с какви ли не имена и бе изсипала купа със задушено на главата му. Джолийн се зачуди колко ли дълго ще ѝ се налага да се крие в спалнята си, преди унижението, на което се бе подложила, да бъде забравено. Тя направи вътрешно гримаса, подозирайки, че ще чува да се споменава за това, докато побелее и остарее. Приеми го, каза си Джолийн, това вероятно щеше да е първата история, разказана на погребението ти.

Когато Сигимор се пресегна около нея и сложи ръце върху нейните, които почиваха върху каменния перваз пред прозореца, тя се намръщи. Можеше да почувства топлината му по целия си гръб. Тялото ѝ започна да се сгрява и тя едва не изруга. Той можеше да разпали страстта ѝ, дори като е потънала в срам и има желание да го пребие с тояга. Джолийн можеше само да се надява той да не подозира колко силно ѝ въздействаше въпреки признанието ѝ, че го обича.

Сигимор притисна устни към върха на главата ѝ, борейки се да измисли какво да каже. Дори за собствено удивление, той се чу да казва.

— Значи ме обичаш, така ли? — Буквално можеше да чуе как цялото му семейство би простенало от отвращение, ако го бяха чули.

Джолийн сериозно се замисли да се обърне и да удари с всичка сила възлюбения си съпруг право по красивия нос. След това обаче въздъхна. Високо и ясно. Нямаше никакъв смисъл да отрича. Ако не друго, помисли си намръщена, имаше прекалено много свидетели, които щяха да потвърдят думите ѝ.

— Да, това казах — отвърна тя. — Затова съм тук, вместо да яздя обратно към Дръмуич с Рейнард и Роджър.

Той се изненада, задето жена му си призна толкова лесно, и че не се опита да си вземе думите назад, след като ги бе изрекла в пристъп на гняв. Обаче в гласа ѝ се долавяше тъга, сякаш ѝ се искаше това да

не е истина. Сигимор предполагаше, че може да разбере това. Любовта ѝ към него ѝ бе коствала много, а той не ѝ бе отвърнал с нищо повече от страстта си, и имайки предвид това, Лиъм беше прав. Джолийн бе виждала мъжката страст само като плитко чувство, което не стига подалеч от това един мъж да бъде похотлив. Тя бе прекалено невинна, за да може да види разликата между обикновената похот и страстта, която споделяха. Но това не беше нещо, което той би могъл да ѝ обясни. Може да не бе добър в нежните думи като Лиъм, но и той знаеше, че не е разумно да кажеш на жена си, че знаеш разликата между страстта и похотта, тъй като си изпитвал второто много пъти. И това нямаше да е мъдро, особено след като тя е споделила, че те обича.

Но той знаеше, че трябва да каже нещо. Не можеше да продължи да стои тук като идиот, опиянен от факта, че тя го обича. Нежни думи, каза си той и направи гримаса. Колкото и да ровеше в ума си, Сигимор не можеше да измисли нищо, освен обикновените плоски ласкателства. Затова реши, че има нужда да прави любов с нея. Със страстта кипяща във вените му, той бе убеден, че ще успее да открие нежните любовни думи, които тя има нужда да чуе. Той плъзна ръце по нейните, докато не стигна до раменете ѝ, и тогава я обърна към себе си.

— Щом ме обичаш, защо ме напусна? — попита той, като започна да откопчава роклята ѝ, доволен, че тя не възрази, като се изключи, че се намръщи леко.

Джолийн го гледаше как сваля дрехите ѝ. Дузина отговори прелитаха през ума ѝ, но тя ги пропъди. Току-що бе обърнала гръб на семейството, дома и страната си заради този мъж. Беше крайно време да каже истината. Може би, ако той знаеше какво точно се случва в ума и сърцето ѝ, ще ѝ покаже какво се крие в неговите. Ако не друго, то поне би могла да открие какво да направи, че да получи онова, от което отчаяно се нуждаеше... неговата любов.

— Мислех, че мога да го направя, да удържа на клетвата, която дадох на Питър, че ще се грижа за Рейнард. Не исках да тръгвам, но едва когато се изправих истински пред избора, осъзнах, че не мога да тръгна. Предполагам, че сега смяташ да ме отведеш в леглото — довърши тя, щом той пусна настрана и последните ѝ дрехи.

— Да, това смятам — отвърна той и започна да сваля собствените си дрехи.

Тя го гледаше и усещаше как желанието се разпалва в нея с всяка дреха, която той сваляше от себе си. Бе толкова красив мъж, голям, силен и много, много мъжествен, помисли си тя, когато и последните му дрехи паднаха на пода, разкривайки, че е повече от готов да задоволи страстта, която споделяха. Джолийн предположи, че би трябвало да се чувства поласкана задето умее да разпали така страстта в него, и наистина бе поласкана, но това вече не бе достатъчно за нея. Не беше сигурна дали някога е било. Знаеше, че никога няма да му обърне гръб, но копнееше за сърцето му. Истината бе, че се боеше един ден тази страст да не изчезне, и двамата да останат свързани един към друг, без да изпитват нищо по-дълбоко. Тази мисъл я накара да се вкопчи в него, докато той я отнасяше към леглото.

— Ах, съпруго моя, толкова си красива — промърмори той срещу устните ѝ и я целуна.

Джолийн обви ръце около тила му и се отдаде на целувката, усещайки как тялото му се притиска към нейното. Повече нямаше да крие чувствата си към него. Тя щеше да го обича толкова много, че един ден щеше да се събуди и да осъзнае, че той също я обича. Може би това бе глупава мечта, но точно сега смяташе да се вкопчи в нея.

— Не бях никак доволен да се събудя и да открия, че си ме напуснала — каза Сигимор, прокарвайки пътечка от целувки към гърдите ѝ. — Възнамерявах да те преследвам до портите на Дръмуич, ако се наложи, за да си върна това, което открадна от мен.

Стенейки тихо, когато той облиза зърната на гърдите ѝ, Джолийн се бореше да изрече.

— Нищо не съм откраднала от теб.

— О, да, открадна. — Той засмука всяко от връхчетата преднамерено бавно, преди да вдигне глава към нея, за да види резултатите от действията си. — Ти открадна тези бледи красавици от мен, замина си, вземайки тези розови прекрасни зърна, които ми доставят толкова голямо удоволствие.

— Съжалявам, че нямаше как да ги оставя на възглавницата до теб, че да им се наслаждаваш, когато пожелаеш. — Джолийн подозираше, че дрезгавостта на гласа ѝ бе заглушила донякъде сарказма в думите ѝ.

Сигимор се усмихна леко срещу кожата ѝ, преди да продължи да я целува надолу към стегнатия ѝ корем. Острият ѝ език бе едно от

нещата, които той толкова много обичаше в нея, но не мислеше, че някога ще ѝ ги признае. Той постави длан на стомаха ѝ, представяйки си как се издува от детето му.

— И това хубаво бяло коремче, под което семето ми може вече да е пуснало корени. — Целуна корема ѝ и почувства как през тялото ѝ преминава тръпка. — Сигурно дълго време ще сънувам кошмари за това колко близо беше един Камерън да се роди в Англия. — Седна и помилва краката ѝ. — И се опита да ми отнемеш удоволствието, които ми доставят тези прекрасни крака. Слаби и силни като на момче, но женствено оформени и гладки.

Той отдели няколко минути да целува и гали с език тези нейни крака. Нежните звуци на удоволствие, които издаваше тя, галеха слуха му като най-красивата музика. Тя винаги го караше да се чувства като най-великия любовник, раждал се някога. Когато започна да се извива на леглото в няма покана, той прокара ръка между бедрата ѝ, без да откъсва поглед от нея, докато я милваше. Тя бе влажна и гореща, караше го да изгуби и последните частици от контрола си. Нямаше да успее да продължава повече с тази игра.

— Ах, но най-голямата ти кражба бе да отнемеш тази сладост от мен.

Джолийн извика от удоволствие и лек шок, когато ръката му бе заменена от устните му. Удоволствието беше несравнимо, такова, за което ѝ се искаше да притежава контрола да изтърпи по-дълго, но знаеше, че вече губи битката. Ласкателствата му бяха непристойни, но въпреки това бе разпалил страстта ѝ. Един умел ухажор вероятно би сметнал думите му за прекалено груби, прекалено смели, прекалено обикновени, но за нея бяха най-прекрасните на света.

Когато тя почувства, че е близо до върха, извика името му, но той я игнорира, изпращайки тръпки на удоволствие през тялото ѝ само с устата си. Джолийн все още трепереше от силата на освобождението си, когато той я зацелува обратно нагоре по тялото. Тя почувства как страстта отново я завладява, когато той съедини нежно телата им, карайки я да затвори очи от прекрасното усещане. Как бе възможно да я кара да се чувства така, как можеше да бъде толкова нежен любовник, зачуди се тя, ако не я обичаше? Това бяха въпроси, на които не смееше да позволи да се задържат в ума ѝ, тъй като се боеше, че биха могли да ѝ дадат напразни надежди.

Тя осъзна, че той не се движи, и отвори очи. Стоеше неподвижно над нея, балансирайки теглото си на ръцете, и гледаше надолу към нея. Имаше нещо в начина, по който я гледаше, което я накара да трепне от емоциите, изливащи се от него.

— Сигимор? — прошепна тя, плъзгайки ръце по тялото му, докато не сграбчи тесния му ханш.

— Ще да откраднеш и това от мен — каза той и започна да се движи с бавен, ленив ритъм. — Дори не си се замислила колко щеше да ми липсва този копринен огън. — Опря челото си в нейното, омагьосан от начина, по който очите ѝ променят цвета си, ставайки като шотландска буря, докато страстта я владееше. — Нито че ще оставиш този беден мъж студен, сам, прокълнат никога да не почувства отново това блаженство. Да, изостави го да скита сам нощем, измъчван от нужда да почувства този огън, който го обгражда, и да знае, че никога повече няма да го изпита.

Начинът, по той се движеше срещу нея, ѝ пречеше да мисли ясно, но Джолийн се бореше да се съсредоточи върху думите му.

— Но аз се върнах...

— Да, върна се. — Знаейки, че контролът му се изплъзва бързо и усещайки, че Джолийн наближава върха, той забърза темпото. — Но всичко беше за добро. Защото в мига, в който се събудих, и открих, че си ме изоставила, заедно с останалите съкровища ти беше откраднала и нещо, без което никой мъж не би могъл да живее.

— Какво? — Тя се запита как може все още да мисли, но се молеше той да не се колебае повече.

— Сърцето и душата, красавице моя. Да, ти избяга със сърцето и душата ми. — Той притисна устни към нейните и прошепна: — Защото те обичам, Джолийн, теб, моята съпруга, моята сродна душа.

Джолийн усети как се разтрепери. Тя обви тялото си още по-здраво около него и простена името му, когато стигна до върха. Измина доста време, преди да успее да се съвземе от интензивността на любовенето им, на думите и уметото му докосване. Едва след като той почисти и двамата им с влажна кърпа и се върна в леглото, Джолийн успя да проговори. Когато Сигимор посегна към нея, тя бързо се настани върху него, наслаждавайки се на удоволствието да усеща голямото му силно тяло. Тя целуна носа му и му се усмихна.

— Значи ме обичаш, така ли? — Тя едва не се разсмя заради начина, по който той въздъхна и извъртя очи.

— Предполагам, че сега ще искаш да говорим за това, нали?

— Само малко. Кога? Кога разбра, че ме обичаш?

— А ти кога разбра? — попита той.

— Ах, ами, не дълго след като се венчахме, но се опитвах да го игнорирам.

— Заради Рейнард и клетвата, която си дала на брат ти.

Джолийн кимна и проследи с пръст интересния дизайн на татуировките на силните му ръце.

— За мен беше много важно да изпълня тази своя клетва. Освен това смятах, че Рейнард трябва да бъде преведен през всичко това много внимателно, тъй като е все още малко момченце. Измъкнах се така посред нощ, защото се боях, че с лекота ще успееш да ме разубедиш да не спазя този дълг. Едва когато видях Роджър, се изправих пред това, което щеше да причини заминаването ми, и тогава осъзнах, че не мога да го направя, въпреки че все още бях болезнено несигурна в чувствата, които може да изпитваш към мен. Осъзнах, че давайки Рейнард на грижите на Роджър, аз вече бях изпълнила дълга си и бях спазила клетвата си. Да замина с тях вече нямаше да е въпрос на чест, а страхливост, да избягам от страх, че може да бъда наранена, ако не успея да спечеля сърцето ти.

— Спечели го от мига, в който стъпи в килиите на Дръмуич. Просто не го бях осъзнал. Казвах си, че вината за това е твоя. — Той игнорира възмутеното й сумтене. — Не можех да заглуша гласа в главата си, който постоянно казваше, че си моя. Ти беше англичанка, с тъмна коса и толкова слабичка, че се боях, че мога да те счупя, ако опитам да правя любов с теб, но нищо от това не ме спираше да вярвам, че да бъдем заедно, е... ами, правилно, че ти си тази, която съм чакал през целия си живот. Моята половинка.

Нямаше как да не го целуне след тези му думи, а после се опита да го прегърне с цялото си тяло.

— Искам ми се да беше казал нещо. Щеше да спести и на двама ни много болка.

— Звучеше глупаво. Не ти давах любовни думи, защото не мислех, че съм влюбен. Не и преди да си помисля, че си ме напуснала. Истината е, че осъзнаването, че те обичам, започна да се заражда в

мен, когато Харолд те отвлече и едва не те изгубих, но ти успя да му се изплъзнеш, преди да приема тази любов. — Той плъзна ръце по тесния ѝ гръб и обгърна с длани стегнатото ѝ задниче. — Но сега ти дадох любовните думи, от които, според всички, се нуждае всяко момиче, и ти също ми даде някои уверения, затова всичко е наред, нали?

Той изглеждаше толкова облекчен, че тя едва не се разсмя. Съпругът ѝ не беше мъж, който постоянно ще я ласкае и ще реди любовни слова, но не я бе грижа. Сега, след като ѝ каза, че я обича, тя знаеше, че ще може да види тази любов във всяко негово действие, щеше да може да я почувства във всяка негова целувка. Всичко това бе там от самото начало, но без думите тя не бе способна да се довери на собствената си преценка. Вероятно щеше да минава много време, преди да ѝ ги повтори, но сега щеше да ги чува всеки път, щом ѝ се скараше, че не се грижи за себе си, или всеки път щом прави любов с него. Разбира се, помисли си Джолийн, нямаше нужда да му го казва.

— Да, но едно момиче може да се почувства несигурно от време на време, може да се нуждае от напомняне — промърмори тя.

Сигимор обхвана лицето ѝ с ръце, целуна носа ѝ и погледна в очите ѝ.

— Чуй ме, моя дребна съпруго сасенак, ти си моята половинка. Обичам те. Ето. Вече го казах два пъти. Ти си по-добрата половинка от мен. Ти си моето задоволство, моята радост, моята гордост, моята причина всеки ден да отварям очи и да се залавям с проблемите на живота. Никога не се съмнявай в това колко важна си за мен, иначе ще ми се наложи да напляскам хубавото ти задниче с надеждата, че никога няма да забравиш думите ми.

— О, Сигимор, обичам те, мой сладкодугмен дяволе.

— Винаги — каза той тихо, но сериозно. — Забрави да кажеш винаги.

— Да, мой смели съпруге, винаги. Винаги и завинаги. Докато слънцето не забрави да изгрее на сутринта — прошепна тя между целувките, които в отговор ѝ казваха всичко, което би искала да чуе.

ЕПИЛОГ

Шотландската граница, три години по-късно

Усмивайки се на бебето в скута си, Джолийн погледна към братовчед си Роджър.

— Той е красиво дете, Роджър, здраво и щастливо. — Тя погледна към Ема, която седеше на пода пред камината и се смееше на играта на Рейнард, полубратята и сестрите му и братовчедите му. — Ема блести от щастие.

Роджър веднага взе сина си на ръце, щом детето протегна ръчички към него.

— И двамата мислим, че малкият Питър е едно истинско чудо. Изненадахме се почти толкова много, колкото и когато ти роди на Сигимор две дъщери близначки. — Той ѝ намигна. — При това чернокоси дъщери.

— Всички бяха доста изумени, когато момичетата се появиха. С много чичовци, по кръв и по сърце, боя се, че има реална опасност да станат ужасно разглезени. — Джолийн помилва с ръка леко заобления си корем — Но това ще бъде момче.

— Мислиш ли, че съпругът ти е разочарован, че не получи наследника си?

Тя погледна към Сигимор, който седеше на пода близо до камината, позволявайки на дъщеря им Брайди да се катери по него, и насочи поглед обратно към Роджър.

— Изглежда ли ти разочарован? — попита тя и се усмихна, когато той се разсмя. — Не. Както той сам казва, има повече наследници, отколкото един човек би искал. Знам, че ти си доволен, че получи своя наследник, но съм сигурна, че щеше да си също толкова доволен, и ако беше дъщеря.

— Да. — Роджър целуна главичката на спящото бебе. — Съпругът ти го предсказа, знаеш ли? — Той кимна, виждайки изненадания ѝ поглед, и ѝ разказа всичко, което му бе казал Сигимор на онова сечище преди почти три години, след което се усмихна,

чувайки смеха ѝ. — Аз самия помислих, че това са пълни глупости. И все пак, когато заведох Рейнард при Ема и тя го пое в обятията си, просто се успокои. Още повече се успокои, когато взехме и останалите деца на Питър. Тогава сестра ѝ и мъжът ѝ починаха и двете им деца дойдоха да живеят при нас. Ема имаше къща, пълна с деца, и стана истински спокойна.

— Имала е деца, които да обича и за които да се грижи.

— Да, и онази тъга, която забелязвах понякога, просто изчезна. Вече имаше семейството, което винаги е искала.

— И тогава се появи малкият Питър.

— И тогава се появи този малък дар божий.

Джолийн погледна към Рейнард, който сега бе почти на шест години. Беше отнело толкова дълго време да уредят тази среща с момчето на шотландска земя, земя, която сега се стопанисваше по-добре от всякога от Съмърлд. Първо нейната бременност, а после и тази на Ема бяха забавили доста срещата. А сега, само след няколко минути бе видяла, че Ема се е превърнала в истинска майка за Рейнард, а Роджър в истински баща. Освен това сега племенникът ѝ имаше много други деца, с които да си играе. Макар да беше малко тъжно да види, че е станала по-малко важна за детето, и че Питър вече бе просто хубав, но избледняващ спомен, Джолийн знаеше, че така е най-добре.

— Ема го обича — каза тихо Роджър. — Аз също.

— Знаем. Лесно е да го видя. Той е щастлив колкото е всяко дете, което знае, че е обичано. Благодарих ли ти, че кръсти детето си на името на брат ми? Това е прекрасен начин да уважиш паметта му.

— Ема настоя. Когато се убедихме, че е бременна, ѝ казах това, което ми бе казал съпругът ти. Ема беше повече от впечатлена от доводите му. — Роджър размени бърза усмивка с Джолийн. — Тя повярва, че е така. И реши, че колкото и болезнена и трагична да бе смъртта на Питър, тя ни постави на пътя, който ни отведе до тази огромна радост в живота ни. Ема искаше да го почете за това. Ах, някой се е ударил.

Джолийн погледна към дъщеря си Алисън, която бе сгушена в безопасност в ръцете на баща си, докато той седеше до нея. Огромните зелени очи на Алисън бяха изпълнени с печал, а устните ѝ бяха леко нацупени. Сигимор правеше всичко по силите си, за да не се разсмее.

Той беше прекрасен баща, любящ и твърд, в зависимост от ситуацията, но според нея в момента намираше доста веселие в причината за нещастieto на дъщеря си.

— Мама, имам ох — каза Алисън, подавайки ръчичката си, на която имаше едва забележимо червено петно.

След като Джолийн целуна местенцето, тя попита:

— Как се нарани, любов моя?

— Паднах, като вдигнах стола. Беше много тежък.

— И защо си вдигнала стола?

— За да ударя Рейнард по главата, защото не ме слуша.

Игнорирайки зле прикрития смях на Роджър, Джолийн започна да поучава малката си дъщеря за това, че трябва да контролира темперамента си, и че не бива да удря хората. След това с Алисън имаха кратък спор за това да се извини на Рейнард, тъй като момиченцето не смяташе, че трябва да го прави, след като не е ударила братовчед си. Когато, след измъчена въздишка, Алисън отиде да се извини на Рейнард, Джолийн се намръщи на Роджър и Сигимор, които я гледаха доста развеселени. Тя тъкмо се канеше да ги смърри, когато осъзна, че сега те гледаха децата. С един поглед Джолийн осъзна, че ще имат проблеми. Рейнард изглеждаше много надменен, Алисън много разярена, а Брайди стоеше до сестра си, гледайки със същото изражение. Ема до тях изглеждаше така, сякаш едва се удържа да не се разсмее с глас. Джолийн й симпатизираше. Да се разсмееш в неподходящ момент беше опасност, пред която родителите се изправяха непрестанно.

— И преди съм виждал този поглед — каза Роджър, усмихвайки се към Сигимор. — Прилича много на този, който ти ми даде преди три години, когато дойде да прибереш жена си. Приличаше точно на разярен бик. Малко е странен на лицата на красивите ти, деликатни малки момиченца, но е точно същият.

Сигимор се ухили, целуна Джолийн по бузата и се изправи, за да се върне при децата си.

— Стой спокойно, скъпа. Аз ще се справя.

Джолийн гледаше как Сигимор се навежда зад дъщерите си и обгръща с ръка всяка една от тях. Двете започнаха да си говорят с него и винаги се удивяваше как успяваха да решат всеки проблем. Само видът на Сигимор с дъщерите им я караше да почувства такава

топлина, че бе на ръба да се разплаче. Тя се обърна към Роджър и видя, че той ѝ се усмихва.

— Ти си щастлива и много влюбена — каза той.

— Да, много.

— И съпругът ти е много влюбен в теб и в тези две дяволчета, които наричате свои дъщери.

— Да, и макар че е малко груб и никога няма да притежава уменията да изрича ласкави думи, аз знам, че съм обичана. Знаеш колко трудно ми беше да направя избора между детето и мъжа, но никога не съжалих за това. В мен бе останала единствено загрижеността за Рейнард и за това как решението ми му се е отразило, но сега вече и нея я няма. И двамата сме точно там, където трябва да бъдем.

Роджър кимна.

— Е, най-добре да заведе това момченце при баващата му.

Няколко минути след като Роджър я остави, Сигимор се върна при нея. Той седна до нея на пейката с висока облегалка и обви ръка около раменете ѝ. Усмихвайки се него, тя се сгуши в него.

— Мирът отново е въдворен — каза той, разсеяно милвайки ръката ѝ. — Алисън не мисли, че Рейнард е приел неохотното ѝ извинение с нужното уважение, същото мисли и Брайди. — Той се ухили, когато тя се засмя и сложи ръка на корема си. — Чувстваш ли се добре?

— Много добре. Не можех повече да отлагам тази среща. Въпреки писмата, които си разменяхме, винаги изпитвах лека тревога за Рейнард. Имах нужда да го видя, да видя, че е щастлив. Решението, което взех в онзи ден, беше толкова важно за моя живот, колкото и за неговия.

— И все още ли мислиш, че си направила правилния избор? — попита той тихо.

Джозийн му се усмихна и помилва бузата му.

— Говоря за избор, но в онзи ден, когато бях изправен пред това да те изгубя, за мен нямаше никакъв избор. Трябваше да остана с теб. Болеше да оставя Рейнард и това посещение успя напълно да затвори раната. Просто исках да съм сигурна, че изборът ми е бил правилен и за него, и сега се убеждавам, че е така.

Той я целуна по челото.

— А правилният избор за мен си ти.

— Да, съпруге, правилният избор за мен си ти и винаги ще бъдеш ти. Точно както аз съм правилният избор за теб.

— О, да, момиче. Бях и винаги ще бъда. Знаех го от мига, в който те видях. Като се замисля, завладях те напълно.

— Да, направи го, съпруге. Завладя ме напълно.

Той кимна.

— Добре. Обичам да печеля.

Сигимор се усмихна и се наслади на звука от смеха ѝ. Той имаше половинка. Имаше две дъщери, от които вероятно косата му скоро щеше да побелее, и още едно дете бе на път. Животът бе хубав. Имаше нужда само от едно малко нещо, за да направи момента перфектен, затова той прегърна по-силно жена си, половинката, която бе чакал да срещне през целия си живот.

— Винаги, съпруго — каза той и зачака.

— Винаги, съпруге.

Той кимна. Животът наистина бе много хубав.

Издание:

Автор: Хана Хауъл

Заглавие: Шотландски завоевател

Преводач: Ralna

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; ganinka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10178>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.